

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.

Pořádá P. Emilán Soukup, dominikán.

R o č n í k X I .

Z á ř í 1923.

Č í s l o 1.

Silva.

Pojďme a klanějme se mu!

Nejsvětější Svátost oltářní jest největší ze všech ostatních svátostí. Ostatní svátosti sdílejí nám pouze pomoc Boží, nejsvětější Svátost oltářní dává nám samého Původce pomoci. Z nejsvětější Svátosti plyne nevysychající pramen svatého života do našich bouří zmítaných srdcí. Pánu Ježíši nestačilo 33 let s námi dlíti, on chtěl na věky oblažovati lidské pokolení.

Tam, kde ti vlídně kyne jas věčného světla, můžeš dnem i nocí klaněti se svému Tvůrci a Vykupiteli, i budoucímu Soudci.

Zde dlí Ježíš Kristus, aby byl vždy naší pomocí, útechou, ochranou, aby nám byl vším. Slyš, jak přívětivě a roztouženě volá: Pojďte ke mně všichni, kteří trpíte a klesáte pod tíhou, a já vás občerstvím!"

Milé dítě, navštěvuj často Pána Ježíše ve svatostánku. Toť tentýž Pán Ježíš, o němž praví sv. evangelista: Ježíš obcházel Galileji a učil v jejích synagogách a kázal evangelium království Božího a u z d r a v o v a l v š e c h n y n e m o c e a s l a b o s t i l i d u. I ty, duško, potřebuješ často poučení, dobré rady ve svých úzkostech. Přístup ke svatostánku. Pán Ježíš zná tvé nesnáze, tvé potřeby, tvá přání. Zde otevři mu své srdce a Ježíš tě osvíti, poučí, pomůže ti a poradí.

Mojžíš plesal, že se Bůh ve Starém zákoně tak snižoval k lidu. Dojemně praví: Není národa tak velikého, k němuž by se bohové jeho tak přibližovali, jako blízký jest náš Bůh

Ale nám jest Pán Ježíš nekonečně blíže, nežli Bůh se skláněl k Izraelitům.

A proto, milé dítě, zajdi si častěji k oltáři Páně, poklekni před svatostánkem, kde Pán Ježíš z lásky k nám bydlí a kde volá: Nechte maličkých ke mně přijíti . . . !

Půjdeš také? Půjdeš rádo, budeš-li vždy věděti, ke komu jdeš, co ti Pán chystá. Za průvodce nabízí se ti tento tvůj časopis „Pán přichází“. Již deset let byl vůdcem tisíců hodných dětí; nyní po jedenácté bude ti celý rok vypravovati o Pánu Ježíši ve svaté Hostii. On poctivě bude ti vykládati, kdo jest Pán, jenž k nám přichází — a jaký musí býti ten, kdo přichází k Pánu. Poslouchej pozorně hlasu jeho, řiď se jeho radami. Uvidíš, že budeš jej míti rádo, jako dosud měli jej rádi všichni jeho čtenáři, malí i velcí.

Obrázky z poutí.

VI.

Dešť nás provázel neúprosně z Paray-le-Monial, ale přece nebyl tak hustý, aby zbraňoval pohledu na kostel Zjevení, který jsme viděli v dálce, jakmile se vlak rozjel po kolejích. Těm, kteří cestou k nádraží hodně promokli, bylo zima zvláště v oddělení, kde otevřenými okny hodně napršelo, skoro bylo možno se na podlaze v kalužinách koupat. Aspoň u nás to tak vyhlíželo. Ale myslíte, dětičky, že jsme plakali? Ani nás nenapadlo!

Je-li v srdci teplo, dovede člověk snést každý chlad, ano i nedostatek a utrpení; to teplo nazýváme štěstím a nejšťastnějšími býváme, když jsme spokojeni sami se sebou a při tom vědomí, že i Bůh je spokojen.

Naši poutníci byli šťastni v srdci při vzpomínce, že splněno bylo vroucí přání navštívit svatyni Zjevení. Vraceli jsme se zpět do Lyonu, kde Matka Boží na vysokém kopci, Fourvièru, má dům zlatý, nádhernou basiliku. S rozechvěním v duši, radostí, s jakou jsme ráno opouštěli nádraží v předtuše blahých okamžiků v Paray-le-Monial u Božského Srdce, s takovou vraceli jsme se zpět, věduce, že nyní již každou hodinu budeme Lurdům blíže. Místu, kde Kristus na přimluvu své Božské Matky uzdravuje nemocné. Ale k dosažení toho cíle bylo třeba ještě celé noci a dne...

Povečeřeli jsme v hotelu, prošli se ještě venku a po desáté hodině nastoupili cestu k nedalekému nádraží, jsouce ochotni ještě mnohem více obtíží, nežli nás čeká, obětovati Neposkvrněné Panně Lurdské, která odmění stonásobně všechno. Jeden Zdrávas, pokleknutí u jeskyně nahradí všechno. Vlak se rozjel, nastala noc... Její ticho bylo rušeno jenom hukotem parostroje a rychlíky, které jako blesk se chvílemi hnaly po sousední koleji. Sotva poutníci trochu zdřímli, již se přihnál nový expresní vlak; někteří klidně spali dále, jiní se hned probudili a zlobili, nejvíce pan profesor dr. V. Už jsem čekala, kdy zase nějaký expres zarachotí a on se začne zlobit, a to se stalo hodně často, ba zdálo se mně, že ty rychlíky posílají schválně kolem nás, aby se mohl zlobit a já smát.

Ale vždycky to, milé děti, k smíchu nebylo, rachocení kol v noční tmě a tichu se rozléhalo příšerně, jako by se na nás velká skála sypala, anebo vlak vyjel z kolejí a řítil se do propasti. Žádnou noc ve vlaku jsem ani hodinu neusnula, ani tehdy. Hlava, oči bolely, ale srdce se těšilo, bylo v něm teplo při vzpomínce, že již dnes večer budeme v Lurdech a tam zapomenuty budou všechny námahy.

Míjeli jsme osvětlená nádraží menších stanic i velkých měst francouzských, míjeli domy, v nichž lidé spali, odpočívali. Andělíček strážný dával pěkné sny hodným dětským dušičkám. Také hvězdičky se ukázaly na nebi a mně se zdálo, že jsou pozdravem dobrého Otce v nebesích, který chrání dnem i nocí dítky své pozemské, v Něho důvěřující. Když jsem sledovala jízdu rychlíku noční, cizí krajinou,

slyšela rachot vlaků stále mimo nás černou tmou, poznala jsem jako ještě nikdy v životě, jak dobrý je Bůh a lítovala těch, kteří nedovedou Jemu za to býti vděčnými.

Či myslíte, že bez Jeho vůle by mohla ta nejmenší hvězdička, naším okem viditelná, se rozzářit? Anebo jediný paprsek sluneční teplo a světlo dát?

V té chvíli jsem přirovnávala také život lidský k rychlovlaku. Až budete větší, poznáte, jak léta rychle utíkají, stanice smrti se blíží, a je nutno co nejvíce dobrého vykonati, aby věčný Soudce mohl býti při posledním soudu dobrý také k nám. Na stanicích, zastávkách vlak přibírá nové cestující, také my máme při každé příležitosti hledět něco pro duši získat.

Noc se zdála nekonečnou, ale míjela přece a po ní, jak po smutku radost, přicházelo světlo, nový den... Východ slunce byl překrásný, nezapomenutelný, zápas světla s noční tmou zdál se mi něčím novým, velkolepým, a přece slunko vychází každý den. Ovšem jiný je náš, ale ten má zase jiné krásy, a při tom uvažování mne napadlo, že těch krás, které kolem nás v každém ročním čase rozsévá Bůh, je mnoho, ale málo si jich všímáme.

Nemohla jsem se nasytit krásy časného jitra, východu slunce a divila se těm, kteří i přes upozornění spokojeně spali. Jaké kouzlo spočívalo v kraji Avignonu, města majícího význam z prvních dob křesťanství, pohádkou zdál se mi starobylý hrad Carcassonne. Ale opravdová krása byla ještě skryta. Hleděla jsem oknem a zdálo se mi po delší době, že se k nám rychle blíží, vzduchem letí několik holubiček. Čím dále, tím více jich přibývalo a rostly, většily se. Vtom pojednou někdo zvolal: „Moře!“

Ano, blížili jsme se k moři a bílé holubice změnily se v plachetní, rybářské lodičky, vracející se ku břehu. Také hejna racků bylo již možno rozeznati a pojednou celý kraj po levé straně kolejí byl vodou pokrytý. Zdálo se nám, že v dálce se k břehům již obloha sklání, ale byla to jenom voda a zas voda. Rybářských člunů přibývalo, brzy velikých lodí a nábřeží s velikými jeřáby, jimiž se zvedá, na lodě nakládá všechno zboží.

Byli jsme v Cette, na francouzské Riviére. Ač jel vlak rychle, přece jsem uviděla dosti, ba mnoho, neboť jsme jeli několik minut těsně podle moře. U břehu stálo několik velkých lodí, připravených k odjezdu, na straně protější stál veliký maják, s něhož je viděti daleko na moře, a stanice telegrafu bez drátu, jímž o pomoc volají lodi tonoucí, v nebezpečí. Také bílí beránci honili se po hladině mořské, byly to vlnky, které, na pohled nepatrné, mohou moře změnit v divokou bouři.

Na pokračí moře jsou udělány příkopy, jimiž se vpouští mořská voda do nádrží, nechá sluncem vysušit, až na dně zbude sůl, a některá rodina živí se jenom tímto výdělkem. Podle moře bylo vidět i řady rybářských stanů.

Po pravé, druhé straně kolejí byly už jen malé zálivy mořské, zato rozsáhlé vinice, pečlivě pěstěné, keře až se ohýbající pod velkými, těžkými hrozny. Mezi vinicemi olivové háje s hojnými plody

oliv, jichž se používá hlavně na olej, a místy stromy kvetoucích oleandrů. Některé květy byly na stromech již starých, našim vrbám podobných. Vedle nich oranžovníky, jedno se střídalo s druhým a na všech polích bylo znáti pilnost francouzského rolníka

V Cette jsme posnídali v nádraží, kde snídaně byla již připravena v hrníčkách a že se snídaně neodbyla bez veselých i smutných příhod, bylo samozřejmo. Po ní zas rychle do vlaku, za nedlouho mizelo nám moře i město s majákem s dohledu a jeli jsme dále romantickým krajem, který je vhodně nazvaný francouzskou Riviérou. („Pobřežím“, podobným slavné italské Rivieře.)

A jak jsme před Cette obdivovali se romantickým hradům, zvláště Carasconu s jeho úchvatným okolím, ohromným skalám u Lunelu, hřbitovům se skloněnými cypřiši, tak i nyní se nám každou chvílí naskytlo něco nového, obdivuhodného.

Všechno mělo své krásy: jižní domy z bílého kamene, montpellier-ské bílé skály, jichž místo bylo jako naseto; a za nedlouho zabělala se španělská pohoří, která mizela a zjevila se opět zas. Místy, jak mlhami zastřena, jinde jako lesnatá, ale vždy úchvatná.

Hodina mījela za hodinou, vlak nás unášel stále krajem jižní Francie. Poněvadž nikde nebylo větší zastávky, musili jsme poobědvat ve vlaku. V nádraží totiž naložili jistý počet krabic se studeným jídlem do vozů, vůdce každé skupiny si musil svůj počet odebrat a vždy dvěma jednu dát na rozdělení. Všechno bylo dobré, i víno v lahvích přiloženo, nebozítek u láhve. Chutnalo nám zvláště při myšlence, že za nedlouho, po strastiplné cestě budeme v Lurdech, na místě, kde chudé dívce Bernardettě zjevila se Panna Maria, tam, kam spěchají poklonit se jí miliony věrných ctitelů.

Ale jest nejen milována, nýbrž i nenáviděna, je dosti oněch, kteří by toto místo raději viděli zničeno a pod zemí, nežli tak vyvýšeno nad moudrost mnohých i nad hloupost lidskou.

Z Toulousu, kde nám dali studený oběd, přijeli jsme do Tarbes, kde má sídlo biskup, dlící však stále v Lurdech. Tam se narodil slavný maršál Foch, který v květnu letošního roku navštívil naši milou vlast, o kterou si získal tolik zásluh. Nebýti jeho udatnosti, mohla býti Francie Němci úplně zničena. Jeho zbožnost je známa a Bůh jistě dal mu potřebné síly a statečnosti na přimluvu lurdské Paní, Matky Kristovy, bez poskvrny hříchu prvotného počaté. Maršál Foch a — růženec, to byli dva nerozluční přátelé v době války světové a zvláště tehdy, když nejhrozněji hřměla děla a zdálo se, že nešťastná Francie bude úplně zničena.

Vidíte, jakým dobrodiním pro vlast i církev je tak zbožný, dle víry katolické opravdově žijící člověk a jak by nám dobře bylo, kdyby naše vlast měla nejenom jednoho, ale více a mnoho takových statečných lidí?

Z nádraží v Tarbes bylo již viděti pohoří Pyrenejské, hory, kde na úpatí jedné je omšená jeskyně, ozdobená pouze břečtanem a v ní nad jeskyní ve skále výklenek, v něm socha Neposkvrněné. Překrásná, ale prý není ani stínem krásy svaté Panny, jaká byla při zjevení. Umělci si daň všechnu práci, námahu, aby opravdovou

podobu učinili, ale Bernardetta vždy řekla, že je mnohem krásnější a když konečně sochu ukončili, nechtěla ji ani viděti, aby prý nebyla krása nadzemská, kterou v duši nosí, dílem ruky lidské poskvrněna. Byla si jista, že krásu svaté Panny nikdo nedovede napodobit, nakreslit a popsat, nebo vrýti do mramoru, neboť ona spočívá hlavně v kráse duše.

Nyní jel vlak pomaleji, neboť musil stoupat do příkřejších svahů, ale přece každou minutou byli jsme blíže cíle. Srdce bušila mocněji, poutníci stále vyhlíželi, kdy uvidí nejvyšší kopec lurdský Pic du Jer, na něm veliký kříž z elektrických světél, která se každý večer rozžehají, jenž podobá se neohroženému strážci místa mariánským ctitelům nejdražšího na světě.

Nejdražšího, protože Panna Maria byla a jest nejen Kristovou Matkou, ale i naší a věrte, děti, bez této úcty mariánské bylo by v naší církvi studeno, v srdci zima tak, jak je v jiných církvích bez Ní a Krista svátostného!

Také jsem stála proti oknu . . . Vyhlédala jsem ven, čekala, kdy objeví se kříž na Pic du Jeru, štihlé kopule chrámu, srdce bušilo tak hlasitě, jako by mně utéci chtělo napřed k jeskyni posvátné, ale pojednou ztichlo, jako by zmrtvělo, ztuhlo, neboť někdo v našem oddělení jásavě vykřikl:

„Lurdy!“

Velké vzrušení se zmocnilo nás všech; a popsat to? Není možno! Za nedlouho bylo vidět i řeku Gave a jeskyni zjevení. Nyní srdce poutníků ztichla, naplnila se vděčností k Bohu; že tak šťastně provedl nás přes nebezpečí a strasti mnohé. A kříž na Pic du Jeru jen jako malý, tmavý bod .

Až, milé děti, dospějete, až okolnosti a povolání dovolí, šetřte si na pout do Lurd a snažte se, aby vaše srdce čistá byla, vždy zůstala, dovedla pochopiti celé tajemství onoho místa, lásku lidu i víru v Neposkvrněné početí Panny Marie, Matky Boží.

Dr. Miklik.

Nové pohádky o Ježíškovi.

Milé děti! Přes prázdniny dostal jsem od vás velice mnoho psaní. Nejvíce si pospíšili malí čtenáři a čtenářky z Vosic, Olšan, Duban, Luhačovic, Přerova a Šumvaldu. A jak pěkně uměli prositi! Někde mi už napřed „ručičkama tleskali“, jak prý se těší. Proto nemohu odmítnouti a posílám nové pohádky. Budou se vám jistě ještě více líbiti, než první.

1. Ježíšek uzdravil nemocné dítě.

Cestou do Egypta přišla Panna Maria do jednoho města. Hledala nocleh pro Ježíška; ale lidé byli tam zlí a všude před nimi zavřeli. Konečně se nad nimi smíloval jeden úředník, přijal je do domu a ustlal jim v nejlepší světnici, kterou měl.

Večer přišel přátí svatým poutníkům dobrou noc. Panna Maria si dobře povšimla, že jeho oči byly uplakané, a tázala se útrpně, co se mu stalo. Zarmoucený otec jí vypravoval, jak jeho milý synáček trpí bolestnou nemocí. Již byl u mnohých lékařů, ale nikdo mu nemohl pomoci. Malý Ježíšek seděl zatím na klíně své svaté Matičky a zdálo se, že usnul. Ale nespál. Najednou pozvedl svou krásnou hlavičku, podíval se na úředníka a pravil: „Neplač! Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou. Zítřa bude tvoje dítě uzdraveno.“

Na druhý den vyprala Panna Maria Ježíškoví šatečky a pověsila je, aby brzy uschly. Když to uviděl nemocný hoch úředníkův, do-
vlekl se do zahrady a přitiskl šatečky na bolavou hlavičku — a radostí vykřikl. Byl náhle uzdraven. Jeho nemoc zmizela úplně.

Drahé dítě! Dotek Ježíškových šatečeků dostačil, aby nemocný hoch se uzdravil. Kolikrát přišel již Ježíšek při svatém přijímání do tvého srdce a tvoje dušička je stále churavá a nemocná. Proč? Protože nechceš doopravdy nechati hříchu. Nemám pravdu? A jak to uděláš nyní?

2. Jak Ježíšek přestrašil loupežníky.

Ráno šli svatí poutníci dále. Na večer přišli k veliké jeskyni a protože nikde nebylo živého človíčka, uložili se ke spánku. Ale jeskyně byla skrýší velice zlých loupežníků, kteří pocestné přepadávali a obírali. Právě byli kdesi na číhané.

Netrvalo dlouho a loupežníci se vraceli do své skrýše. Vedli v řetězech svázané lidi a již se těšili, jak se budou dělit o svou bohatou kořist. Však, co to? Když byli na blízku jeskyně, zaslechli najednou vojenskou hudbu. Dobře rozeznávali jednotlivé trubky a bubny; také bylo slyšení kroky velikého vojska. Polekáni nechali svoje zajatce a utekli.

Také svatý Josef zaslechl hudbu a šel se podívat, kdo přichází. Ale neviděl nikoho, kromě několika svázaných lidí. Hned se domyslí, že to udělal zázračně Ježíšek, aby tyto dobré lidi vysvobodil. Rozvázal jejich řetězy a vrátil jim všechno, co jim bylo uloupeno.

Drahé dítě! Není tvoje dušička také takovou skrýší zlých loupežníků? Snad je v ní pýcha? Snad zlost a hněv? Snad i nestydatost! Kolikrát přišel již k tobě Ježíšek a přece se mu nepodařilo vyhnati je z tvého srdce. Proč? Protože je před Ježíškem chráníš a nechceš se s nimi rozloučiti. Budeš již hodnější?

3. Ně má nevěsta.

Na druhý den přišla svatá rodina do královského města. Všechny ulice byly slavnostně ozdobeny a se střeš vlály vesele prapory. Tu a tam stály slavobrány a cesty byly posypány vonným kvítím. V zahradách stály prostřené stoly jako k nějaké hostině.

Ale lidé chodili po ulicích smutně a skoro nikdo ani nepromluvil.

Děti hlasitě plakaly. Udiveně se zastavila Panna Maria a vyptávala se, co se jim stalo. Brzy se dověděla, že dnes měla býti královská svatba. Vše bylo již přichystáno, když tu přišel jakýsi cizinec a prosil, aby ho pustili do zámku. Říkal, že nese nevěstě vzácný dar; zatím to byl zlý čaroděj, který jí přišel uškodit.

Když ho přivedli k mladé princezně, pozdravil ji a podal jí krásnou sklenici; jenom prosil, aby se z ní napila. Nevěsta uposlechla, ale v tu chvíli oněměla. Otec a matka byli zrovna zoufalí, když se to dověděli. Hledali čaroděje, aby ho uprosili. Zmizel, jako když se pod ním země propadne. Když uslyšel ženich, co se stalo, nepřijel na svatbu.

Pannu Marii velice bolelo neštěstí hodné rodiny a prosila Ježíška, aby pomohl. Svaté dítě se usmálo a slíbilo, že nevěstu uzdraví. Šli do zámku. Když princezna uviděla Ježíška, velice se jí líbil. Tak byl krásný. Proto ho vzala do náručí a vroucně jej políbila. A hle! V tu chvíli byla uzdravena a mohla zase mluvit. Na druhý den byla veliká svatba! —

Drahé dítě! Nejsi někdy také takovou němou dušičkou? Slyšíš na příklad, jak druzí mluví proti náboženství a proti kněžím — a ty mlčíš! Při svatém přijímání přichází k tobě Ježíšek a ty nemáš, co bys mu povědělo a zač ho poprosilo. Jsí jako němý. Pros Ježíška, aby tě uzdravil.

Lež má krátké nohy.

Roku 1871 poslal japonský císař hraběte Ivakuru jako novějmenovaného vyslance na dvůr holandského krále v Amsterdamu. Když hrabě přistál a šel po břehu, spatřily ho holandské děti. Viděly po prvé Japonce. Divily se jeho šatům, žlutému obličejí a šikmým očím. Několik nezvedenců dělalo na vyslance „dlouhý nos“.

Japonec neznal významu „dlouhého nosu“ a proto se ptal svého průvodčího van Siebolda, co to má znamenati. Siebold kousal se zlostí do rtů a nevěděl si rady. Vtom projela mu hlavou šťastná myšlenka.

Udělal, jak mohl, nejsladší obličej a začal lháti, až se mu od úst prášilo. To prý je všeobecný zdejší způsob pozdravování vznešených osob. Vyslanec byl velmi potěšen a hodil klukům několik drobných peněz.

Na druhý den dostavil se Ivakura k audienci ke králi Vilému III. Sotva vstoupil vyslanec do sálu, vzpřimil se a učinil obratně „dlouhý nos“. Však se celé odpoledne potil při cvičení tohoto divného pozdravu. Celý jeho japonský průvod dělal též vážně a obřadně „dlouhý nos“. Král a celý dvůr užasnul nad japonskou drzostí. Siebold musil znovu zprostředkovati. Přistoupil ke králi a sdělil mu, že tak zdraví v Japonsku vznešené osoby.

Král zazářil v obličejí, povstal s trůnu a udělal vyslanci „dlouhý nos“. I paní královna se nestyděla za „dlouhý nos“. Za královským párem dělali „dlouhý nos“ i vojáci a komorníci v sále, i dvorní dámy.

Siebold si prý tenkrát skoro do krve okousal rty. Prosím vás, taková podivaná! Král, královna, vysocí důstojníci a dvorní dámy, japonský vyslanec s celým průvodem navzájem se hluboce uklánějí a dělají na sebe dlouhý nos.

A na konec přece se musil van Siebold přiznati a sdělit celou pravdu. Neboť mohly by z toho snadno povstati velké nepříjemnosti.

Milé dětičky. Hodně jste se nasmály tomuto příkladu. Ale nekončí každá lež tak vesele! Pán Bůh velmi nenávidí lež a trestá ji obyčejně v zápětí. Proto nikdy nelhají, ani abyste si pomohly z nesnází. Lež zůstává vždycky lží a platí o ní: „Nemylte se, ani lháři nevezdouce do království nebeského!“

Z činnosti našich spisovatelů.

Spisovatelka Marie Alfonsa, známá všem našim čtenářům, přistupuje k soubornému knižnímu vydávání svých spisů: pohádek, povídek, románů. V brzké době vydány budou spisovatelkou Marií Alfonsou v nakladatelství „Globus“ v Kroměříži ve vkusné úpravě „Vánoce“, sbírka dětských povídek. Cena této knihy oblíbené naší spisovatelky nebude převyšovati po stanovení přibližného nákladu obnos 6 Kč. Žádáme tímto čtenáře, by projevíli snaživé a oblíbené naší spisovatelce své uznání tím, že knihu „Vánoce“ od Marie Alfonsy ihned objednejí, by aspoň přibližný náklad knihy mohl býti ustanoven. Plodná a záslužná činnost spisovatelky Marie Alfonsy zaslouží plného uznání našich čtenářů, našeho duchovenstva, učitelstva a spolků. Objednávku knihy zašlete lístkem takto: P. T. nakladatelství, knihkupectví „Globus“ v Kroměříži. Zašlete ihned po vyjití . . . výtisků knihy „Vánoce“ od Marie Alfonsy. (Podpis a adresu s udáním pošty pište laskavě přesně a zřetelně.) Rozšířte knihu „Vánoce“ hromadně mezi naši mládež, zejména Orlovstvo a studentstvo naše nechť postará se o to, by nebylo ani jednoho mezi mládeží, kdož by knihu „Vánoce“ Marie Alfonsy neměl a nečetl.

Zaváté seménko.

„Pampelišky, pampelišky, vy svítíte jak hvězdičky . . .“ Tak zpívali, točíce se v kole, na louce hošící i malá děvčátka. Každé dítě mělo v ruce odkvetlou pampelišku, a když dozpívali verš, sešpulila Milka pusinku, zafoukla a hedvábná korunka se rozletěla . . . Seménka z kořunky letěla, jako by měla křídélka. Jedno zaletělo až ke chmurnému, nevlídnému domu, na němž byl nápis: Trestnice. Za mřížemi stál zamračený muž. Slyšel zpěv dětí. Ale pranic jím to nepohnulo. Jenom zlostně zaklel. Vtom zaletělo za mříže toulavé seménko. Hu, jak tu bylo nevlídné! Ale seménko se nezastrašilo a zapustilo se do skuliny ve zdi a započalo hned svou tichou práci.

Léto prchlo a podalo ruku jeseni. Ubohý muž za mřížemi byl čím dále tím bledší. Nohy i ruce mu vypovídaly službu — ale andělíček strážný vždycky musil ustoupiti po marných pokusech, aby obrátil zatvrzelého vězně.

Zatím přišlo opět jaro — zas odkvétaly pampelišky. Zase hrály si děti na louce a zpívaly. Pojednou zamžily se oči vězňovy. Zdálo se mu, že je zase malým Pepou; maminka právě prala. Pepa trhal pampelišky, seděl u maminky a foukal do vzdušné korunky. Pojednou ptá se: „Maminko, odkud spadlo na louku tolik hvězdiček?“ Maminka pohladila malého Pepu mokrými prsty po vláscích a pravila: „To je andílci rozsypali pro mého zlatého Pepu . . .“

Děti zpívaly stále silněji a silněji. Muž za mřížemi hlasitě zavzlykal. Vystřčil hlavu co mohl nejvíce a díval se ven. Viděl kus louky, ale děti nemohl spatřiti. Pojednou všiml si, že na římse tyčí se zlatožlutá pampeliška, po jejímž boku krčí se stydlivě odkvetlá již sestřička. To bylo loňské seménko.

Muž odvrátil se od okna a plakal. Za chvíli přišel dozorce a přinášel mu vězeňskou stravu. Trestanec plaše ho zaprosil: „Zavolejte mi kněze!“ Dozorce zadíval se udiven na rozcuchaného a zamračeného zločince a pomyslíl si: „Pak že se nedějí zázraky. Co pak obrátilo toho starého medvěda?“ Opravdu, andílek zanesl sem tu hvězdičku — zlatou pampelišku, aby velký Pepa našel cestu k hvězdám nebeské říše . . .

Letošní ročník snížili jsme na 2 koruny. Doufáme, že se přihlásí za to více odběratelů. Kdo by si přál ještě celý loňský ročník, obdrží jej brožovaný za 2 koruny.

Vychází měsíčně. — Celoroč. předpl. Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpověd. red. Fr. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svatosti oltářní.

Potádá P. Emilán Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

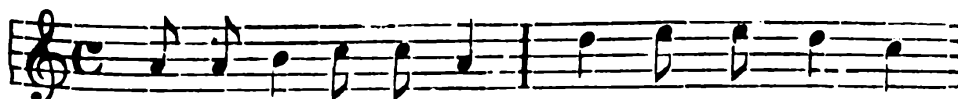
Ročník XI.

Říjen 1923.

Číslo 2.

Alf. Glos:

Zpěvanka.*)

Je-žíš-ku ma-lič-ký, můj pří-te-lič-ku
Dá-váš mně sr-deč-ko, já ta-ky ti dám
Je-nom si po-ne-chám ma-tič-ku, ot-ce —

o-pa-truj bra-tříc-ka a mou se-stříc-ku.
sr-deč-ko, du-šič-ku a vše-cko, co mám.
Je-žíš-ku, hlí-dej je vše-chny dny v ro-ce.

Jak se chodí k Pánu Ježíši.

Kdesi vítali nějakého vysokého pána. Děti měly vítati v bílých šatečkách vznešeného pána. Barunka měla podati kytici. Co se jí na-trápil pan učitel, jak se má pokloniti, kolik kroků postoupiti, jak státi, že nesmí mluvit, jestliže nebude oslovena, a že nesmí pánu ukázati záda, až půjde na své místo.

Brzy potom připravoval velebný pán děti na sv. přijímání. Poučil je, jak se mají chovati, ale Barunka nepodávala kytici, neučili ji odměřené poklony, neřekli jí, že nesmí k Pánu Ježíši příliš blízko. Naopak, velebný pán jim všem kladl na srdce, aby mnoho a hodně dlouho mluvili s Pánem Ježíšem po sv. přijímání.

Barunka si dlouho lámala hlavu, proč měla tak vítati onoho pána a zcela jinak Ježíška, jenž je přece pán největší!
Víte proč, milé dítky? Protože Pán Ježíš nehledí mnoho na to, abyste měly v rukou květinčky, jež uvadnou, nýbrž chce, aby vaše

*) Pan skladatel píše: „Složil jsem to dětem na hraní místo jejich různých říkánek. Dětem se nápěv líbil, prý i při usínání, jako ukolébavka.“

srdečka byla čistá jako ona kvítka, abyste ho přijali do srdce, jako do neposkvrněného, vonného kalíšku kvítka. Pán Ježíš nehledí na naučené a odměřené poklony, nýbrž chce, abyste ho vroucně objaly ve svém srdci, tiskly ho k sobě a více již nepustily...

Zkrátka, Pán Ježíš nehledí na zevnějšek, ale na dušičku, na vaše srdečko! To musí býti měkounkým polštářkem, kde by si mohl odpočinouti!

Vidíte, jak velký je rozdíl mezi velkými pány tohoto světa a mezi Pánem nebe i země. Který si zaslouží více lásky od vás?

Nemyslete si však, že můžete u Pána se chovati ledajak. Je třeba, byste byly uctivé a upřímné.

Uctivé — to víte, co je, pravda?

Upřímné — abyste mluvili s Pánem Ježíšem. Upřímně mu povíte, myslíte si: Pane Ježíši, podívej se, kdo k Tobě přišel. Ty mne znáš. Ale já Ti přece chci říci, že jsi můj drahý Pán Ježíš; že chci býti tvým hodným dítkem; že se těším, až ke mně přijdeš; že by se tvé dítko rádo zbavilo této chyby..., že Tě prosím za tatínka, za maminku, za své sourozence, za toho, za toho, atd.

Tak se mluví s Pánem Ježíšem, tak k němu chodí hodné, milující dítko.

Dr. Miklík.

Nové pohádky o Ježíškovi.

4. Jak povstal balzám.

Po dlouhé cestě přišla konečně svatá rodina do egyptské vesničky Matarie, kde se usadili. Dobří lidé je přijali a dali jim malou světničku, aby v ní přebývali. Také přicházeli a přinášeli jim jídlo, aby neměli takovou bídu. Poslyšme, jak se Ježíšek těmto dobrým lidem odvděčil.

Jednou šel s Pannou Marií do blízkého lesíka, aby nasbírali trochu dříví. Slunce nemilosrdně pražilo a s čela Ježíškova stékaly hojné krůpěje potu. A ku podivu! Kam taková kapka padla, vyrostl ze země malý keříček a vydával příjemnou vůni. Lidé se chodili na ně dívat a viděli, že z jejich větvíček vytékala vonná látka, kterou jmenovali balzámem. Sbírali ji a draho prodávali. Učení cestovatelé vypravují, že kolem vesničky Matarie roste dosud nejlepší balzám.

Drahé dítě! Takovou moc měla již kapka potu, kterou prolil Ježíšek. Tvoje dušička byla již často skropena jeho přesvatou krví a přece v ní roste tak málo květinok ctností. A víš, proč? Tvoje srdce je plné plevelů hříchu, který každou pěknou rostlinku udusí. Vyplej jej při dobré svaté zpovědi a hleď, aby se již neujal!

5. Jak si hrával Ježíšek.

Děti z Matarie se brzy spřátelily s malým Ježíškem a rády si spolu hrávaly. Povím aspoň některé hry.

Jednou velice popršelo a po ulici teklo mnoho vody. Hoši dělali rybníčky a zastavovali v nich vodu. Za chvíli přišel také Ježíšek a díval se na ně. Hra se mu velice líbila. Proto pravil: „V rybníčku

bývají ryby." Děti se vymlouvaly, že žádné nemají. Ale vedle stál hoch, který dostal od maminky pečenou rybičku. Ježíšek prosil, aby mu ji dal. Potom ji položil na vodu a zatleskal ručkama. Ryba hned ožila a vesele ve vodě plovla.

Jindy šly děti k blízkému potoku. Ježíšek byl s nimi. Posadili se na břehu; děvčata natrhala kvítí, upletla pěkný věneček a dala jej Ježíškovi na hlavu: aby prý byl jejich králem. Ježíškovi se hra líbila. Po chvíli pravil: „Král má mítí také hudbu." Zatleskal ručkama a hned přilétlo na sta malých ptáčků, posadili se kolem Ježíška a začali krásně zpívatí.

Najednou dalo se jakési děvčátko do pláče. Mělo prstýnek a když trhalo kvítí, spadl mu do vody. Všichni je litovali a prosili Ježíška, aby pomohl. Ten vstal a ukázal na vodu. Vtom připlavala ku břehu ryba a v ústech držela ztracený prsten. Ježíšek ho vzal a dal děvčátku, které jej ztratilo.

Drahé děti! Jistě máte u vás na vesnici nějaký kříž. Ještě vám nikdy nenapadlo, abyste uvaly věneček a daly jej Ježíškovi na hlavu? — Někteří hoši rádi vybírají ptáky. Ježíšek to nikdy nedělal. Věděl, že i ptáčky to bolí, když jim škodíme a křivdíme. Uděláš to ještě?

6. B r a t r z a k l e t ý v o s l a .

Kdysi se vracela Panna Maria s Ježíškem; cestou potkali matku a její dcerušku. Šly od hrobu a usedavě plakaly. Plna soustrasti tázala se Maria, co se jim stalo. Místo odpovědi daly se znova do hlasitého pláče. Ani na druhou otázku neodpověděly. Jenom ji prosily, aby šla s nimi.

Přišly do veliké světnice, ve které stál mladý, urostlý osel. Na sobě měl hedvábnou pokrývku a právě žral zrní. Když ho matka a dcera uviděly, počaly ho objímatí a líbatí a bolestně plakaly. Udiveně patřila na ně Matka Boží. Teprve po dlouhé chvíli pravila zarmoucená žena: Náš otec zemřel před mnoha lety; zůstala jsem jenom já, můj syn a moje dcera. Jednou přišla k nám zlá čarodějnice a proměnila našeho synáčka v osla. Proto chodíme ke hrobu otcovu, abychom se tam vyplakaly a si ulevily.

Když to Matka Boží slyšela, velice ji zbolelo neštěstí hodné rodiny a dala se také do pláče. Potom vzala Ježíška a posadila jej na osla. A hle! v tu chvíli proměnil se v krásného jinocha; padl na kolena a vroucně děkoval svému Osvoboditeli.

Drahé dítě! Také do tvé dušičky přišel již často Ježíšek a přece se mu dosud nepodařilo ji proměnití a udělati ji hodnou a svatou. Víš, proč? Protože znova a znova děláš ty hříchy, z kterých jsi se již zpovíдалo. Budeš již rozumnější?

Alfons Glos.

Modlítba za sirotka.

Bylo to 23. srpna 1923. Slunce zastíralo si tvář tmavými mraky. Snad mu bylo také do pláče jako těm, co nad hrobem stáli. Zemřela

matka s děťátkem, sirotek po ní zůstal, děvčátko tři dni staré. V jedné rakvi dvě těla, matčino a dětské druhé. Pláč rozléhal se nad hrobem, nebylo oka suchého, když spouštěli rakev do hrobky. Plakaly ženy, plakali mužové, plakaly děti s nimi, plakal i ten zvон, i ten zpěv, ano i stromy se chvěly zármutkem — vše plakalo nad sirotkem, nad maminkou a nad tatínkem.

Druhý den v černé roucho oděný kostel smutně vítal malé i velké, kteří vážně vstupovali. U oltáře ve smuteční roucho zahaleného modlí se kněz. Prosil Ježíška za duši zemřelé matky, prosil za sirotka a otce a všichni lidé s ním. Před oltářem na tumbě mnoho věnců šíří tajemnou vůni svých květin. Snad nesou ještě poslední pozdrav od zemřelé maminky. Hle, lesknou se! Jsou to ty včera vyplakané slzy, skryly se do kalíšků, aby dnes čerstvě plakaly? Kněz přistoupil po mši svaté k tumbě a modlí se za zemřelou. Zas plakaly oči... zas bylo smutno v kostele. Bylo nám líto zemřelých i pozůstalých, nesmírně líto. Jak pomoci, jak zmírnit bolest, čím potěšit?

Celý patronát jest, jak obvykle, v kostele. Dětem sdruženým pod ochrannými křídly pečlivého Anděla strážce říkáme „patronát“. Chodí jich v prázdniny asi 120—140 denně na mši svatou a odpoledne na sv. požehnání. Jsou tu i dnes. Dobře vyspané tvářičky dívají se vesele na sebe. Po mši sv. a po skončených smutečních obřadech jsem je vzal k oltáři Panny Marie Bolestné. To bude zas cosi neobvyčejného! Ale že umí již i něco neobvyčejného konati, některé se posadily do lavic, jiné děti kolem oltáře se nakupily, hlavinky obrátily k oltáři a čekaly, co bude.

„Děti, jaký je to oltář?“

„Bolestné Panny Marie!“

„Proč jsem vás sem zavedl?“

Ticho — ohlízejí se, kdo to ví. Nikdo. Tam se kterýsi kudrnáček hlásí, již vstává, ale zas rychle sedá. Netroufá si a raději „také neví“

„Včera jsme pochovali...“

„Ano, paní Geislerovou...“ Děti se zvedají. Vždyť to vědí. Byly také na hřbitově. „Já jsem tam také byl — já také... já jsem viděla, jak jste šli s tím panem velebným, co měl takovou vysokou čepici, jak Mikuláš...“

„To byl velebný pán z Olomouce, a té čepici se říká mitra.“ Mnohé dítě to slovo ještě neslyšelo. Opakují si to a diví se, že takové slovo může být na světě. Ale již jsou zas u hrobu.

„Tam bylo lidstva...“

Bylo tam mnoho lidí, protože litovali zemřelé maminky a toho děťátka, co po ní zůstalo, a toho tatínka, co stál u hrobu a té stařenky.

„A kde byl ten sirotek, to děťátko?“

„No, doma, ono nemůže ještě ven, ono je teprv tři dni staré.“

„Jééé — chudáček — a bez maminky...“

Zesmutněly tváře, hlavy tu a tam sklonily. Pláčou nad sirotkem.

„Děti, vy máte maminku, ta se s vámi modlí, ona vás hladí, česá, chová, ona s vámi zpívá...“

„— a něco nám koupí — hraje si s námi, dá nám rohlík...“

„Jak je dobře, mít maminku.“

Jsou rády, že mají maminku, kývají hlavičkami a vzpomínají, co ještě dobrého maminka dělá. Maminka umí pěkné říkánky, pěkně vyšívá, spraví šatečky do kostela a do školy, umí kupovat pěknou pentli do vlasů, tu s tou žlutou sponou a velikými rohy . . . ; maminka má vždycky něco chutného v hrníčku, a udeří-li nezbedu, nikdy to nebolí tak, jak od tatínka.

„Maminko, já vás mám rád; maminko moja, já bych vás nikomu nedala!“ — — Hned ruce zvedly, kdyby tu byla maminka, měla by je všechny ovinuté kolem krku. — — „Moc, moc ráda.“

„A kdo nemá maminky — — jak je to zle . . .“

Vy říkáte „maminko“ — a sirotek to nemůže říct. Žádná maminka by se mu neozvala. Ten sirotek je děvčátko. Maminka je v zemi, přidělaná kamenem. Sirotek třeba pláče a maminka ho neslyší; třeba má slziček plné oči a tvář a maminka ho nevidí, třeba vztahuje ručku a maminka ho nevezme a nepolíbí . . .

„A kdo ho vezme . . . ?“ tam se kterýsi hlásek úzkostlivě ptá.

„Jedna dobrá paní si ho vzala.“

A již zas ani vlas se nehýbe . . . Děti poslouchají, co se s dítětem stane. Ústa pootevřená, oči sledují pohyby mé ruky a hlava ochotná chce říci „ano“ a zas „ne“ . . . Někde pláčou oči malých posluchačů. Lituji sirotka. Vždyť nemá maminky a je u jedné hodné paní. Hned by mu pomohli.

„Já bych ho chovala“ — — „a já bych mu podal hračky“ — — „pravda, děti, všichni bychom ho kolébali, bránili, aby mu zlí lidé nic neudělali.“ — — Všichni by se bili za sirotka.

„Ale, děti, to všechno mu ta hodná paní udělá. A tatínek ho sám ubrání. My mu uděláme něco jiného. My budeme prosit Panenku Marii, aby opatrovala tu zemřelou maminku, a andílka strážného, aby dobře to děvčátko vodil. Bylo by ho škoda, kdyby se na světě zkazilo a mělo se zle . . . Zazpíváme napřed vaši mariánskou píseň „Jako na obloze“ a potom se pomodlíme k Andělu strážci . . .

Vstaňte . . . První hlas — á — druhý — á — jedna, dvě, tři, čtyři . . .

Soli: „Jako na obloze jasná hvězdička,
tak nám dětem svítí Boží Matička.
Upře na robátko pohled rozmilý,
když v kolébce prvně dítě zakvílí.“

Sbor: „Maria, Maria, Maria buď zdráva!“

Soli: „Boží Matičko!“

Sbor: „Maria, Maria! Dušičku ti dávám i své tělíčko.“

A stejně sloka druhá, třetí . . . nese se něžnou a vroucí melodii k Matičce Bolesné. Slunečko se dívá malovanými okny na drobné ctitele Boží, polévá je zlato-červenou barvou, líbá na čílka — a maličtí zpívají za sirotka. Zapomněli, že venku je výroční trh, že je tam mnoho dobrých věcí . . . Zpívají dál a dál všechny sloky a nic nejsou pro ně dlouhé.

A jak dozněla poslední slova . . . jakmile umlknul dětský sbor, bylo slyšení modlitbu starších a pláč . . . Kdo by neslzel, když tolik lásky bylo rozlito za sirotka? Dětská modlitba proráží nebese. Ježíšek slyšel

ji, jeho svatá Máti ji dobře vyslechla a sklání se ještě, neboť děti se chystají modlití dál.

Klekly, ruce sepjaly a ústa již říkají první slova „Zdravas Maria“. — Potom obrátily se děti k andálkovi strážnému, aby ho prosily za dítě. „Andělíčku, náš strážníčku . . .“

Matičko, ty dřímáš ve hrobě věčný sen. Jen spí a odpočívaj. Panna Maria a anděl strážný tvé dítě opatrují. Děti za sirotka prosily.

Marie Alfonsa.

Obrázky z pouť.

VII.

V L u r d e c h.

Vlak vjel do nádraží, kde byl ruch ve dne i v noci. Když jsem vystoupila, právě dva páni odnášeli nemocného. Měli silné popruhy přes ramena, na ně připevnili nosítka a nemocného odnášeli. Přijel jiným vlakem, než my, a pánů čekalo tam více, byli u každého vlaku. Nejsou to obyčejní nosiči, snad placení, většina z nich jsou šlechtici a sami se tam musí vydržovati; tuto namáhavou službu konají z lásky ku svaté Panně Marii, k Bohu a k bližnímu. Nečekají díky pozemských ani odměny, jejich snahou je přispěti ubohým nemocným.

Víte, děti, jaký dojem jsem měla ve chvíli, když jsem vyšla před nádraží, viděla jsem mnoho povozů, mnoho lidí, jejich spěch a kolem všeho věnec vysokých Pyreneí, když jsem spatřila několik mezků s nákladem zeleniny a jiných věcí, když jsem hleděla na úzké ulice, vysoké domy? Zdálo se mi, že jsem v Betlemě, a že tolik ruchu bylo asi při Ježíškově narození. O Lurdech však možno také říci, že Betlemem jsou, neboť se zde v milionech srdcí svatá víra rodí a miliony duší najdou Krista skrze jeho svatou Matku.

U nádraží nás čekalo veliké auto — některé děti říkají „autec“, do něho naložili naši skupinu, jedenáctku, ať bylo místa dost nebo ne, musili jsme se nějak směstnat. Já jsem se dostala hodně na vršíček, ale nebála jsem se, že spadnu, neboť jsem byla tak obložena kufříky a kufry, že na spadnutí nebylo ani pomyslení. A už se jelo, ale jenom kousek. Jakmile jsme se ocitli v užší ulici, bylo zle a zle! Několik automobilů za sebou, proti sobě, musili jsme čekat, až si vyhnou a tak trvalo dosti dlouho, než nás opět složili u našeho bydliště, hotelu jenom pět minut vzdáleného od jeskyně a bylo z něho dobře vidět na kříž na Pic du Jeru.

Sotva jsme se trochu upravili, spěchali jsme k soše sv. Michaela archanděla na pokraji velkého prostranství, kde již čekal náš prapor s obrazem sv. Václava na jedné straně a Panny Marie Boleslavské na druhé.

Seřadili jsme se průvodem přes celé prostranství a kolem kostela šli jsme k jeskyni zjevení, skryté ve skále za basílikou, chrámem. Zpívali jsme „Tisíckrát pozdravujeme Tebe“ a já jsem stále čekala, kdy uvidím tu královskou nádheru, kterou jsem si představovala . . .

Všechny i nejkrásnější představy byly však zklamány a ohromení, nepochopitelný úžas zmocnil se mé duše, když jsem uviděla omšelé kameny, jenom břečtanem ozdobené, ve výklenku nad velkou spodní jeskyní sochu Panny Marie z bílého mramoru. Nebýti nařízení, že musíme společně jít až k jeskyni, byla bych zůstala na tom místě klečeti bez pohybu. Ale čím více blížili jsme se, tím více se nám zdálo, že nejen socha její je nad námi, ale Ona sama, Uzdravení nemocných tajemně se vznáší. Nemocné hladí a těší, umírajícím stírá smrtelný pot a zdravým tělesně suší slzy řinoucí se proudem z očí.

Ano, plakali jsme, radostí a štěstím, že se tu smíme vyplakat. Když náš protektor poutí, slovenský biskup dr. Karol Kmeťko, měl promluvu na uvítání, bylo kolem nás mnoho poutníků, modlících se, také plačících. Po kázání pomodlili jsme se ještě v kostele a rozešli se do svých bytů. Ač velmi znavení, přece jsme po večeri spěchali se svíci v ruce na světelný průvod, kterého se mnohdy účastní až šedesát, osmdesát tisíc.

Bývá to úchvatný pohled, zvláště když je celá svatyně, tři chrámy nad sebou, osvětlena tisíci elektrických světel, na nebi hvězdy, pod nimi na vrchu Pic du Jeru zářící kříž, kolem ohromného náměstí před kostelem věnec pohybujících se světel, která se při každém Ave, Zdrávas do výše střídavě zvednou... Nadzemská pohádka, a když se potom všichni shromáždí před chrámem, jednou řečí, latinskou modlí vyznání víry, Věřím v Boha. V té chvíli jsem poznala, že Matka Boží zvolila si toto místo nejen k útěše trpících — v žádné církvi této útěchy nemají, tak jako v naší — nejen k oslavě své, ale hlavně, aby se zde rodila a množila víra ve Krista, zvláště v Krista svátostného.

Večerní pobožnost skončena. Zašla jsem ještě na chvíli k jeskyni vyšeptati všechny prosby, které jsem přinesla a v prvním okamžiku příchodu jsem nedovedla vypovědět. Ach, jak se to modlilo, děti milé! Netušíte, jak se to modlilo celým srdcem a celou duší, tak, jak se vždycky máme modlit — malé i velké děti nebeské Matky — ale jak se nemodlíváme. Potom jsme odešli k odpočinku, klidnému po bezesné, v rychlé jízdě probdělé noci, a po útrapách celého dne.

Chcete vědět více o Lurdech?

Je to francouzské město v horách Pyrenejských. Nemá ani devět tisíc obyvatel, ale v době poutí se tam sejde i na sto tisíc lidí. Kdy a jak se chudé dívce Bernadettě zjevila Panna Maria, jistě jste v náboženství slyšeli. Není to smyšlenka, ne, zde se něco nadpřirozeného, nadzemského musilo přihodit. Ovane-li poutníky, připutovavši sem, nebeský klid a štěstí, jak blaženou musila být Bernadetta ve chvíli zjevení!

Kdyby si to jen vymyslíla, myslíte, že by ji neprohlédli? A proč ještě dnes tam tolik duší putuje, když ona již nežije? — Nádherná svatyně, basiliky se úplně popsati nedá. Kolik lásky, zlata, stříbra, drahokamů a mramoru sneseno sem svaté Panně ku počtě? Basiliku tvoří tři kostely: spodní krypta vytesaná ve skále; má pět oltářů, a dnem i nocí tam hoří 25 lamp. Dole vpředu je chrám Růžencový, z venku i uvnitř nádherný. Má patnáct kaplí jako výklenky, každá patří

některému národu; také my Češi máme jednu se čtrnáctým tajemstvím sv. růžence: „Který tě na nebe vzal“ a nápisem: „Panně Neposkvrněné národ český.“ Byla pořízena za 30.000 franků, které sebral nyní již zesnulý kněz Leopold Kolísek. O II. české pouti r. 1907 byla kaple posvěcena. Každá skupina kaplí uvnitř chrámu je osvětlena dle tří tajemství sv. růžence: bíle, červeně a žlutě. Jen stavba Růžencové basiliky stála přes tři miliony franků. Nejvyšší kostel je vystavěn z bílého mramoru v gotickém slohu třináctého století, má 23 okna, na nichž malby představují zjevení. Nespočetné prapory, hořící světla, množství oltářů. Socha Panny Marie na hlavním oltáři má korunu ze 12 zlatých hvězd a pravých drahokamů.

Napravo od basiliky se přijde k jeskyni Zjevení. Jsou vlastně tři. Ve spodní největší je stříbrný oltář a svícny. Na obrovském stojanu dnem i nocí hoří sta svíci. Toto místo ohraničeno je železnou mříží. Napravo, o něco výše jest jeskyně Zjevení asi 2 metry vysoká a s nápisem francouzským: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“ Ve dlažbě před ní je tabulka, označující místo, kde se Bernadetta modlila. Nad tím výklenkem ještě jeden menší otvor. U nohou sochy ze skály roste a stále kvete růžový šípek. V tu stranu je kazatelna, vlevo na skále zavěšeno sta berlí, které tam nemocní zanechali, byvše zázračně uzdravení. Ještě dále, vlevo jsou koupele, pro zdravé i nemocné, zvláště pro muže a pro ženy. Zázračný pramen zachycuje se uvnitř kaple po pravici sochy a dává 85 litrů vody za hodinu.

Před jeskyní dnem i nocí klečí poutníci a choří. Za noci jsou uzavřeny obchody, jichž jsou plné ulice, pohasnou světla v hotelích, stojících ve městě jeden vedle druhého, jenom neusíná láska ke Kristu, přemocné jeho Matce, Potěšení zarmoucených, Uzdravení nemocných. Bdí, když všechno spí a s trpícími k Panně Lurdské, tam se zjevívší, volá o smilování.

Šťasten, věčně šťasten a blažený bude, kdo již v dětství svým tento plamínek úcty mariánské v srdci svém rozžehne a stále přilévá oleje víry a lásky, aby zářilo mu až do hodinky smrti.

Je smutno jíti životem bez tohoto světla, které tolik zahřívá a těší, když smutku a bolesti rozestře se noc.

NEZAPOMEŇTE!

1. že máte předplatit nový ročník „Pán přichází“!
2. že máte zaplatit za minulý ročník!
3. že máte získat každý aspoň jednoho odběratele!
4. že si můžete koupit staré ročníky časopisu „Pán přichází“, hezky brožované, po 2 Kč.
5. že si máte koupit za 4 Kč krásnou knížku „V zámku a v chatrči“.

Vychází měsíčně. — Celoroč. předpl. Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpověd. red. Fr. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svatosti oltářní.

Počátk P. Emilán Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

Ročník XI.

Listopad 1923.

Číslo 3.

Boží ovečky.

Než budeš čísti druhou větu, podívej se na obrázek. — Pán Ježíš drží v rukou svatou Hostii, a u Jeho nohou ovečky; takové milounké, hladové, bílé ovečky, čekající, že budou nasyceny a tím nasycením potěšeny.

Kdo jsou ty ovečky? To jsou lidské duše na zemi. Jako ty krajní ovečky zdvihají hlavy toužebně, tak mají duše lidské, a zvláště dětské duše mají jako ta malá ovečka toužebně hleděti k oltáři. Tam

také Pán Ježíš čeká, aby je nasýtil a potěšil nebeským pokrmem svého Těla. Pán Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý.“ Jako k pečlivému pastýři vzhlížejí ovečky a chvátají k němu, tak duše tvoje musí toužebně hledět ke svatostánku a myslit si: Kéž bys ke mně přišel, Pane Ježíši, a nasýtil mne a potěšil.

Jsou ještě jiné Boží ovečky. Ty nejsou tak blízko u Pána Ježíše. Jsou to duše v očištění, jež tam musí v utrpení býti očištěny úplně, aby mohly přijíti do nebe. Tyto Boží ovečky toužebně hledí na vás, Boží ovečky na zemi. Čekají, že si na ně vzpomenete v listopadu, jenž jest určen k tomu, aby lidé jim pomáhali.

V listopadu ti toužebně hledí na vás duše z očištěnce. Necháte je tak smutně hledět? Pamatujte na ně, modlete se často za duše v očištění. A ještě: jakou radou byste dělali Božím ovečkám v očištění i jejich Pastýři? Pán Ježíši kdybyste aspoň jednou v listopadu šli k sv. přijímání? Pakli: Nasýt, Pane Ježíši, svoje ovečky v očištění tímto mým sv. přijímáním.

Marie Alfonsa:

Obrázky z poutí.

VIII.

Nové jitro, první naše v Lurdech! Nečekaly nás námahy cesty, útrapy, jenom svatá hostina, ovšem pro duši: první sv. přijímání zde, modlitby a pobožnosti u jeskyně, v kostele, křížová cesta, odpoledne svátostný průvod, večer světelný průvod.

Spěchaly jsme k sv. přijímání. S jakou radostí a touhou, nedovedete si, milé dívky, ani představit. Tehdy mně napadlo, kdybychom všichni a vždycky tak ve sv. lásku a lásku ke Kristu přistupovali k sv. přijímání, pak by svět musil býti plný andělů v tělech lidských a nejkrásnějšími byli by ti nejmenší, jako jste vy. Svatá církev katolická měla by více hodných dětí a synů, ve světě by bylo více lásky a milosrdenství.

Asi dvě poutnice, vešly jsme do P. žencového, spodního chrámu, hledaly, nejsou-li tam čeští kněží, kteří by nás vyzpovídali. Čekali právě u České kaple, až tam jiný kněz doslouží mši sv. — u některého oltáře čekají 2—3 kněží —; ochotně nás vyzpovídali a jeden potom při mši svaté nám podal Tělo Páně.

První sv. přijímání v Lurdech!

Při tiché adoraci, díkučinění, poznávala jsem, že Kristus nemohl zanechat lepší upomínky, než své Tělo a Krev ve sv. Hostii. Užšího spojení Lásky věčné s láskou srdce lidského nemůže býti. Když jsem si připomněla, kolik tisíc duší marně to už po těchto okamžicích na místě tomto, byla jsem Bohu velmi vděčna za to.

O pul 9. hodině konána křížová cesta, její umělecká zastavení jsou obdivována umělci celého světa, všechny sochy jsou v životní velikosti a umístěny ve vhodných místech. Slovenský biskup celý průvod náš vedl, u zastavení se modlil a my jsme zpívali: „Mátka pláče, ruce

spíná.“ Francouzům se naše píseň líbila, někteří šli s námi a poslouchali. Před XII. zastavením se k nám připojila černoška, opravdu černá jako saze, ale nebáli jsme se jí, byla to dáma velmi elegantní a naslouchala uctivě i kázání, které bylo na tomto místě na slova: „Otče, odpusť jim!“

Potom jsme měli mši sv. v basilice, po ní dali jsme se společně fotografovati a již museli jsme spěchati na oběd. Po něm krátký odpočinek, odpoledne české požehnání, po něm svátostný průvod, tak slavný, velikolepý, že si to nedovedete ani představití.

Jest do průvodu ještě dlouho a již nosiči nosí nemocné z nemocnice, lehčeji nemocní jdou sami, s některými jdou známí nebo příbuzní. Kladou se na zem nosítka, staví vozíky a sedadla, staví se vše do velikého kruhu, za nimi a na schodištích, ohromných terasách vedoucích od prostranství k horní basilice, stojí tisíce poutníků a poutníků.

Všichni se hlasitě modlí, anebo opakuji vzývání po knězi, který uprostřed chodí, někdy s náručí rozpjatou — což u nás není zvykem — pokleká, k nebesům pohlíží, za nemocné i zdravé prosí. Ach, kdybyste tak mohli vidět zraky a pohledy nemocných, když je na zem kladou! V každém byste četli velkou víru v Krista svátostného, který již tolikráte dokázal, že vyslyší přímlovky svaté Matky, Marie, přimlouvající se za prosící.

Mnozí pohnouti se nemohou bolestí, jenom zrakem pátrají, kdy již vyjde průvod. Sváté nadšení, tajemné chvění jako by pronikalo věřící přítomné, do duší vkrádá se jistota, že půjde mezi nimi skutečný Kristus, třeba zrakem vidí jen kousek bílého chleba, sv. Hostii. Jistě skloní se k ubohým nemocným, vždyť na zemi před svým ukřižováním vždy nemocné uzdravoval. A potom, tolik vytrvalých proseb a modliteb, slzí trpících, neproniklo by nebesy? Když tolik nemocných se zde zázračně uzdravilo — zvláště při svátostném průvodu a po něm; proč by nemohl někdo z těch ubohých povstati, odhoditi berly, neb opustit lůžko, pokleknouti a Kristu díky vzdáti také dnes? Vždyť je o takových uzdraveních již mnoho a mnoho úředních potvrzení, která podepsali také lékaři-nevěrci.

Zatím, co modlitby přítomných k nebesům se nesou, je velebná Svátost přenesena z kostela k jeskyni — ve skále za chrámem — tam se umístí do monstrance, kterou nese biskup lurdský, nebo jiný cizí hodnostář, ponejvíce té národnosti, jejímž poutníkem je svátostný průvod vyhražený, totiž jejich řeči. V pátek měli Francouzi, v sobotu my Češi, ale jelikož nás bylo málo, nemohl býti vedený česky. Při vkládání sv. Hostie všichni kolem klečí a vroucně, zbožně zpívají. Na cestě od jeskyně seřadil se průvod: první jdou muži, každý poutní oddíl se svým praporem, za nimi kněží bez taláru, potom v talárech a rochetách, družičky v závojích, kněží s nejsvětější Svátostí, za nimi dámy a ostatní poutníci.

Již utichá ruch, jen modlitby a výkřiky prosebné zněly hlasitěji a místy zazněl i pláč ubohých nemocných, a do těchto zvuků mísí se sopránový hlas družiček, po nich o stupnici nižší zpěv mužů.

„Chval, Sione, Spasitele . . .“

A kněz uprostřed několika set nemocných klečí s rozpjatýma rukama, nebo stojí a volá k nebesům, ovšem francouzsky, nebo řečí národností, které je svátostný průvod vyhrazený.

„Pane, my se Ti klaníme! Pane, my Tě milujeme! Uzdravení nemocných, oroduj za nás. Matko přechistá, Panno bez hříchu počatá!“

Průvod se blíží, družičky a mužové vcházejí na prostranství. Nejvyšší Svátost oltářní lze v dálce zřítí. Přítomných, zvláště ubohých, se zmocňuje pohnutí, neboť přichází Kristus, který na přimluvu své Matky může někoho z nich uzdravit.

„Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně!“

„Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“

„Pán můj a Bůh můj jsi Ty!“

„Hosanna, hosanna Synu Davidovu!“

„Matko Ježíše Krista, oroduj za nás, ukaž se naší Matkou!“

Těmi výkřiky vždy vítají Krista. Nezkoumají, zdali je skrytý ve Svátosti jako chudé Dítě v jesličkách, nebo rozpjatý na kříži, jen věří, že je přítomen, neboť všude, kde je svatá Hostie, také On je přítomen.

Družičky v závojích bílých — šaty mají různé barvy — se svícemi v rukou stojí po obou stranách schodů, vedoucích do horního chrámu, a větřík pohrává si s jejich závoji, muži a kněží na schodišti před Růžencovým chrámem — a kněží s Nejsvětějším jdou k prvním nemocným. Kdo z nich může, obrací hlavu tím směrem a do monstrance hledí tak vroucně a prosebně, až kolemstojícím srdce zabořelo.

„Pane, zachovej nás, hyneme!“

„Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi!“

„Pane, chceš-li, Ty nás můžeš uzdravit!“

„Pane, ten, jehož miluješ, je nemocen!“

„Pane, ať vidím! Pane, ať slyším! Pane, ať chodím!“

„Pane, rcí jenom slovo a bude uzdravena duše má!“

Kristus, ten dobrý Kristus, který se do betlemského chléva ponížil, do chudých jeslí sestoupil, mučiti a křížovati se nechal, aby dokázal pravdu svých slov a lásku k hříšníkům, jenž vězněm ve svatostánku dobrovolně se stal, sklání se k nim i teď a rukou kněze jsa pozvedán každému chorému uděluje požehnání. Je-li jich velký počet, vždy dvěma najednou.

Při pohledu na sepiaté ruce, vztahující se k monstranci, srdce všech, kteří kolem jsou, chvěje se soucitem. A pláč rozlehne se, když dětský hlásek, ručky vyhublé, prosby jeho Ježíška volají, o smilování prosí.

Kristus v monstranci jde dále. . . V duších nemocných i zdravých zůstává po Jeho odchodu svatý mír, uklidnění a smíření se svým osudem, který jim pomůže On a svatá Matka nésti, i kdyby těžší byl, nežli největší skála. Ale, nejen duševní útěchu, uzdravení, také hlouší slyší, slepí vidí a chromí odhazují berle. . . Stane-li se tak při průvodu, uzdravení vystoupí z řady a pokleknou, musí vyčkatí ukončení průvodu; stane-li se to po něm, či u jeskyně, hned je uzdravený obklopen nosiči nemocných, aby nebyl umačkáán lidmi, kteří se sběhnou kolem něho. Z pásů, na které věsí nosítka, udělají kruh

a vedou jej do zjišťovací kanceláře, kde je přísné vědecké, lékařské vyšetření, aby se snad nestaly také podvody na škodu svaté víry a posvátného místa.

Již obešel Kristus Pán všechny, středem vracel se do chrámu a ještě se schodiště udělil všem přítomným požehnání. Lid se pomalu rozcházel a po večeri opět sešel ku světelnému průvodu, který se koná každý den, je-li pěkné počasí.

Dr. Miklík.

Nové pohádky o Ježíškovi.

7. Utekl loupežníkům.

Kdysi šel Ježíšek s několika dětmi do lesa a hráli si na schovávání. Když je hra omrzela, zašli na velikou paseku a zůstali udiveně státi. Kam se jenom podívali, všude se červenaly v drobné trávě sladké jahody. Sbírali je do pěkných košíčků, které si upletli a obložili kvítky. Také Ježíšek sbíral a v duchu se již těšil, jakou radost udělá Panně Marii.

Náhle jedno z dětí zděšeně vykřiklo. Všichni vyskočili a dívali se, co se stalo; ale hrůzou skoro oněměli. Na kraji paseky stál zlý loupežník a prohlížel si děti. Náhle vyběhl a chtěl chytnouti děvčátko, které bylo nejblíže. Děti se daly do křiku a utekly. Loupežník za nimi.

U cesty stál velký fík. Ježíšek se u něho zastavil, pozvedl ručku k nebi a zvolal: „Schovej nás!“ V tu chvíli se strom rozevřel a bylo viděti krásnou a velikou světnici. Když děti vešly, strom se zase zavřel. Když přišel loupežník, velice se divil, že neviděl nikoho, a vrátil se s nepořízenou. Potom Ježíšek děti zase vyvedl a šli domů.

Drahé dítě! Také na tvou dušičku číhá zlý loupežník — ďábel a rád by ji přivedl do pekla. A možná, že již často ji smrtelně poranil hříchem. Proč nejsi moudřejší? I pro tebe přichystal Ježíšek strom, který tě může zachránit — je to sv. kříž. Smekneš po každé, když jdeš vedle sv. kříže? Děláš rád kříž? Zvláště před spaním?

8. Suchá hůl vyrostla.

Kdysi trhal Ježíšek kvítka na kraji louky a dobře dával pozor, aby nešel do trávy. Již měl pěknou kytíčku a v duchu se těšil, jak ji donese své milované Matince.

Ale co se nestalo? Cestou ho potkal pastýř, který tu hnal stádo. Byl to člověk zlý a svárlivý, který nikomu nepřál. Když uviděl kytíčku, zastavil Ježíška a začal mu vyčítati, proč chodí do louky. Ježíšek se bránil, že v trávě nebyl, ale zlý pastýř mu nevěřil. Holí vyrazil Ježíškovi kytíčku z ruky a ještě ji pošlapal.

Slzy vstoupily svatému Dítku do očí. Co se natěšil, že udělá radost Panně Marii a zatím . . . Podíval se smutně na pastýře a pravil mu: „Velice jsi mi ublížil. Ale abys věděl, kdo jsem, půjč mi svou hůl!“

Pastýř mu podal hůl a Ježíšek ji zastrčil do země; v tu chvíli vyrostla v pěkný strom, kvetla a měla ovoce. Polekaný pastýř padl k nohám Ježíškovým a prosil za odpuštění. Ježíšek mu odpustil, ale pravil: „Již nikdy nekaz druhému radost!“

Drahé dítě! Neděláš to také tak, jako zlý pastýř? Nekazíš druhému radost a neděláš škodu? Snad lámeš stromky a šlapeš obilí; snad vybíráš ptáčky a kazíš jim hnízda? Budeš ještě tak zlý?

9. Ježíšek prozradil zloděje.

Svatá Rodina bydlela v Egyptě u člověka, který jim prokázal mnoho dobrého. Kdysi vloupali se k němu zloději a všechno mu pobrali. Ubohý muž byl velice zarmoucen a bolestně plakal. Nežůstalo mu ani tolik, aby uživil sebe a své děti.

Panně Marii bylo upřímně líto hodné rodiny; proto prosila Ježíška, aby jim pomohl. A co se nestalo. Odpoledne poručil Ježíšek, aby svolali všechny muže ke starostovi. Když přišli, pravilo svaté Dítě: „Ještě tu nejsou všichni.“ Vzpomínali, koho by vynechali, ale marně. Proto pravil Ježíšek: „Dojděte pro chromého a slepého.“ Opravdu, teprve nyní poznali, že na ně zapomněli.

Když je přivedli, pravil Ježíšek: „To jsou zloději, které hledáte.“ V zástupu dali se do smíchu, ale nesmáli se dlouho. Když ubožáci viděli, že jsou prozrazeni, přiznali se ke všemu: slepý nesl chromého na zádech a tak společně provedli krádež.

Drahé dítě! Také my budeme jedenkrát stát před soudnou stolicí Pána Ježíše. Jak nám bude, až Pán Ježíš poví před celým světem, před tatínkem a před maminkou všechny naše hříchy — i ty, o kterých žádný nevěděl? Pamatuješ na to? A budeš ještě hřešit?

10. Potrestaná sousedka.

Po několika letech zemřel král Herodes. V tu chvíli ukázal se anděl svatému Josefovi a poručil mu, aby se vrátil s Ježíškem a Pannou Marií do Svaté země. Když se rozneslo, že Ježíšek odejde, děti bolestně plakaly; tak ho měly rády. Konečně se svatá Rodina rozloučila a odešla.

Cestou se zastavili v jednom městě a zůstali na noc u chudé vdovy. Dala jim, co jenom mohla. Když na druhý den odcházeli, zavolal si Ježíšek malého synáčka, požehnal mu a slíbil, že mu oplatí nocleh, který jim jeho matka dala. Slova Ježíškova se splnila.

Vedle domečku, ve kterém přespál Ježíšek, bydlela zlá sousedka; ráda se s každým hádala a škodila, kde mohla. Co udělala? Jednou odešla vdova do města, aby nakoupila, a malý synáček si hrál na dvorku. Když sousedka viděla, že nikdo není doma, vešla na dvorek, zapálila v peci veliký oheň, hodila chlapce do ohně a odešla.

Za dvě hodiny vrátila se vdova domů a velice se divila, kdo v peci zapálil. Otevřela dvířka a udiveně zůstala stát. Uprostřed plamenů sedělo její dítě a hrálo si s uhlíky, které tam byly. Oheň mu neuškodil; ani jeden vlas nebyl popálen.

Za nedlouho šla zlá sousedka pro vodu, spadla do studny. Když ji z vody vytáhli, byla již mrtvá.

Drahé dítě! Tak velice se odplatil Ježíšek za jediný nocleh. Jakou odměnu dá teprve tobě, budeš-li jej rádo a často přijímat do svého srdečka?

P. V. Vošahlik, C. Ss. R.

Blahoslavená Terezie od Ježíška.

Předrahe dítě! Kdo je vám drahý a milý, tomu přejete všechno dobré a radujete se z jeho štěstí, z jeho povýšení. Jak byste se tedy neradovaly při té radostné zprávě, že „malá Terezie“ (kterou jste si jistě zamilovaly při čtení předešlých článků), byla nedávno od svatého Otce Pia XI. prohlášena za blahoslavenou a tedy jest dovoleno, abychom ji uctívali na oltářích!

V životě jejího otce, krátkého sice (1873—1897), ale plného květů, plodu a ovoce, bylo mnoho ctností. Byl bych mohl ještě mnoho přidati o tom, jak dělal radost Ježíšovi. Panně Marii, jak milovala bližního, zvláště děti a všechny duše pokorné, tiché — a jak se těšila, až přijde do nebe, že bude lícem na zemi pro každého, kdo se do ní obrátí (milostí) bude zemi oblozovati.

Po její smrti dešť růží skutečně přišel. Stalo se mnoho zázraků, kterými se ukázalo, jak mocná jest její přímluva u Pána Božího.

Proto začalo se v Římě vyšetřování, kterému se říká: „beatifikační proces“. Důkladně byly zkoumány ctnosti sestry Terezie, zázraky, které se staly na její přímluvu, aby se dokázalo, ctnostná Terezie skutečně zasluhuje název „beata“, t. j. „Blahoslavená“. Po skončeném dlouhém zkoumání (1914—1923) prohlásil slavnostně svatý Otec Pius XI. dne 29. dubna 1923 Terezii za blahoslavenou. Při té slavnosti v Římě bylo přítomno mnoho svatého Petra bylo na 30.000 lidí, mnozí kardinálové, biskupové; ovšem též přijeli z Francie krajané, zvláště přiblížení blahoslavené Terezie.

Milé dítě! Vzpomínám si, co jsem vám vypravoval o ctnostech „malé Terezie“. Přetřete to, co jsem vám řekl, a následujte příkladu blahoslavené Terezie. Vidíte, že pomocí Boží je to lehké a snadné, přijít do nebe. Stačí to je slyšet Božskému Spasiteli kvítka na cestu — malé denní oběti (sebezapírání) a jeho lásku. Tak to činila blahoslavená Terezie. Modlete se k ní, abyste podobně, jako ona, prospívaly ve ctnostech, zvláště v důvěře k Pánu Bohu, aby srdečka vaše zůstala nevinná a Pánu Bohu oddaná a tím také šťastná. Na blahoslavené Terezii, která tak ráda a co nejčastěji chodila k svatému přijímání, splnila se slova Pána Ježíše: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“ — Kéž se splní i na nás! Oroduj za nás, blahoslavená Terezie!

S. B.

Proste a bude vám dáno.

Zvolna draly se lístky z pupenů a skřivánek vznášel se vysoko k nebi a všechno jásal: „Ach, jaro, jaro je tu!“ Dokořán byla otevřená okna ústavní kaole. V ústavě byly vychovávány ubohé, opouštěné dívky. Bez tatky a bez maminky! Ó, nevíte, jak je to smutné! V lavicích seděli hoši i dívky, kteří byli v ústavě pánů, jenž k nim kazal. Mluvil o milosrdenství. Pravil: „Jste ještě mrtví, ale již nyní, ale hlavně později můžete býti všichni apoštolové svatého Ježíše, když přijímáním.“ Povzbuzoval, aby často přijímali Tělo Páně. Mluvil o lásce k bližnímu a k Bohu. Mluvil o modlitbě, o přímlevení. „Proste Pána Ježíše po sv. přijímání, ať obrátí vaše známé, příbuzné.“ Mnoho mnoho hříšnicku, a slibte mu, že ho chcete za ně všechny milovati. Božský Spasitel velmi rád takové mladé, čisté dušinky a mnoho pro ně učiní...“

Děti byly hluboce dojaty, ale zvláště 11letá Julinka. Měla tatínka, ale ten ne-

věřil v Pána Boha, nechodil do kostela a ošklivě klel... Aní o děti se nestaral a tak musila přijít do ústavu.

Příštího dne klečela Julinka u oltární mřížky. Přijala tělo Páně a potom vroucně, horoucně sepjala ručky a dlouho se modlila... Slzičky tekly jí po tvářičce. Volala úpěnlivě k Ježíškovi, aby odpustil tatičkoví a nehněval se naň, úpěnlivě se modlila, aby se tatiček obrátil...

Vtom přišla válka. Minulo několik měsíců a ústav obdržel zprávu, že otec Julinčin byl zraněn v zákopech a leží v nemocnici. Ale Pánu Bohu se rouhal jako dříve, ba ještě hůře.

Sestry ošetřující v nemocnici daly se do horlivé práce v nemocničních sálech. Nazítří bylo Boží tělo, a proto chystaly též malou, domácí slavnost. Vystavěly vkusný oltářík a ozdobily květinami. Potom vstoupil staříčkový, stříbrovlasý kněz. Šel od jednoho nemocného ke druhému a každého potěšil. Někteří odmítli se zpovídati, ale všichni tak učinili aspoň zdvořile. Jenom z jednoho lůžka hleděl na kněze hněvem zrudlý obličej a metal naň blesky zášti a nenávisti. Kněz se nedal odstrašiti, promluvil laskavě na nemocného, napomínal ho vážně, aby si nezahrával s Pánem Bohem a smířil se s ním, dokud je čas. Nemocný se jen namáhavě odvrátil, odplivnul si a šeredně zaklel...

A daleko v ústavě modlilo se zaň nevinné děvče, jemuž tolik ublížil a které ho přece tolik, tolik milovalo.

Nemocný otec měl těžkou noc. Nemohl spáti. Jeho zemdlený zrak spočinul na kříži na protější stěně. Pod křížem hořelo světlo a nemocný viděl, jak k němu Spasitel rozpíná ruce s kříže. Zdálo se mu, že slyší jakási slova, jež kdysi v dětství slyšel: „Pojďte ke mně všichni...“ Ale zase se vzpomatoval a zabručel: „Eh, hloupostil! Nevěřím a nechci věřit!“

Zvolna, strašně zvolna mýjela noc. Nemocný zadíval se do okna. Za ranního světla spatřil na obzoru vysokou horu, tyčící k nebi své téměř. Pojednou ožily stezky na hoře. Sta a sta lidí kráčelo v průvodě, dívky v bílých šatečkách sy-paly Pánu Ježíši kvítka a konečně blížil se kněz s nejsvětější Svátostí.

Vtom jako by se rozsvítilo v jeho nitru. Zdálo se mu, že se tam s toho vrchu řine do údolí světlo a jas. A v duchu mu mimoděk napadlo: A co ti dala nevěra...?

Dlouho, dlouho se bránil té myšlence, ale na konec si přece jen musil říci: „Níc, nežli rozervanost a zoufalství. Zničila štěstí mé i dítek...“ Nemocný se rozhodnul: „Vrátím se k Bohu!“

Když šla kolem milosrdná sestra, obrátil se k ní nemocný a prosil: „Kněze, kněze!“ Starý, vážný kněz přišel znovu a vyslechl, co tížilo nitro raněného vojína. Nemocnému se nesmírně ulehčilo.

Kněz šel nato do kaple a děkoval vroucně Bohu za toto zvláštní obrácení. A hle, Pán, který dopouští, ale neopouští, zachoval raněného na životě, ač o tom lékaři pochybovali. Když se dověděl, že je Julinka s ostatními sourozenci v sirotčinci, dojel si za ní a se slzami v očích prosil o ně.

Plna štěstí vrhla se Julinka tatínkovi kolem krku a byla šťastna, že našla tatička. Hledte, milé dítky, Ježíšek není skoupý!

NEZAPOMEŇTE!

1. že máte předplatit nový ročník „Pán přichází“!
2. že máte zaplatit za minulý ročník!
3. že máte získat každý aspoň jednoho odběratele!
4. že si můžete koupit staré ročníky časopisu „Pán přichází“, hezky brožované, po 2 Kč.
5. že si máte koupit za 4 Kč krásnou knížku „V zámku a v chatrči“.

Vychází měsíčně. — Celoroč. předpl. Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpověd. red. Fr. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.

Porádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

Ročník XI.

Prosinec 1923.

Číslo 4.

Stromeček.

Myslíš jistě, že vánoční stromeček. Ne, dítě moje. Abys mohlo mysliti na vánoční stromeček, musíš napřed pamatovati na a d v e n t n í s t r o m e č e k .

Jaký je adventní stromeček? Třeba je to škaredý stromeček. Takový pichlavý, neúhledný, který má plno chyb; nebo stromeček úhledný, ale bez ozdob, nemá svíčky, ani ořechy, nic.

Z adventního stromečku se musí státí vánoční stromeček. — Chtěl bych nyní viděti tvoje oči, jak jsou veliké očekáváním, co z toho všeho bude. Poslouchej tedy, co chci říci: Musíš býti adventním stromečkem, aby z tebe mohl býti vánoční stromeček.

Je to divné? — Pán Ježíš jednou sám přirovnával člověka ke stromu: „Dobrý strom nese dobré ovoce, zlý strom nese zlé ovoce.“ Velký člověk je strom, malý člověk je stromeček.

Jaký jsi ty stromeček? Jsi stromeček pichlavý, neúhledný? Nebo stromeček neozdobený? Musíš býti adventním stromečkem.

Adventní stromeček je stromeček, kterému se uřezávají nepěkné výhonky; na adventní stromeček se dávají ozdoby, aby byl bohatý o vánocích. Nepěkné výhonky jsou takové: nehodnost, pohodlnost, špatné modlení, hněv, atd. Takové škodlivé výhonky do vánoc si odvykej; a k vánocům řekneš: Ježíšku, Tobě je zima, mám tu hromádku větviček; spálíme je, aby Ti bylo teplo.

Na adventní stromeček se dávají ozdoby: poslušnost, pilnost, modlitba, návštěvy Pána Ježíše, mše svaté, svaté přijímání, atd.

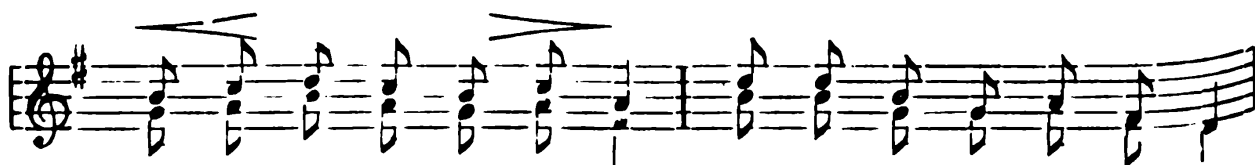
Pán Ježíš o vánocích chce míti radost ze svých dětí. Když pomyslí, že z těch tříadvaceti tisíc čtenářů letošního „Pán přichází“ aspoň polovic by se dala do takové práce — zdá se mi to krásnější, než všechny vánoční stromky dohromady. Až by pak ty živé vánoční stromečky stály kolem oltáře, ozdobené, čekající na svaté přijímání — Děti, buďte adventními stromečky! Budete míti o vánocích radost!

P. Fr. Žák, T. J. — P. Vojtěch, Ord. Praed.

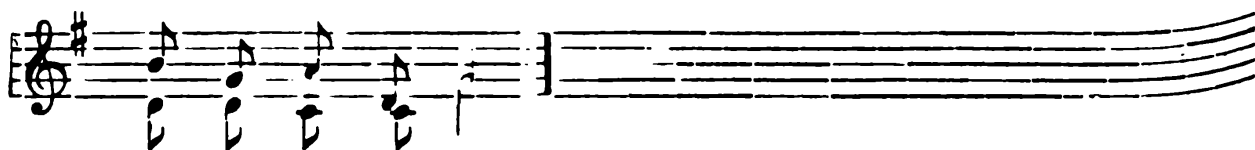
U jeslíček.

1. Ti - chá noc, sva - tá noc, hvěz - dy zá - ři do - jem - ně,
2. Ti - chá noc, sva - tá noc, nad je - sle - mi ve stá - ji
3. Ti - chá noc, sva - tá noc, Je - žíš v plen - kách na se - ně
4. Ti - chá noc, sva - tá noc, Je - zu - lát - ko mi - lost - né,

1. pal - my šu - mí ta - jem - ně, u Bet - le - ma v jes - ky - ni
2. an - dě - lé si šep - ta - jí: ma - lič - ký je li - du dán,
3. po - u - smál se bla - že - ně, Ma - ri - a tím ú - smě - vem
4. přij - mi slo - ky ra - dost - né, po - slal nám Tě z rá - je Bůh,

1. ja - ko v sva - ty - ni.
2. na - ro - dil se Pán.
3. ple - sá v srd - ci svém.
4. ví - tej v zem - ský luh.

M. Alfonsa:

Bez adresy.

„Budu psát Ježíškovi!“ rozhodla se osmiletá Anička. „Do psaníčka napíšu, že tatínek je už dlouho bez práce, maminka nemocná, hodná stařenka, co nám tolik pohádek vyprávěla, musila jít do pazderny a chodit po jídle od čísla k číslu. Někdy nám dá kousek chleba, ale málo kdy, neboť prý ani jí nedají všude dost najíst.“

Uvažovala, přemýšlela, nikomu se však nesvěřila. A komu také? Tatínek chodil celé dny mrzutý, zasmušilý, maminka jenom tiše naříká, je ráda, že stařenka aspoň jednou, dvakrát za den se dobelhá k nim, zatopí a něco uvaří...

A stařence? Také ne; chtěla, aby její úmysl zůstal posvátným tajemstvím až do poslední chvíle štědrého večera.

„Pozvu k nám babičku, nechám ve světničce tmu, protože myslím, že Ježíšek donese stromek rozžehnutý. Andělíček za Ním v náručí ponese všechny dárky, postaví je před nás, každému se pokloní a

řekne: „Tohle vám posílá Ježíšek!“ Ti se budou na všechno dívat, budou se divit, jak mohl vědět, co každý z nás potřebuje. A teprve potom jim řeknu, že jsem Mu psala sama, ano sama do nebička.“

Vzpomínkou na tu radost, kterou z dárků budou mít, se její smutná dušička potěšila, tělíčko zahřálo, ručky a nohy jen v chatrných střevících obuté nezábly. Někdy se do té myšlenky i ve škole vžila tak, že byla nepozornou, pan učitel ji musil napomenouti; jednou chtěl ji dokonce potrestat, ale uprosila jej, že už bude vždycky hodná.

Ale kde to psaní napsat?

Doma nemůže. Do jejích světničky v pozadí studeného, nevlídného dvora nepřijde sluníčko, ani dost světla, zvláště v zimě; a večer jen málo se svítí, není peněz na petrolej. A ve škole? To by ji děti mohly vytrhnouti z ruky, přečíst a ještě vysmát, radost jí pokazit. Konečně ji napadla šťastná myšlenka: jíti do pastoušky.

Štěstí jí přálo. Babička drhla peří i s druhou žebračkou, která měla nohy chromé, a jí, u zamřížovaného okénka něco píšící, ani si nevšímalý. Psala tedy:

„Svatý Ježíšku!

Každý rok před vánocemi slýchám, že Ty jsi tak dobrý, že vyslyšíš prosby hodných dětí. Já se snažím býti hodná, nikoho nezarmoutím, dítky ve škole ani na ulici nebiji. Tatínka i maminku poslouchám a někdy mám takový hlad, že musím plakat, ale jenom potichu, aby to nikdo neslyšel.

Tak Tě, svatý Ježíšku, prosím: dej tatínkovi nějakou práci, on říká, že by dělal všechno, co by kdo chtěl, jenom aby mohl peníze na chleba vydělat. Potom by z domu neutíkal.

Pro maminku chtěla bych léků a hodně masa a vína a klidu, jak říkal pan doktor, aby mohla zase chodit, vařit nám a uklízet, potom u nás bude snad zase veselo.

Pro babičku bys mohl poslat nějaké teplejší šaty, třeba již starší, po někom obnošené, říká, že musí někde u dveří stát moc dlouho, než dostane kousek jídla.

A také, Ježíšku, na mne nezapomeň! Mně pošli košilku, kdybys tak měl s kraječkami, nemám již měsíc žádné a nějaké boty a punčochy, mohou býti i zalátané, přece v nich bude tepleji, než v hadrových papučích.

Více už nechci, Ježíšku zlatý, jenom Tě prosím, nezapomeň na nás, máme bídu velikou. Ale, přece bych ještě něco chtěla: kdybys tak v nebičku měl nějakou pohádkovou knížku, třeba co mají andělíčci již přečtenou, byla bych moc ráda. Budu se každý den modlit, abys na nás nezapomněl.

Budu doma po celý Štědrý den a do půlnoční vzhůru, večer nechám víčičku rozžatou na okně, abys Ty, nebo koho pošleš, cestu našel. Už přijdeš, neříkej našim, že jsem Ti psala.

Boženka.“

„Dneska máš tu úlohu, chuděrko, moc dlouhou,“ litovala jí státníka, „mohla bys toho už nechat a jít se podívat za maminkou.“ Boženka byla ráda, že psaní má dopsané, po cestě je dala do

obálky, nadepsala adresu: „Ježíškovi do nebe“ a teprve počala přemýšlet, jak je poslat.

„Po Práškoví, co nosí poštu? Ne, on asi neví, po které poště by mohlo dojít a kdyby, zase by to mohl říci našim. Už vím co, ráno zaběhnu do města, přejdu jenom za kopeček, za hodinu tam budu. Víím, kde je ta veliká schránka u nádraží na dopisy ...“

S dopisem spala, aby se jí neztratil, v noci jí napadlo, že by mohla ještě připsat, aby přidal teplou peřinku na přikrytí, ale bála se, že by to bylo již mnoho. Časně ráno, ještě za tmy, k nim přišla stařenka, donesla peníze, které včera za drhnutí peří od hodné sousedky dostala.

„Půjdu ti za ně do města koupit nejnnutnější medicínu, snad se tam nějak dobelhám,“ nabízela se, ale Boženka hned přiskočila, že dojde sama.

„Byla jsem tam již několikrát, cestu i lékárnu znám,“ řekla a hned se šla obléknout, za tmy vyšla z domu. Jak šťastna byla po celou cestu, že nese psaní Ježíškovi, který má děti rád a jistě ani její prosbu nezamítne. Srdečko jí bušilo, jako by chtělo vyskočit, když psaní do schránky vhodila ...

Potom koupila lék a spěchala, větrem šlehána, po cestě, sněhem a vodou rozbředlé. Jenom se bála, dojde-li psaní do nebička za tři dni, než bude Štědrý den, ale dojde, jistě dojde, vždyť kapky deště, vločky sněhové sem tak brzy doletí

Asi za dvě hodiny po jejím odchodu z města nastalo v celém listovním oddělení na hlavní poště u nádraží vzrušení: mezi jinými dopisy a lístky vánočními našli psaní Ježíškovi. Jelikož úředníci, ani slečny nevěděli, na kterou stanici to poslati, ptali se pana přednosty. Ten byl zbožný a otcem několika dětiček; napadlo mu, že to může psátí jenom dítě, snad chudé, nemocné.

Se souhlasem ostatních dopis otevřel, sám četl a také jiným dal číst a když jej dostal zpět do rukou, poznal, že na psaníčko dopadlo mnoho slzí soucitu. Uschoval je a dal se znovu do práce, které měli všichni až nad hlavu vždycky v této době. Na dopis vzpomněl si až večer doma a když jeho obsah všem pověděl, hned k němu dětičky přiskočily.

„Tatíčku, my pošlem pohádkovou knížku a hračky,“ nabízeli se hoši, děvčátka zas prádlo a šatečky, maminka pro stařenku a nemocnou, tatínek tabák a peníze pro tatínka. Hned byla všeho pěkná hromádka. Jeho podivení se zvětšilo, když přišel ráno do kanceláře a našel tam tolik darů, že až zaslzel: jídla, vína, léky, peníze, šaty pro všechny, několik párů punčošek a pěkné, nové i trochu obnošené střevisky pro chudou Boženku, jen litovali, proč nepřipsala adresu, odkud je, jak se jmenuje, aby to mohli poslati hned k nim, říci, že vše je od Ježíška, který vzbudil v dobrých srdcích soucit k nim

Všichni se těšili na radost její, ale nešla, neptala se, zdali sem Ježíšek něco poštou poslal. O Štědrém večeru až do půlnoci měla na ckně rozžatou svíčku a při tom si její zklamaná, smutná dušička nevzpomněla, že Mu napsala dopis bez její adresy.

Věrušce je smutno po Ježíškovi.

Bývala vždy tak hodná na svém místečku v lavici. Hlásila se, skromně odpovídala, tiše usedla a pokojně seděla celou hodinu. Jednička na vysvědčení byla nepatrnou odměnou za vzorné chování a umění. Ježíšek měl jistě radost, když anděl strážný přinášel o Věrušce jen dobré zprávy. Všechny známé modlitbičky znala, dětské říkánky, zpěvy a vypravování vzorně uměla Věruška. Jak se těšivala na náboženství!

To bylo dřív a nyní se Věruška marně těší. Na počátku školního roku přišel velebný pán do třídy. Děti jej s radostí vítají, hlásí se, že jsou „tu“, kněz si je počítá, jako kuřátka. „Některé přibýly Ale kde je Věruška?“

„Prosím, ta letos do náboženství nechodí.“

„Věruška — ne—cho—dí—! Věruška?!“

Toho překvapení! Kdo přesadil toto zbožné dítě z Kristovy zahrádky? Nebo je vytržen tento kvíteček a někde pohozen hyne? Odvedli ho od radosti, aby o Kristu Pánu nic neslyšel. Není mně lhostejné, že právě Věruška nechodí — —

Ani Věrušce to nebylo lhostejno. Bývala smutná, zamlklá, a když měla před náboženstvím odejít domů, ohlížela se, loudala a nejraději by zůstala na svém místečku sedět. Bylo jí líto, že nemůže do náboženství.

Dnes opět měla jít domů. Ale vrátila se, sotva vyšla na ulici. Così ji tak táhlo zpět. Ó, však ona ví co, ale nesmí to říct, bojí se a ohlíží se, jestli ji někdo vidí. Již se odzvonilo, na chodbě nikoho není, ve třídě se pomodlili a ztichli. — Nedaleko třídy stojí Věruška. S kabelou na zádech, stojí obrácená ke dveřím, naslouchá, co se tam učí. Co se v té hlavince směstnalo zármutku a žalu, co tesknoty a úzkostí v tom útlém, nevinném srdečku, co touhy a přání hledělo z těch tichých, šedých očí malé katoličky, vyhnané z náboženství. Byly smutné ty oči, zklamané — — „Tam se učí a já tam nesmím.“ Bylo jí toho líto, nesmírně líto. Červené rtíky zdají se něco šeptati. Snad potichu prosí, aby mohla vstoupit do třídy a učit se o Ježíškovi, snad teskní, volá!

„Vlasta a Božka a Zdenka tam mohou být a já ne. Chválí se mně, co všechno se učily. Já musím vždycky domů. Slyším až sem — ticho — to já také umím — hned bych to mohla říkat, velebný pane, já to vím —“ Chudinka, hlásí se na chodbě, chce říkat — Ale sklesla jí ruka. „Žádný mě nevolá, tady je chodba a „tam“ nesmím. Ó, jak je „tam“? Myslím, zas chodí jedna za druhou k tabuli, potom se radí a jdou „na pout“ kolem lavic, nebo „do kostela“ a zas malují a zpívají — — jak to bylo dobře a já „tam“ nesmím.“

Věruška hledí na dveře svojí třídy. Nemůže dál, má zakázáno. Tu ji žádný nevyvolává, nechválí, nepromluví na ni, velebný pán jí nevidí. Jak je jí smutno! Slza jí zalila oči. Nikdo ji netěší, nehladí, nechlácholí a dveře se neotvírají.

Zazvonilo. Věruška vyrušena z dětského smutku ustoupila stra-

nou. Děti ve třídě se modlí. Věruška s nimi. Trochu se uklidnila. Těšila se, že přece může nahlédnout do třídy, když budou děti vycházet. Půjde s nimi ze školy. Čeká na Božku. Však již jdou ...

Řada dvojic vychází na chodbu. Veselé děti jdou domů. Tu a tam sumí vlnitá řada tlumeným hovorem, v to mísí se ztajené zvuky kroků. — Bác — pouzdro spadlo na dlažbu, až si zacpávají uši. Vše se ohlíží po nešikovné a na mě, co na tu ránu říkám, když tu pozornost všech zaujala Věruška.

„Jé, velebný pane, tam je Věruška!“

Prozrazená Věruška nesměle hledí na velebného pána. Jako by čekala na výčitky, byla tak bázlivá a zaražená. Ale vždyť nic zlého to dobré dítě neučinilo! Loni byla tolik živá, přítulná a upřímná, byla miláčkem všech dětí.

„Věruško, co jsi taková smutná?“

Sklopila oči, ale brzy je opět zvedá ... Bylo v nich tolik smutku, již oplakaného. Žalovaly samy, co duši tísní a co svírá nevinné srdcečko. Bylo tam tolik žalu, že opět se vyléval velikými hrachy na víčkách.

„Velebný paně, já bysem ráda chodila do náboženství a nesmím ...“

Tolik jen řekla a více nemohla. Sklopila oči znovu, přikryla zmrzlou ručinkou Plakala

„Maminka mě nechce nechat. Já sem plakala, že budu chodit, a maminka pořád, že nesmím ...“

Dětem bylo líto Věrušky. Dívají se na ni zaraženy a neodvažují se, co promluvit. Tuší tu jakousi křivdu. A srdce dětské také cítí.

„A proč tu dnes čekáš, Věruško?“

„Je mně smutno.“

„Po Ježíškovi, vid’?“

„Ano —.“

Podívala se vzhůru k tomu, jenž ji pochopil a laskavě ji oslovil. A když jí řekl „Modlívej se k Ježíškovi doma, když nemůžeš do školy“, bylo v těch krásných očích opět tolik pokoje a klidu. Usmála se a již se připojila k ostatním.

„Věruško, znáš tu písničku „Ježíšek maličký“?“

„Prosím, ano.“

„Modlívej se jí, nebo ji zpívej doma. Ježíšek tě potěší.“

Kývla hlavou a byla ráda, že aspoň trochu byla v náboženství. Na rohu se děti rozešly.

Díval se ještě za nimi jejich pastýř. Zvlášť za Věruškou vracely se jeho myšlenky. Ubohé dítě. Pán si tě vyvolil na křtu svatém, volá tě k svatému přijímání a ty nesmíš — — Nesmíš o něm slyšet, nesmíš se k němu modlit, nesmíš ani k svatému přijímání. Tvá víra pohasne, srdce se vyprázdní ... Prameny lásky k Bohu vyschnou. Čí vinou? Ó, věřím ti, Věruško, že se ti nechce domů. Vzpomínáš, že o Ježíškovi slyšelas jen ve škole a mívala jsi při tom ručky složené jako při modlitbě, a když ani ve škole o něm slyšeti nesmíš, věřím, že je ti smutno. Ó, modli se za maminku, aby ti nebránila přijít k Ježíškovi ...

Ježíšek volá s oltáře
vás milé všechny své děti.
Radost vám dýchá do tváře,
o nebi chce vám pěti.
Anděle Boží, strážce můj,
ó, veď mě k němu vždycky.
Při otci mém a matce stůj,
přiveď nás k oltáři všechny.

P. Alberti:

O panu Mikuláši, Heršíku a paní Alžbětě.

Tak často slýcháme a čteme o zlořádech a zpustlosti v naší katolické církvi v dobách mistra Jana Husa. Ale i tenkrát žilo tu mnoho lidí životem příkladným a svatým. Nevyhýbali se svatému přijímání, nechodili ke stolu Páně jenom o velikonocích, ale přijímali často, ba denně Tělo Páně.

Když dnes nabádá některý velebný pán lidi k častému svatému přijímání, hned někdo řekne, to je novota, to nebývalo. A přece to není novota. Tak kázávali u nás hodní kněží již před 500 lety, tak učivali mistři na vysokých školách pražských, tak plní víry a uctivosti činili naši předkové, že se jim lidé jinde až obdivovali.

Bylo to roku 1390. Pražský arcibiskup Jan putoval do Říma a mnoho lidí s ním. Unavení cestou a nezvyklí italskému podnebí, onemocněli tam někteří, mezi nimi také učený kněz vysokých škol pražských, Mikuláš. Onemocněl tak těžce, že muselo se k němu s Pánem Bohem. A on přijal velebnou Svátost se slzami v očích a promluvil po svatém přijímání tak krásnou řeč ke cti velebné Svátosti, že všichni přítomní byli dojatí, a Římané, plní obdivu, pravili k našim českým poutníkům: Co to? Máte tam u vás tak zbožné a svaté muže?

Jiný z nemocných poutníků jmenoval se Heršík. Ten nebyl knězem; aspoň vidět, jak i nekněží velebné Svátosti si vážili. Ten, když byl zaopatřen, plesal radostí a pravil: Již mne nic nebolí, cítím se pouze trošinku nevolným. Co pak taková nevolnost znamená proti sladkosti svatého přijímání! Radujte se se mnou a blahopřejte mi, viděl jsem Pána svého, Ježíše Krista, navštívil mne a potěšil. — Tři dni potom tento Heršík zemřel.

Také žila tenkrát v Praze jistá paní Alžběta, manželka jednoho z předních měšťanů. Byla paní nesmírně zbožnou a příkladnou. Zpovídat se chodívala k profesoru Matoušovi. Na jeho radu přijímala velebnou Svátost často, a to s radostí velikou. „Svaté přijímání mi dodává síly,“ říkala, „v nejhorších nemocech, ba, kolikrát jenom svatým přijímáním jsem se uzdravila.“

Poslední a smrtelnou nemocí byla tak zkrušena, že nemohla ubohá ani promluvit. Universitní profesori, i prostý lid chodívali ji navštěvovat, aby se vzdělali jejím příkladem. Kdysi kynula jim rukou, aby se rozestoupili v pokoji a udělali uličku. „Proč jste nám to porou-

čela?" tázali se jí, až nabyla řeči. A paní Alžběta odpovídá udiveným: „Nejsladšímu Kristu Ježíši, snoubenci mému, jste měli ustoupit, jemu jsem cestu dělala, on se slávou velikou přišel mne navštívit.“

Toto máte jenom tři obrázečky zbožnosti a svatosti našich předků a to právě z doby, která bývá tak rozkřičenou a posuzovanou. Na špatném poli neroste dobré obilí. Kdyby ta doba Jana Husa bývala tak hříšnou, jak to slýcháváme a čteme, byli by z ní rostli tak zbožní lidé?

P. Alberti:

O luteránce a mši svaté.

Bylo luteránské děvče. Však žije doposud, jen že je horlivou katoličkou a pilnou spisovatelkou. Ve svém mládí nevěděla o katolické víře ničeho. Věděla jen, že katolíci jsme nějakí podivní lidé.

Kdysi přišla na návštěvu ku svým známým do města, kde je malý katolický kostelík. Puzena jakousi nevyslovitelnou touhou, vidět katolíky při bohoslužbě, poprosila svoji přítelku katoličku, aby ji vzala s sebou do kostela na mši svatou. Přítelka jí neodřekla. Jak se mladé luteránce v kostele líbilo, popisuje sama: Vzpomínka na mši svatou, na které jsem po prvé v životě byla v onom kostelíčku, vryla se mi hluboko do paměti. Tam bylo vše tak milé. Malá útulná kaple s úzkými malovanými okny, oltář plný květín a sama svíce, před oltářem třepotavé světélko věčné lampy. Kněz v barevném, zlatem protkávaném rouchu. Vonný dým kadidla se nese vzhůru a plní ovzduší. Kaple je do posledního místečka plná, všichni se uctivě a zbožně modlí. Všecko tam povznášelo a vzdělávalo duši. Mimoděk klekla jsem si vedle své přítelky, zdálo se mi vše snem, a za okamžik cítila jsem se mezi svými, nic se mi nezdálo cizím. Pozorně vyslechla jsem kázání. Každé slovo knězovo bylo prostínským, zbožným a dobrým. Ze mše svaté nerozuměla jsem ovšem ničemu, ale sledovala jsem všecko s napjatou pozorností. Přišlo pozdvihování. Ani jsem netušila, proč vlastně zvonek tu zacinkal, ale pomyslíla jsem si hned, toto bude vrchol a střed veškeré bohoslužby. Vše kolem ztichlo, všeci klečeli a modlili se. Neodolala jsem a po dlouhé době zase ponejprve modlíla jsem se i já, a co to? slza se mi svezla po ruce. Cítila jsem, jako by milý Pán Bůh se mnou promluvil. Zavřela jsem oči, vždyť Pán Bůh se mi zdál tak blízko.

Od té doby již na modlitbu nezapomínala a za leta vymodlíla si od Pána milost návratu do církve katolické, ba i víc. Vroucně si přávala mít syna katolickým knězem, a právě po světové válce dočkala se i této radosti.

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svatosti oltářní.

Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

Ročník XI.

Leden 1924.

Číslo 5.

Hvězdičky.

Co má člověk rád, to by chtěl mítí stále u sebe. Pán Ježíš má rád hvězdičky. Proto si kolem sebe stvořil tolik hvězd a hvězdiček; proto chtěl, aby sám byl v předpovědi nazván Hvězdou, když prorok o něm předpovídal: „Vyjde hvězda z rodu Jakubova“; proto chtěl, aby hvězda vedla učené muže z východních krajín k jeho kolébce; proto ve svém životě na zemi tak rád se modlil za hvězdnatých nocí; proto chtěl, aby velická hvězda, totiž slunce, při jeho smrti s ním truchlila a zatměla se; proto chce mítí před svým svatostánkem ve dne v noci hvězdičku, věčnou lampu, a monstrance, v níž bývá slavnostně vystavován úctě lidí, je zase jako zlatá, zářivá hvězda.

A ještě jeden druh jasných hvězdiček má Pán Ježíš rád, a proto je chce mítí u sebe. Hvězdičky na zemi. Víš, co je to? To jsou tvoje oči.

Pán Ježíš chce u sebe vidětí tvoje oči. Ne proto, že jsou hnědé, modré, černé, nebo jaké ještě. Jakou barvu mají tvoje oči, to je mu jedno — ale chce hledětí do tvých očí, jsou-li jako hvězdičky.

Co je hvězdička? Hvězdička je oheň. Když je všude tma, hvězdička svítí. Hvězdička poslušně jde cestou, kterou jí Stvořitel určil, ani na píď se od ní neodchýlí.

Když toto vše Pán Ježíš vidí ve tvých očích, má je rád jako hvězdičky, a chce je mítí u sebe. Světélko lásky k Pánu Ježíši musí býti ve tvých očích. Když jsi před Pánem Ježíšem, musí býti jako hustá tma kolem tebe. Tvé oči jako by nic neviděly, tvé oči nic nechtějí kolem vidětí, než jediný oltář a Pána Ježíše na něm. Z tvých očí musí zářiti poslušnost Pána Ježíše. On také tobě určil cestu, kterou máš jíti — dal svá přikázání. A když i to vidí ve tvých očích, že svatá přikázání zachovááš, pak jsou tvé oči hvězdičky před Pánem Ježíšem. —

Vzpomeň si na to v kostele. A často ať tyto hvězdičky Pán Ježíš vidí u oltáře, aby mu svítily v jeho samotě.

Obrázky z poutí.

IX.

Sobota, den Panny Marie, druhé jitro v Lurdech. Po noci chladné a deštivé bylo na ulicích plno bláta a dešť, chvílemi zesilující se, jako by zchladit chtěl naše nadšení, ale nedbali jsme toho; spěchali jsme k jeskyni, kde pan biskup měl mítí mši svatou a my přistoupiti měli k sv. přijímání. Jak velkým, vzácným zdál se nám ten okamžik! Přijmouti Krista svátostného na místě, posvěceném zjevením sv. Panny bez poskvrny hříchu počaté. Dešť za nedlouho ustal, při kázání se již počalo ukazovati slunečko a mile hřálo po celý den.

O 11. hod. dopoledne všichni naši poutníci sešli se kolem svého praporu u krypty a šli k panu biskupovi lurdskému msgru Shoepferovi. Je pan biskup důstojný a usměvavý osmdesátiletý stařeček. Se slzami v očích vítal české poutníky v Lurdech již — po šesté.

Pan biskup slovenský, Kmetko, hovořil slovensky, lurdský vítal francouzsky a potom hovořil německy, neboť více poutníků znalo řeč tuto, nežli řeč francouzskou. Ale ví, že nejsme Němci, ani on, ale dobře česky umí jenom slovo „sláva“, a to nám také provolal. Děkoval za vše, co Češi pro Lurdy udělali a na místě prvním zmínil se o kněžích, kteří sem dřívější poutníky vedli, největší zásluhy ovšem mají a lěmí jsou kněží — bratří Kolískové.

Pan kanovník Hanuš představil vůdce nynější pouti a jiné významnější osoby a konečně také jednoho strýčka v kroji uhersko-hradištském, na kterého se pan biskup vlídně usmíval. A strýček-Slovák si asi pomyslí: když se smějí oni, mohu také a zasmál se na něho, jak slovácká duše nejlépe umí.

Na konec jsme zazpívali hymny, přijali požehnání apoštolské a odcházeli jsme. Když nám pan biskup dal s Bohem a naposled provolal „sláva“, z očí mu vytryskly slzy a byly tak třpytné, čisté, jako by vyšly až z hlubin srdce, jež český národ velice milovalo. Odtud spěchali jsme k obědu.

Odpoledne se nám dostalo velkého vyznamenání: směl býti český průvod svátostný, ač nás byla malá hrstečka proti velkým procesím francouzským — jedno čítalo sedm tisíc — a Italů, kteří přijeli v pátek se dvěma sty nemocných, bylo čtyry tisíce. Biskup i kněží čeští v popředí všude, české proslovy a zpěvy ovšem nemohly býti, když nás bylo tak málo.

Když se průvod řadil u jeskyně, hledala jsem si místo za nemocnými, chodila s jednoho místa na druhé a víte proč, milé děti?

Měla jsem v srdci velké přání: viděti zázrak, přesvědčiti se o něm a potvrditi jej třeba svým životem, aby žádná slova pochybovačů a rouhačů nemohla oslabiti mou víru v Krista, který na přimluvu své Matky uzdravuje. Modlila jsem se tolik a tak vroucně za nemocné, jak jsem dovedla.

„Sione, cbval Spasitele“, zaznělo opět v dáli, tisíce hlasů v průvodu

zpívaly tento hymnus. Kristus přišel a naši kněží pohledem na nemocné byli tak dojati, že ne jeden zaplakal, když na ně pohleděl a viděl, jak dětské ručky se k monstranci prosebně vztáhly.

Bylo po průvodu, biskup Kmeťko ještě nám udělil svátostné požehnání a lidé se počali rozcházeti, a já s nimi odcházela. Ale sotva jsem učinila několik kroků, zaslechla jsem nedaleko místa, kde jsem stála, mnohonásobné výkřiky: „Miracle! — „zázrak“. V okamžiku, než se tam nahrnulo lidí, skočila jsem zpět. Asi tři kroky před sebou viděla jsem starší dámu v elegantním černém obleku, s italským čepečkem na hlavě, jak vstala s nosítek, na kterých ji sem donesli.

Zahleděla jsem se na ni . . . V prvním okamžiku se podobala mramorově soše a oči její hleděly jako ztrnulé k nebi. Těžká nemoc pobřišnice a páteře poutala ji dva roky na lůžko a nyní s něho povstala. První kroky byly nejisté, chvěla se, jen zvolna šla a stále bílá ve tváři jako mramor, k nebi hleděla. V okamžiku se ta zpráva rozlétla jako blesk, lidé klekali, modlili se a plakali a vše se hrnulo k místu onomu. Uzdravená byla již obklopena nosiči, kteří ze řemenů na ramenou udělali kruh, aby jí lidé neutlačili. Šla jsem vedle nich asi deset kroků. Teprve když jsem si rysy i výraz uzdravené vryla v paměť tak, aby je po celý život nic nesmazalo, odstoupila jsem, ale s námahou, neboť se kolem natísnilo tisíce lidí, kteří s uzdravenou šli až ke zjišťovací kanceláři.

Tam hned lékaři souhlasili, že je to uzdravení nadpřirozené, lékařsky však se to potvrdí až za rok, zůstane-li zdráva. Druhý den jsem uzdravenou potkala před basilikou. Dva páni, nosiči nemocných, byli ještě při ní na ochranu. A po třetí jsem ji viděla vystupovati do elektrického vozu, sama a lehce vystupovala ještě za doprovodu oněch pánů.

Byla jsem o jejím uzdravení přesvědčena, a kdo by se dnes osmělil rouhati Kristu, činiti posměchy z úcty mariánské, přímlyvy sv. Matky, poslala bych jej do Lurd. Tam, uprostřed nemocných a velké víry, umlklo by rouhání, poznal by, že těžkým proviněním je bráti někomu, zvláště dětem, víru katolickou ze srdce. A kdyby chtěl rouhač spravedlivý, poctivý býti, musil by místo rouhání vydati svědectví pravdě.

Dr. Miklík:

Nové pohádky o Ježíškovi.

11. M r t v ý s v ě d e k.

Ve Svaté zemi bývají domky obyčejně malé a na nich rovná střecha z upěchované hlíny. Aby nikdo nespádl, bývalo kolem dokola pevné zábradlí.

Kdysi hrál si Ježíšek s několika dětmi na takové střeše. Jeden z nich byl neopatrný, spádl dolů a zabíl se. Ostatní hoši se dali do křiku a utekli. Na střeše zůstal jenom Ježíšek.

Po chvíli dověděli se rodiče, co se stalo. Ubohá matka rvala si zoufale vlasy a vyčítala Ježíškovi, že jí zabil dítě. Ježíška velice zabolelo takové podezření a bránil se — ale matka mu nevěřila. Za chvíli sběhl se na místě veliký zástup lidí. Chytili Ježíška a chtěli jej vésti k soudu.

Tu pravilo svaté Dítě: „Kdo z vás mi může dokázat nějakou vinu? Když mi nevěříte, otážíme se mrtvého. On nám poví, kdo mu ublížil.“ V zástupu nastalo hrobové ticho. Nikdo ani nedýchal. Všichni se tlačili blíže, aby jim neušlo ani slovíčko.

A Ježíšek? Šel k mrtvému, poklekl na jedno koleno, vzal hocha za ruku a pravil: „Zenone, vstaň a pověz, kdo to udělal?“ V tom okamžiku otevřel mrtvý oči a postavil se. Poklonil se hluboko před Ježíškem a vyznal, že spadl sám svou vlastní neopatrností. Všichni trnuli hrůzou, když to uviděli, a již nikdo se neodvážil Ježíškovi něco vyčítati.

Drahé dítě! Za několik roků — a snad dříve, než myslíš, budeš také ty státi před soudnou stolicí Boží. Jak ti bude, až se tě otáže Ježíšek na tvoje hříchy? Či myslíš, že budeš zapírat? Tatínka a mamínku snad ošidíš, ale Ježíška neoklameš! Budeš kdy ještě hřešiti?

12. Z á z r a č n ý d ě b á n .

Ježíšek bydlel zase s Pannou Marií v Nazaretě. Byl poslušný a konal rád drobné práce, které mu byly uloženy. Zametal světničku, nosil dříví a chodil pro vodu. Pracoval-li sv. Josef venku, donášel mu jídlo.

Jedenkrát přišel zase ke studni a potkal děvčátko, které usedavě plakalo. Zastavil je a útrpně se ho tázal, co se mu stalo. Místo odpovědi ukázala maličká ucho džbánu, které jí zůstalo v ruce, a dala se znova do pláče. Ježíškovi bylo jí opravdu líto a chtěl jí pomoci. Dověděl se, že pochází z chudícké rodiny. Její matka ji poslala pro vodu. U studny bylo právě velice mnoho lidí. V tlačení kdosi do ní vrazil a džbán ji rozbil.

Ježíšek vyslechl její náрек a tázal se: „Umíš se modlití?“ Děvčátko sepjalo zbožně ručky, pokleklo a odříkávalo modlitbičku, které ji naučila maminka. Ježíšek byl velice dojat a pravil: „Neplač! Místo starého džbánu udělám nový.“ Dívenka udiveně na něho pohlédla; nevěděla, co myslí. Ale Ježíšek sebral rozbité střepiny, spojil je a džbán byl opět celý. Nikde nebylo ani znáti, že se mu něco stalo.

Drahé dítě! Také tobě dal Ježíšek duši a naplnil ji na křtu svatém svými dary a milostmi. Kolikrát jsi přišlo hříchem o všechno a tvůj pláč by ti nic nepomohl, kdyby ti Pán Bůh ve svaté zpovědi zase neodpustil! Konáváš ji dobře? Anebo jsi snad některý hřích schválně zatajilo? Víš, že taková zpověď neplatí u Pána Boha nic?

13. P o d i v n ý t e s a ř .

Když bylo Ježíškovi více roků, začal se u sv. Josefa učití řemeslu tesařskému. S počátku mohl konati jenom drobné a lehké práce:

sbíral třísky a hobliny a nosil je Panně Marii do kuchyně, zametal dílnu a podával nástroje. Ale brzy stal se z něho takový učeň, že sv. Josef často ustal v práci a s obdivem se zahleděl na malého Ježíška.

Kdysi spojovali dva trámy. Když je položili přes sebe, svaté Dítě zvážnělo a bohaté slzy tekly mu po tváři a padaly zvolna na tvrdé dřevo. Co se mu stalo? Ježíšek si vzpomněl na bolestný kříž, který mu přichystá jednou nevděčný svět za všecku jeho lásku. Jindy však nebylo dovednějšího tesaře nad Ježíška. I starý mistr se někdy utne a také sv. Josef se někdy přepočítal a přeměřil. Tu pomohl obyčejně Ježíšek. Poslyšte!

Kdysi dělali střechu na jakýsi domek. Práce šla rychle od ruky a za týden mohli již začít stavěti. Když dělníci vytáhli hlavní trám nahoru, s úžasem zpozorovali, že jest o kus kratší a nesahá až ke zdi. Zavolali sv. Josefa. Přišel hned, měřil a měřil, ale trámů tím nespravil. Co nyní? Vtom přišel Ježíšek. Když viděl sv. Josefa tak zamýšleného, tázal se, co se stalo. Světec si mu upřímně postěžoval, ale sv. Dítě pravilo: „Změřte trám ještě jednou!“ Změřili a ku podivu! byl zrovna. Ježíšek ho zázračně prodloužil.

Drahé dítě! Tak velikou moc měl Ježíšek a přece se mu ještě nepodařilo proměnit tvou dušičku a udělati ji svatou. Víš, proč? Protože nechceš! Dosud se ti líbí hříchy. Kdy budeš moudřejší? (Pokr.)

Alfons Glos:

Mamínko, já budu v nebi.

Jaroušek si už dávno nehraje s dětmi. Ježíšek si ho vzal do nebe, když mu bylo šest let. Tatínek byl tehdy na vojně, když Jaroušek onemocněl na chřipku a zemřel. Bývalo jim doma smutno po tatínkovi. Ale když Jaroušek těžce stonal, starala se maminka, jak mohla, aby Jarouška těšila. Slíbila mu, že mu tatínek doveze z vojny gramofon a že budou hrát celý den Jarouškovi.

„Kdy přijde tatínek?“ ptával se často. A když mu bylo velice zle a lékař předpověděl blízkou smrt Jarouškovu, telegrafovala maminka do Rumunska tatínkovi, že je Jarouškovi velmi zle.

„Přijede tatínek brzy?“

„Ano, Jaroušku, psali jsme mu.“

„A přiveze mně gramofon?“

„Přiveze, vždyť ho Jarouškovi slíbil!“

Chlapec se upokojil. Myslí jenom na ten gramofon. Ó kdyby už tu stál na stole. Tatínek by natáhnul péro a už by to hrálo. On by zpíval, děvčata a Gustík by taky zpívali a Mařenka by se smála v peřince.

Zavřel oči a přestal na to myslet. Nemohl slabotou na nic myslet. Těže oddechuje a krčí hlavu na prsa. Zás ji zvedá, otevírá oči a hledí na maminku. Vzpomněl si na tatínkovu muziku a na telegram, aby

již přijel. Myslel, že tatínek přijede schválně s gramofonem. Neměl tušení, že je na smrt nemocen a proto že má tatínek přijet.

„Už dostal tatínek telegram?“

„— — — —“

„Maminko, proč pláčete?“

„Jaroušku, namáhá tě mluvení.“

Byl celý rozpálený a oči vytřeštěně hleděly.

* * *

Ve vojenském táboře v Rumunsku hledá telegram vojáka.

„Pan V., kde je?“

„Telegram z domu.“

Odevzdal a odešel. Otec rychle rozbalil a četl. Bledne — smutní — vrávorá —

„Mé dítě umírá — — — Je to možné? Ty veselé oči Jarouškovy že by měly zhasnouti, a ta usměvavá tvář že by měla být ve hrobě? Tolik smutku je u nás a já nesmím domů. Dovolené nám Čechům nechtějí dát. Jak je to krušné, otec nesmí navštívit nemocné dítě a nesmí potěšit smutnou rodinu.“

Horečka nepovolila. Matka čeká smrt. Útloučké tělo Jarouškovo nemoc nevydrží. Průsvitná líc vpadala víc, andělek smrti od Boha s nebe pospíchá duši Jarouška vstříc. Maminka hladí vlásy, čítko a líčka . . .

„Maminko, už dostal tatínek telegram?“

„Už brzy musí přijet.“

Náhle mu zazářily oči. Jako by se něco radostného dověděl. Přitulil se k mamince a pravil:

„Maminko, pravda, já přijdu do nebe? Já se umím modlit.“ Pohlédl na křížíček, který držel v ruce. Díval se naň a modlil se. Modlil se očima a srdcem. Ústa již nemohla mluvit.

Jaroušek se modlíval rád. Prosíval Ježíška a Panenku Marii, aby se tatínek šťastně vrátil z vojny. Denně zvedával sepnuté ručky k nebi a maminka s nimi. Ty děti věděly, že Ježíšek má rád malé děti, že sám byl taky maličký, hrával si s jinými, jim radil a pomáhal, malých dětí se zastával, nedal jim ublížit. Jaroušek věděl, že Ježíšek bývá v nebi a čeká hodné děti. To mu všechno maminka říkala, a on to rád poslouchal.

Napadlo mu to nyní? Či mu vnuknul anděl strážný, že již půjde mezi anděly? Uklidnil se, byl zamyšlený, nestaral se již o nic. Slábnul více a více, sotva se ohlédnul na maminku. Hleděl jen na kříž v ruce. Svíral ho a tisknul na prsa, zas hleděl na zmučeného Ježíška a zaséptal:

„Maminko, já budu v nebi.“

To byla jeho poslední slova.

„Náš Jaroušek — — náš hodný chlapeček — umírá.“

Jak ho měly děti rády — rozesmál, rozveselil a pobavil. Dnes už není veselý. Usíná — pootevře oči mdlé — už nikoho nevidí — svírá křížíček v ruce, aby se mu neztratil — usíná — kloní hlavičku na loket a oddechuje volněji, pomaleji, tiše, tichounce, a již nedýchá — —

Jaroušek odešel do nebe. Maminka zalomila rukama, vrhla se na mrtvé tělíčko a líbala je a modlila se k Bohu. Již neviděl a neslyšel. Jen v rukou měl kříž a ve tváři usadil se takový pokoj, úsměv a radost, jako by spal a něco pěkného se mu zdálo.

Hned přišla stařenka a hořce plakala. Přišly i děti, přitlačily se k Jarouškovi, začaly plakati o bratříčka. Bylo jim velice smutno, a když si vzpomněly, že tatínek o tom neví, bylo jim toho ještě více líto a nedaly se utiшити.

„Jaroušku, Jaroušku, kdyby tě tatínek viděl, aspoň než tě pocho-
vámie.“

Oblekli hošíka do pěkných šatů, donesli obrázky, obložili kolem dokola, pokropili svěcenou vodou a chystali se k pohřbu.

„A tatínek ještě nejede.“

„Tatínek neužří Jarouška v rakvi.“

„Dojde domů a nenajde ho.“

„Jaroušek bude na hřbitově.“

Děti plakaly, vyhlížely tatínka, běžely k nádraží naproti.

„Tatínek nepřišel.“

„Nemůžeme čekat. Musíme Jarouška pochovatí bez tatínka.“
I nesli dítě na hřbitov a velebný pán ho pochoval...

Bez tatínka! Ó, jak bylo smutno a líto mamince a dětem. Nahlíželi do hrobu, jak na rakev padá hlína, jak se ziráčí pod hlínou. Dlouho se loučili s chlapečkem. A ještě se vrátili, a potom šli smutni domů. Na cestě těšila maminka děti: Jaroušek je v nebi. Ježíšek si pro něho poslal. Vůli Boží se musíme podrobiti.

A tak se děti upokojily. Co Bůh činí, dobře činí. Za nedlouho se stal převrat ve světové válce. Tatínek se vrátil domů. Všechny přivítal a potěšil, jen za Jarouškem musel jít až na hřbitov. Donesl mu místo gramofonu květiny, protože ho nepotřeboval, a pomodlil se u hrobečka Otčenáš.

Vánoce misionářovy.

Upravil Vojtěch Zapletal, katecheta.

Na štědrý den v r. 1866 začínali v městě I. tři kněží svaté misie. Noc byla jasná, před půlnocí velebně hlaholily zvony, začala jitřní mše svatá, při níž zníval radostný zpěv vánoční: Narodil se Kristus Pán! Misionáři plesali radostí, chrám byl do posledního místečka naplněn, při mši svaté měli přistoupiti ke sv. přijímání mužové celé farnosti; a byl skutečně počet jejich převeliký.

Jiří S., desítiletý syn zámožných a vážených rodičů byl po prvé na jitřní a byl unesen čistou radostí, když viděl přeplněný kostel tonouti v záři světél a pozoroval zbožnost lidu, který tak něžně oslavoval narození chudého Jezulátka. Jiří byl o velikonoční po prvé u sv. přijímání, rád vzpomínal na krásný onen den, dnes společně s otcem po druhé přistoupil ke stolu Páně, aby oslavil vtělení Syna Božího. Jiří byl hoch vážné, hloubavé povahy, od rodičů pečlivě vychován.

Kněz-misionář konal právě promluvu k mužům před sv. přijímáním, mluvil dojemně o lásce božského Spasitele, který v největší chudobě na svět přišel, aby všechny k sobě přivábil; Jiří napjatě poslouchal, cítil se nevýslovně šťastným, že jest katolíkem, a upřímně lítoval všech, kteří neznají Pána Ježíše tak, jako my.

Když klečel Jiří u stolu Páně, zvláštní pocit jímá srdce jeho, Jiří v duchu konal slib, že celý život svůj zasvětil duším nevěřících.

Vrátil se domů všecek rozradostněn a s nadšením vypravoval matce o dojmech této noci vánoční.

„Máti, jak ubozí musejí býti lidé, kteří neslyšeli posud ničeho o božském Děťátku; až jednou dorostu, budu též knězem a misionářem, abych těm nešťastným o Kristu Pánu vypravovati mohl!“

Matka, slyšíc vážná slova a obávajíc se o svého miláčka, pravila: „Knězem se státi můžeš, bude-li to vůle Boží, ale ne misionářem!“

V duchu viděla syna svého misionáře, viděla, jak umírá mezi pohany smrtí mučednickou, a slza při těchto myšlenkách stékala jí po tváři. Leč brzo se opět uklidnila; myslila spolu se synáčkem jen na radost vánoční domnívajíc se, že desíletý Jiří časem zapomene na úmysl svůj. —

— Uplynulo šestnáct let. Byly opět vánoce, v chrámech křesťanských zazníval radostný zpěv vánoční: Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem dobré vůle!

Chcete věděti, milí čtenářové, co se stalo s Jiřím? Představte si kapli misijního ústavu; klečí tam 24 mladých mužů, kteří mají přijati svěcení kněžstva; brzo opustí svou vlast, své rodiče i příbuzné, aby následovali dobrého Pastýře a v daleké cizině získávali nesmrtelné duše lidské pro království Boží. Mezi nimi jest i nadšený jinoch Jiří.

Za několik dní loučil se se svými rodiči, a líbaje ruce jejich, volá dojat: „Na shledanou v nebesích!“

Zdržuje se nyní daleko v Asii. Jednou před vánoce obdrželi rodiče dopis, v němž popisuje apoštolskou svou činnost. Píše: „Náš misijní kostelík jest sotva šest metrů dlouhý a slamou přikryt. Jeho zdi sroubeny jsou z kmenů stromových. U oltáře, který svou chudobou dobře přirovnati se dá k jeslím betlemským, slaviti budu letos mši sv. půlnoční, ale přece se raduji srdečně!“

Milí čtenářové! Není každému popřáno, aby pracoval na obrácení duší pohan-
ských, modlete se aspoň, aby milý Bůh práci misionářů požehnal. Praví se, že sv. Terezie modlitbami svými pro království Boží více duší získala, než sv. František Xaverský v Indii svými pracemi misionářskými. —

Přihlásilo se tolik nových odběratelů, že nemám pro ně dosti čísel. Komu zbývají stará čísla tohoto ročníku, vrať je laskavě výpravně časopisu „Pán přichází“.

R o s í k o v á.

Nová kniha blahopřání. Sbírká různých přání a příležitostných básniček. Cena (poštou) Kč 6.60. Kupte si u Družstva „Vlast“, Praha II., Žitná 26.

Vychází měsíčně. — Celoroč. předpl. Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpověd. red. Fr. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svatosti oltářní.

Porádá P. Emilán Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

Ročník XI.

Únor 1924.

Číslo 6.

Alfons Glos:

Věruščin sen.

Již jsem vám, milé dítky, vyprávěl, jak je Věrušce velice smutno, že nesmí chodit do náboženství, jak prosila maminku a plakala, jak stála u třídy, aby aspoň za dveřmi mohla slyšet, co se v náboženství její spolužačky učí.

Brzy se jí zdálo něco velmi pěkného.

„Musím to říci velebnému pánovi, co mě učil. Ale jak? Budu pořád prosit maminku, až mě dovolí přijít do náboženství.“

A jak to dopadlo? Co se Věrušce zdálo?

Přišla náboženská hodina. Děti, co odcházívají, čekají u dveří seřazené, až je slečna pustí. Katolické děti jdou ven, jedí a popíjejí mléko. Věruška se dnes nespravuje a nepospíchá domů jako jindy.

„Věro, ty dnes nepůjdeš domů?“

Paní učitelka myslela, že Věra zapomněla. Ale to nevěděla, že Věruška je celá šťastná, že zůstane v náboženství a ráno ani dospat nemohla, jak se na to těšila.

„Prosím, paní učitelko, já tu zůstanu.“

Už zmizely ty „ostatní“ a jen šum se více a více vzdaloval a ztrácel v přízemí a na ulici...

Ve třídě zůstaly jen katolické děti a Věruška s nimi.

„Ty jsi naše,“ křičí Božka. Letí jí vstříc s otevřenou náručí. Ale než ji mohla obejmout, již ji uchopila Mařenka za ruku.

„Věruško, pojď si sednout vedle mně.“

Jak to uviděla Zdenka, vrhla se mezi ně.

„A ne, ona bude sedět tu.“

Věruška neví, kterou má poslechnout.

„Tak, kam si mám sednout?“

„Sem,“ „sem“ ... „tu“ — „pojď ke mně, Věruško...“

To bylo nabídek. Věruška neví, koho má poslechnout. Všecky děvčátka by ji rády měly v náboženství u sebe.

„Viš, velebný pán nám dycky maluje, a odtud nejlepší na tabuli vidět. Pojď ke mně!“

„Ale já si sednu na své místo.“ Věruška běžela do první lavice vedle Lídky — a už sedí.

„Bať, to je nejlepší.“ Všechny děti byly spokojeny.

Ale vtom si vzpomněla Zdenka, že má před náboženstvím dávat pozor. Jejeje! Honem na stupeň. Vzala křidu a přísně hleděla na ostatní.

„Děvčata, nevíte, že před náboženstvím se nesmíme bez dovolení s místa pohnout? Mně velebný pán řekl, že mám dávat pozor.“

Hned bylo ticho. Zazvonilo. Ještě větší bylo ticho. A když se otevřely dveře, všechny vyskočily a vesele pozdravily:

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“

„Až na věky, Amen.“

„Sedněte.“

Velebný pán se usmívá. Rozhlíží se po svých ovečkách, odkládá kabát a klobouk.

„Jsou dnes nějak zvlášť veselé. Co se jim přihodilo?“

Ještě neviděl Věrušku. Byl zvyklý si myslet, že Věruška do náboženství nechodí. Ale už ji má.

„Věruško! I to je vzácná návštěva!“ Hned k ní přistoupil a jako starostlivý otec se na ni díval.

„Zas ti bylo smutno po Ježíškovi?“

Věruška vstala. Rozpaky nevěděla, má-li se dívat na pouzdro, či na Lidku, nebo má-li se smát... Obrátila oči na velebného pána.

„Prosím, velebný pane, maminka mně dovolila, abych se na vás směla jít podívat.“

„A to jsi maminku mnoho prosila, až jsi ji uprosila?“

„Prosím, ano.“

„Věruško, zůstaneš i v hodině s námi?“

„Ano, prosím, maminka mně dovolila.“

„To je dobře, budeš se tedy s námi učit.“

„Vstaňte, pomodlíme se za vaše rodiče...“

— — — — —
Celou hodinu byla ve třídě sváteční nálada. Děti se hlásí o překot, radostně odpovídají a každé děvčátko, než sedá, hledí na Věrušku.

A Věruška byla velmi pozorná. Seděla s rukama založenýma a napjatě poslouchala, co se mluví. Brzy na tu, brzy na onu hledí a lapá každé slovo. Všechno jest jí velice vzácné. Již i sama se hlásí, chce opakovat, malovat a zpívat. A když ji velebný pán vyvolá, hned stojí a hbitě odpovídá. A když jí řekne: „Dost“ — ještě by ráda mluvila déle. Ale protože je poslušná, sedne a hledí na křížíček na stěně a aspoň potichu si vykládá s Ježíškem.

„Ježíšku, já jsem tu ráda! Jak je v tom náboženství dobře. Proč jenom mě maminka z něho vyškrtila? Na rok budu moc a moc prosit, aby mě při zápisu na počátku roku nechala v náboženství.“ Tak se pěkně na Ježíška dívala, jako by jí něco odpovídal, tak pozorně a ráda.

Velebný pán to viděl. Ale trochu se lekl. Věruška špatně vypadá, má oči vpadlé a tvář velmi bledou. Ani si toho hned nevšimnul. Snad je Věruška nemocná, snad dlouho plakávala, nebo teskní. Velebný pán je rád, že ji vidí v náboženství, ale je mu jí velice líto. Ona nemá

radosti. Ona patří Ježíškovi, a maminka mu ji nechce dát. Ježíšek ji hledá, volá, posílá andělíčka strážného, aby mu ji pomohl přivést — chce ji pohladit, obejmout, chce se s ní modlit a hrát, a Věruška by ráda, ale nesmí. Poznáme to z jejího sna, až nám bude za chvílečku vypravovat, co se jí zdálo. Ano, Ježíšek chce mít Věrušku v náboženství. Maminko, proč ji schováváte? Proč jí bráníte, proč jí říkáte: „Nikam nesmíš!“ — Ó, maminko, podívejte se na její bledá líčka, na vpadlé a vyplakané oči, pohleďte, jak je smutná, zamlklá a zaražená. Tu se trochu rozveselila, trochu pousmála, ale to je pro ni málo.

Pořád a dlouho se Věruška dívala na křížíček. To je takový malý křížíček. Velebný pán ho nosívá v kapse. V náboženství visí na stěně a po vyučování se dává dětem líbat. Ó, zná ho od loňska, několikrát ho tiskla k ústům.

Ke konci hodiny jí dal velebný pán obrázek. Usmála se a poděkovala. Dívá se na něj, dívá... očka se jí lesknou radostí. I sehnula se a políbila svatý obrázek. A potom zas a zas, mnoho zbožných políbení vtiskla na obrázek Panny Marie a potom pečlivě uschovala v čítance.

(Dokončení.)

M. Alfonsa:

Obrázky z poutí.

IX.

Večer byl teplý, plný tajemné přítomnosti Panny bez poskvrny hříchu dědičného počaté a modlílo se nám tak pěkně, jako bychom klečeli u jejího trůnu v nebesích a ne u jeskyně, před sochou, o níž Bernadetta řekla:

„Není to Ona, je Jí, Neposkvrněná, která se mi zjevila, vzdálena jako země od nebe.“ Jindy zase řekla: „Kdo Jí jednou spatřil, umřel by, aby Jí opět mohl vidět — v nebi.“

Tak byla krásná, a Bernadetta nelhala, neboť lidé se sami za ta dlouhá leta již přesvědčili o pravdivosti zjevení.

O 10. hod. sešli jsme se v horní basilice lurdske svatyně, kde je oltář i socha Panny Marie z nejčistšího bílého mramoru. Vše úbělově bílé jako Její duše a také ony, jejichž nevinnost chrání a mezi těmi jsou na místě prvním — dívky.

Poklekli jsme do lavic uprostřed, kolem nás a nad námi i v kaplích po stranách skloněno na tři sta praporů zde zanechaných, také dva české, mezi nimi dva naše.

Monstrance s Hostií vystavena, adorace započata poutním kazatelem a v řeči nás poučoval, jak můžeme skrze Marii přijít k Ježíši. V Lurdech se nejlépe osvědčují tato slova. Nejjistější prostředky k dosažení toho je svátost pokání a nejsvětější Svátost oltářní, která také je původem mnohých zázraků. Těch, které se staly při svátostném průvodu, při mši sv., sv. přijímání a jiných pobožnostech

s nejsvětější Svátostí, je nejvíce. Vždyť jinak není možno, neboť statisíckrát zavalané: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou, Pane, chceš-li, můžeš mne uzdravití“, musí proniknouti nebesa.

A kolik bolestí duší zhojil tam Kristus, kolik srdcí uzdravil, od hříchu očistil v Srdci svém, studnici lásky, ví jen On.

Po adoraci, o půl noci počal pan biskup dr. Kmetko sloužit mši svatou a u všech postranních oltářů, v kaplích opět naši ostatní kněží. Bylo to něco uchvacujícího, nezapomenutelného a mně se zdálo, že tato svatyně se v půlnoční chvíli vlivem Eucharistie stala Betlemem: zpěvy, modlitby, záře světél, Kristus v kolébce — monstranci, svatá Panna, Matka jeho přítomna v duších a srdcích našich, nebe nad námi, noční obloha poseta miliony nočních světél, hvězd zářivých...

Přistoupila jsem ještě s jinými při mši svaté ke sv. přijímání, a když ke konci adorace chrámem zazněly písně: „Svatý Václave, nedej zahynouti nám, ni budoucím“, „Hospodine, pomiluj nás“, zdálo se mi, že také andělé zpívají kolem nás „Sláva Bohu na výsostech, pokoj lidem dobré vůle.“

Většina kněží mši svatou odsloužila, poutníci se rozcházelí do svých bytů k odpočinku, a Kristus v Eucharistii nechal se opět uzavřít do svatostánku, aby ráno, až se lidstvo zbudí se svými starostmi a nemocmi, ochotně sestupoval do jejich duší a stal se Těшитelem a Lékařem. Po delším odpočinku spěchala jsem opět do Růžencové basiliky, kde v naší kapli kázal kněz-poutník „Panna Maria a svatý růženec“.

Po něm byla mše svatá za zemřelého P. Kolíska — až tento článek, dětičky, přečtete, pomodlete se za něho jeden Zdravas — a poutníci mu v duchu slibovali, že se za jeho duši vždycky zde pomodlí, i za jeho, dříve již zemřelého, nejstaršího bratra. Spolek lurdský chce tam na jejich památku zřídit dvě pamětní desky mramorové a tím se aspoň trochu odměnit za jejich zásluhy o Lurdy a český národ.

Potom jsme odešli i s nemocnými k jeskyni, kde byla za naše nemocné mše svatá a kněz s kazatelny se s námi modlil za ně a po proměňování volal obvyklé prosby za jejich uzdravení. My, a všechno kolem nás plakalo, jen mramorová socha Panny Marie ve výklenku jeskyně neplakala, ale tušili jsme, že ta, kterou znázorňuje, v nebesích dlí a má soucit s námi...

Slepa nenabyla zraku, chromí berly neodložili a k ostatním vlevo nepověsili, nikdo z nich nebyl uzdravený, ale všichni usmívali se klidně, spokojení jsou i ochotni nésti dále kříž svůj Bohu ke cti a svým zásluhám.

Spodní, největší jeskyně, kde se sloužívá mše svatá, je uzavřena železným zábradlím; jednou stranou se může přijít kolem sochy — ve výklenku vpravo — a druhým směrem zase odejít. Vpravo sochy, uvnitř kaple, zachycen je zázračný pramen, který dává za minutu 85 litrů vody, jež se v potrubí odvádí nalevo do studně a koupelen.

Není jediného poutníka, který by aspoň trochu vody v lahvičce si nenesl domů, neboť mu připomíná zázračná uzdravení nemocí v koupelnách, vyhojení neduhů, nad kterými lékařská věda stála bezmocna.

Také mně se podařilo dostat se ke koupelnám, které jsou oddě-

lené: pro zdravé a nemocné, ženy a muže zvlášť. Jelikož byl veliký počet přítomných poutníků v neděli dopoledne, podařilo se jen málo z našich vykoupatí se. Voda je ledově studená, před ponořením do ní musí se celé tělo ochladit mokrým prostěradlem.

Dámy, konající v ženském oddělení tyto služby, stále se vroucně modlí, před ponořením vzývají Pannu Marii o přispění a dávají sošce její políbíti. Učinila jsem tak s celou vroucností, neboť až sem ke mně zalétaly modlitby, pláč a nářek nemocných a tak ubohých, že na jejich lidské srdce muselo zaplakati, zvláště při vzpomínce, že ve světě žijí lidé, kteří se bolesti a naději v uzdravení na tomto místě dovedou posmívati. Někteří plakali hlasitě, když je s lůžek a vozíků do koupel nesli, neboť jim každý pohyb působil veliké bolesti. A pláče-li srdce lidské nad bídou těla a duše, mohla by zůstat bez soucitu Matka Kristova, zvaná Uzdravením nemocných? ... Středem nemocných chodí kněz a modlí se s nemocnými jako při svátostném průvodu.

Po koupeli jsem šla k jeskyni, kde již od rána leželi nebo ve vozíčkách seděli nemocní, a nejednou i skonal tam někdo z těch ubohých, a smrt byla tak milá a sladká, jako usínání v náručí milující matičky. Také nemocné děti mezi nimi a jejich slabé ručky spínaly se, usazené zraky hleděly k místu zjevení, rty šeptaly modlitby, které matka či ošetřovatelka předříkávala. A co jsem se modlila, nový zázrak v koupelích! Po chvíli odváděli muže, který nabyl zraku.

Ještě mně zbylo času prohlédnouti si rodný domek a světničku, kde bydlela Bernadetta — všechno tam ponecháno na svém místě a chudičké, jako když ona žila — a potom jsem spěchala k obědu, kde již všichni byli shromážděni.

Odpoledne o půl 4. hodině bylo naše české požehnání v Růžencové basilice, po něm jsme šli opět na eucharistický průvod. Již jsem netoužila viděti nové divy, zůstala jsem opodál nemocných, stačila mně ona dvě uzdravení, která jsem viděla. A kdyby to jenom jedno bylo, snad žádné, i tehdy bych věřila pevně, že Kristus na přímlovu své Matky Marie nemocná těla i duše uzdravuje, neboť Bůh může všechno.

Tentokráte byl svátostný průvod v řeči italské, a jejich nadšení a zbožnost veliká, a jak by ne, když paní i pán uzdravení byli z jejich procesí. Paní jsem viděla v průvodu, sama a dobře chodila.

Zdálo se mi, že naše srdce planou jasným plamenem lásky jako sta a sta svíce, planoucích dnem i nocí na velkém stojanu pod sochou, blízko mříží, kde jsou celé zahrady věnců a kytic, většinou bílých, zavěšeny.

Dr. Míklík:

Nové pohádky o Ježíškovi.

14. Potrestaná lež.

Ježíšek bydlil v Nazaretě a velice miloval svoji vesničku. Bohužel měli jeho krajané velikou vadu. Rádi lhali a ještě se chlubil, když se

jim podařilo někoho hodně oklamati. V celém okolí jim už nikdo nevěřil a říkalo se, že z Nazareta není nic dobrého.

Také Ježíška chtěli několikráte obelhati, ale Bůh nebývá posmíván. Dejte pozor, co se stalo.

Kdysi šel Ježíšek z pole a potkal starší dívku. Nesla v koši hrozny, aby je na trhu draho prodala. Svaté Dítě ji uctivě pozdravilo a tázalo se, co nese. Dívka se bála, že by snad Ježíšek chtěl nějaký hrozen, a proto selhala. Nasbírala prý trochu dříví, aby měli čím zapáliti. Ježíšek neříkal nic a šel dále. Najednou uslyšel za sebou křik. Ohlédl se a co viděl? Dívka, kterou právě potkal, běžela k němu a s pláčem prosila, aby jí odpustil. V košíku měla opravdu místo hroznů — samé hobliny. Svaté Dítě ji napomenulo, aby již nikdy nelhalo, a proměnilo hobliny zase v pěkné hrozny.

Ještě hůře byla potrestána jiná matka. Měla malého chlapečka, kterým si Ježíšek rád hrával. Kdysi ho schovala za lůžko a Ježíškovi řekla, že tam má pěkné kůzlátko. Svaté Dítě odešlo domů. Za chvíli přivedla k nim matka na provázku bílé kůzlátko, padla na kolena a s pláčem prosila za odpuštění; nikdy už prý nebude lháti. Panna Maria byla jejími slzami velice dojata a uprosila Ježíška, aby se nad ní smíloval.

Drahé dítě! Pán Bůh nemá rád, když lidé lhou. Vzpomínej! Nelhalo jsi již také? A možná často! Je to hřích! Budeš již hodnější?

15. Klidil kamení.

Kdysi šel Ježíšek se sv. Josefem do sousední vesničky. Cestou viděli rolníka, který zasel hrách a právě jej vláčil. Svatý Josef pěkně pozdravil a Ježíšek se tázal, co seje. Ale sedlák byl člověk zlý. Na pozdrav ani neodpověděl a Ježíškovi odsekl: „Kamení.“

Šli dále a sv. Dítě si bolestně stěžovalo, jak jsou lidé zlí, a dodalo: „Co kdo seje, to bude také klidit.“

Večer vraceli se sv. poutníci domů. Když byli opět u pole, zatleskal Ježíšek ručičkami. V tu chvíli přiletělo z okolních vesniček na sta holubů, snesli se na pole a za chvíli nebylo v zemi zrnečka.

Po čase přišel sedlák, aby se podíval, jak jeho hrách vzchází. Prohlédl celé pole a velice se divil, když nikde nenašel ani lístečku. Nastalo léto a pole bylo ještě holé — za to na povrchu bylo plno kula-tých kaménků, jako kdyby je nasel. —

Drahé dítě! Buď vždycky laskavé a nikoho nezarmuť! Urazilo bys samého Ježíška! Co uděláš lidem, děláš Pánu Bohu!

*Pán Bůh za-
platí za oběd.*

etq. JJ

Poznámky.

Divné obrázky jsou v tomto čísle. Ale jsou přece krásné, protože děti se na nich učí býti hodnými. To velebný pán dětem v Prostějově takové obrázky maluje a rozdává hodným. Kdo jich pak má již 5, 10, vrátí je a namaluje sám lísteček se svým jménem a dá jej zase velebnému pánu na památku.

Pro postní dobu kupte si nádhernou křížovou cestu. Je to taková malá knížka se 14 obrazy zastavení křížové cesty. Nikdy jsem ještě tak dojemné křížové cesty neviděl. A modlitbičky krátké a krásné jsou u každého zastavení. Prodává ji každý knihkupec, vydalo ji Cyrilo-metodějské knihkupectví G. Franci, Praha I., Melantrichova 536. Knižka stojí Kč 2.50.

*Detík pomáhá,
a miluje chudé*

Již k dostání o'ouho toužená, vhodná zábavná kniha pod názvem „U dědouška Martina“ Pro naši milou, českou mládež sepsal profesor a redaktor Jul. Košnář, obrázky nakreslil český umělec Láďa Novák. Jest velmi vkusně v tuhých deskách vázána s barevným titulním obrázkem, a hodí se jako cenný dárek ke každé příležitosti. Cena jednoho kusu 20 Kč. K dostání ve „Vincentinum“ v Praze-Břevnově.

P. L. Škarek T. J. „V šiku mariánském“. V Praze 1923. Cena 3.40 kor. Znamý odborník v družinském hnutí P. Škarek uveřejnil knížku, jež může značně přispěti k poznání a ocenění družin. Líčí jejich počátek a rozšíření. Zvláště zajímavé jsou stránky o působení družin v českých zemích. Dává nahlédnouti do vnitřního zřízení a života jejich. Kdo se o družinu zajímá, nechť si o tuto knížku dopíše na sekretariát Mariánských družin, Praha II., Ječná 2.

DÍT KO MARIÁNSKÉ

Vždyť jest to moje Matka!

Stanislav Kostka byl kdysi tázán, miluje-li Pannu Marii. „Jak bych ji nemiloval, vždyť jest to moje Matka!“ odpověděl, při čemž jeho obličej zazářil a slzy radosti řinuly se po jeho lících.

Moje milé dítěto mariánské! zamysli se vážně nad tím, co znamenají slova: Maria je tvojí Matkou: Poněvadž jest Matkou Syna Božího, jest také Královnou a Kněžnou krásného nebe. Ale ve své blaženosti nikterak nezapomíná na nás, pozemské své děti.

Její oči, které sám neskončený Bůh miluje a ctí, dnem i nocí bdí nad tebou. Bdi nad tvým jednáním, nad tvou prací i hrou, jako by to bylo jedinou Její radostí. Zná také tvé malé srdéčko mnohem lépe, než tvá pozemská matička je může poznati. Čte ve tvé duši i nejskrytější přání a myšlenky tak zřetelně, jako by byly psány na tvém čele. Poslouchá tvé dětinné modlitbičky tak pozorně a trpělivě, jako kdyby tvá malá osobnost byla nejdůležitější na světě. A bez přestání s největší láskou přimlouvá se za tebe u Boha — tvá nebeská Matička!

Chápeš nyní poněkud, můj milý sodálo, proč sv. Stanislav radostí plakal, myslil-li na svoji nebeskou Matku? Ano, člověk by mohl býti skoro pyšný při vzpomínce na to, jak velikou ctí jest, býti dítětem mariánským. Abys ale příliš nezpyšněl, můj malý rytíři mariánský, zeptám se tě teď: Jak jsi až dosud dodržoval slib věrnosti své nebeské Paní a Královně? Miluješ ji vroucně a dáváš tuto svou lásku na jevo všim svým jednáním? Pozoruje-li tě Matička Boží při modlitbě, při učení neb při hře, může míti z tebe radost? Přemýšlej dnes vážně o tom! — A pak buď opět rytířem bez bázně a hany!!

Z Mar. druž. škol. dívek u sv. Voršily v Praze: Lásky k Bohu, Jeho přemilé Matičce a lásce bliženské, toť zrcadlo každého sodála, každé sodálky. Ona přináší takou vnitřní radost a spokojenost, že takřka celý svět v ráj se nám mění. O tom jsme se též přesvědčily. Návodem svého milovaného ředitele pozvaly jsme si slepé dívky z Hradčan, chtěje jim malou akademií o vánocích radost způsobiti. Nemohouce pro množství školního učení všechna čísla programu vyplniti, pozvaly jsme si nadějný dorost naší dětské družiny, který s toužebností očekává, až po prvé bude směti překročiti tajemný práh našeho ráje. A nezklamaly jsme se. Byly sehrány 4 hry velmi dojemně. Překrásně se vyjímalo, když po hře „U jeslíček“ zahrála Maruška Kubínova, žačka I. tř., tklivými tóny na housle: „Narodil se Kristus Pán!“ Mnohé dívky naše při spatření slepých dívek slzely. Celou touto slavností, ať básní, hrou neb zpěvem vanula láska bliženská a my ve chvíli této měly jsme pouze to jediné na zřeteli, jak bychom nebohé dívky potěšily. Doufáme, že se nám to podařilo. V odměnu zazpívaly nám slepé dívky koledy. Zpěv jejich zněl tak čistě a dojemně, že zdálo se nám, jako by andělé sestoupili s výšin nebes, by na zemi Boha svého chválili. Krásnou závěrečnou promluvou utvrdil a posilnil v nás náš milovaný p. ředitel ještě více lásku bliženskou. Po akademii podaly jsme slepým dívkám svačinu, obkládané chlebičky a čaj. Nevěděly, chudinky, jak dáti svoji radost na jevo a my těšily se a jásaly s nimi. Nemohouce se ani po ukončení slavnosti od nich odtrhnouti, doprovázely mnohé z nás tyto miláčky Boží až na Hradčany. Radost, již jsme měly ze všech našich vánočních dárků, nevyrovnala se daleko oné, již jsme zažily toho večera. Matičko naše, Paní naše, Královno naše, udělaly jsme i Tobě radost?

Vychází měsíčně. — Celoroč. předpl. Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpověd. red. Fr. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

PAN PRICHAZI

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svatosti oltářní.

Potřebá P. Emilán Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

R o č n í k X I.

B ř e z e n 1924.

Č í s l o 7.

Alfons Glos:

Věruščin sen.

(Dokončení.)

Zazvonilo. Děti se pomodlily a již se oblékají.

„Honem, velebný pán už sdělává křížíček se zdi.“

Jiřina má sotva jednu ruku v rukávě, popadla kabelu a běží „dát Ježíškovi s Bohem“. Políbila sv. kříž a nyní se klidně obléká dále. Za ní Mařenka, Zdenka, Božka a ostatní. Některá se ještě vrátí a chce znovu Ježíška políbit.

„Velebný pane, prosím, já ještě jednou...“

„A já taky.“ Zdenka to vidí.

„Tož aji já.“

Járinka má jiné přání. Sepne ruce a prosí:

„Velebný pane, já pochovám křížíček...“ A Lidka za ní: „ a já pohladím...“

Chumáček dětí je skloněn nad křížem Páně. Oči jim jen září, jazyk omývá rty, a ruce hladí Ježíška:

„Tu máš bó, Ježíšku, já tě pohladím... Ták — a ještě... a pusu... a s Pánem Bohem.“

Pohladily, pochovaly, políbily a rozloučily se. Ještě tu nebyla Věruška. Ona je vždycky velice skromná. Stojí vzadu a čeká, až bude místo. Však již ji vedou.

„Velebný pane, ještě Věruška!“

„No pojd, ovečko, neboj se. Ježíšek tě má rád.“

I přistoupila a políbila sv. kříž — usmála se radostí. Ó, ta je šťastná. Doma nemají sv. kříž. Proto ještě jednou a zas... a dlouze tiskla své rtíky na kříž.

„Tak, a včil, prosím, velebný pane, vám řeknu, co se mi zdálo.“

„Věruško, vypravuj!“

Děti natáhly krky — ztichly docela, aby jim nic neušlo. Věruška si je všechny prohlíží a vypravuje.

„To byla taková velikánská zahrada. Tam bylo růží a stromů a pěkných květin! Já jsem si tam hrála s panenkou. Co si tak hrám, přiletli andílci. Jé, těch bylo! A hned ke mně. Začali zpívat, vyskakovat, hladili mě a hleděli mně pěkně do očí. A povídali:

„Už jsme tě, Věruško, našli. Máme tě dovést k Ježíškovi.“

„A kde bývá?“

„Tam v tom kostele!“ A ukazovali na kostel.

„My tě tam dovedeme. Ježíšek se na tebe velice těší.“ A vzali mě za ruku. Ale já jsem se začala bát. Co řekne maminka? My nechodíme do kostela.“

„Neboj se, Věruško, vždyť váš velebný pán půjde také. Vidiš? Tu je.“

Andílci se rozestoupili. Já se ohlédnu a uvidím vás. To jsem byla ráda a strach se mne spadl. No, když mně maminka dovolila jít se na něho podívat, dovolí mně jistě, abych s ním šla do kostela. Tak půjdu. Jdeme a jdeme... růže se nám klaněly, tráva nám dělala koberec, andílci zpívali a já jsem si nesla panenku. Už jsme byli ve dveřích. V kostele byl oltář samo světlo. Na oltáři stál Ježíšek a okolo oltáře bylo moc dětí. Ježíšek vystupoval na prsty a hledal někoho. A jak mě uviděl, hned na mě volal:

„Věruško, pojď, jen pojď, chudáčku, tobě bylo smutno, no, neboj se, s námi se poveseš.“

„Moc mně toho řekl. Já si to všechno ani nepamatuji. A zvedal ruky, aby udělali v kostele místo. Všichni uhýbali a andílci mě přivedli až k oltáři. Ježíšek sestoupil na stupně, běžel mně naproti a moc mě objal. Potom mě pohladil a řekl: „Věruško, pros maminku, aby tě pustila do náboženství. Ona není tak tvrdá. Ona si dá říct.“ To mně říkal a vedl mě k oltáři.“

„A jak mám prosit?“

„Modlív se za maminku. Když se modlíš, myslí na mě a čekej trpělivě, až se maminka změní.“

A jak to řekl, začal Ježíšek plakat. Tak se mu ty oči zalily.

„Když mě tvoje maminka nemá ráda!“

Ježíšek plakal nahlas, hlavičku měl v dlaních a šel a schoval se do svatostánku. A ty děti ho začaly těšit, slibovaly, že budou hodné a zbožné. Andílci také byli smutní a zpívali, aby Ježíška rozveselili. Varhany hrály a já jsem také zpívala.

Mně bylo Ježíška velice líto.

A najednou, jako když zazvoní, všechno se mně ztratilo... a už se mně nezdálo nic...“

Děti si oddychují... „To bylo krásné!...“

Lidka se přitočila k Věrušce a hladí ji po lících:

„Malinká moja, aspoň se ti o Ježíškovi zdá.“

Velebný pán dal Věrušce křížíček a pravil:

„Pochovej Ježíška, když tě má tolik rád.“

Vzala a hladila svaté rány jeho, chovala jako panenku, několikrát políbila a uctivě vrátila.

„Hledte, děti, vy víte, kdy budete o Ježíškovi slyšet a Věruška neví, kdy ji maminka zase pustí do náboženství. Dnes je tu po prvé a možná, naposledy.“

Děti se smutně na ni dívají. Zvláště Mařenka s ní cítí. Přiskočila, a už ji objímá. Lidka také ji má moc ráda. Zdenka běží: „Moja Věruš-

ko . . . " Sevřely ji samou láskou do náruče. „Moja, a moja Věruško! Velebný pán je musel napomenout.

„No, no, jen ji samou láskou neudavte! Věruško, to jsou ti andělci.“

Potom šli všichni domů. Velebný pán je vedl a dlouho se díval za Věruškou.

Maminko, proč jen si nepřejete, aby Věruška směla se učit o Ježíšku? Co vám Ježíšek udělal? Chcete, aby se Věruška uplakala? Ó, popřejte jí radosti. Ó, nechte maličkou přijít k němu a nebraňte jí. Maminečko, prosím vás . . . Věruška je hodná. Netrestejte jí. Věruška se ohlédla a zamávala na rozloučenou. Věruško, s Pánem Bohem! —

Marie Alfonsa:

Obrázky z poutí.

X.

Zaplakala bl. Bernadetta, když za osm roků po zjeveních se loučila s jeskyní, aby v klášteře v Neversu tiše dokončila svůj život a na věčnost vzala tajemství, jí Zjevením svěřená. Družky ji těšily, že Panna Maria je přítomna všude, ale Bernadetta jim odpověděla: „Ale nikde tak, jako v Lurdech.“ Pravdu těch slov jsme pocítovali, když jsme odjížděli z Lurd, když nám mizely v dáli, a my se slzami v očích zpívali: „Zdrávas, zdrávas, zdrávas, Maria!“

Dojmy, jichž byla plná duše a srdce, vracely se vždycky, kdykoliv jsem „Ave Maria“, píseň lurdskou slyšela, anebo sama zpívala. A vždy mně při tom bylo a je tak sladce, jak bývá, milé dítka, v srdcích vašich, když jste pochváleny od rodičů a ve škole. Ale ještě šťastnější budete, až vám dá Ježíšek milosti a svatá Matka Jeho láskou a milosrdenstvím poznati, že jsou s vámi spokojeni za to, že si vážíte vzácného pokladu sv. víry katolické. Kdykoliv o Lurdech uslyšíte, uvidíte bělostnou sochu Panny Neposkvrněné, vzpomeňte si na moje slova: „V Lurdech je část nebe, neboť nesmírná láska a pokora Matky Boží sestoupila sem, a místo andělských zpěvů zde poutníci a choří dnem i nocí vroucně zpívají: „Zdrávas, zdrávas, zdrávas, Maria!“

Druhého dne časně ráno vjížděli jsme do pařížského nádraží, a jak je veliké, zvláště podzemní dráhy, to se popsatí nedá. V tom hluku a shonu jsme okamžitě zapomněli na únavu. Po uvítání v nádraží hned se všechny skupiny sešly a byly odvezeny do svých bytů v hotelích.

Paříž je středem světového umění a k prohlédnutí všech sbírek a míst bylo by třeba několika měsíců. My jsme rychlými auty pro její nej důležitější místa a každé si důkladně prohlédli.

Ale nic nezanechalo v mojí duši tak hluboký dojem, jako dva chrámy: Matky Boží, Notre Dame de Paris, a Sacre Coeur, Božského Srdce na Montmartru.

Sídlo lásky sv. Matky a Syna Krista, a dokud tyto dva pilíře, majáky víry budou nad Paříží bdít, nezhyne mravně. Kostel Matky Boží je nejslavnější ze všech pařížských, založený v r. 1163, ale dokončený až ve třináctém století. V r. 1793 byl surovými lidmi přeměněn ve chrám rozumu, hodovali tam a hřešili, a teprve v r. 1802 byl vrácen katolíkům. Snešeno sem všechno umění, bohatství a krása k ochraně Panny Marie Pařížské, jejíž socha stojí na oltáři vpravo před hlavním oltářem.

A druhá svatyně je na vysokém kopci, s něhož hledí na moře domů a ulic, miliony lidí jako strážce i karatel. Zde měli jsme zasvětit podle vzoru Francouzů také naši vlast. Stavba je slohu římsko-byzantinského, započato s ní r. 1875 a bohoslužby se konají od roku 1891. Dosud však není ukončena, ač stála již přes 32 milionů franků.

S dómu jest za jasného dne pěkný rozhled na celé město a zdá se, že Božské Srdce, jemuž je nádherná basilika zasvěcena, volá kolem sebe v šíř i dál: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já občerstvím vás.“

Toto místo bylo našim hlavním cílem v Paříži. Vyjeli jsme ze stanic podzemní dráhou a vystoupili nedaleko, musili jsme však hodně dlouho vystupovati, než jsme stanuli na místě, kde se stále uvnitř ještě pracuje, stavby dokončují. Věrně plní Francie, co Božskému Srdci po hrozné, pro ni nešťastné válce s Německem, slíbila r. 1872. Hned za tři roky po slibu počala stavěti a nelituje ničeho, zlato, stříbro a lásku srdcí snáší sem.

Modlí se zde stále mnoho lidí a spjaté ruce se zvedají, zraky hledí ku zlaté monstranci, stojící velmi vysoko ve výši hlavního oltáře, který je plný krásy nevídané. Vždyť i celý presbytář a stupně září bělostí mramoru a zlatem mosaik. Žádný pozemský král nemohl by žádati krásnějšího příbytku, než jaký Francie postavila Králi nebes a země, skrytému v chudičkové způsobě Hostie bílé.

Kněz-kanovník, náš poutník, nás vítal nadšeně, vroucně, připomněl, že zde před 3 lety o Silvestru konal noční adoraci s několika sty mužů. Ukazuje na umělecký obraz Božského Srdce nad hlavním oltářem, řekl, že Ono ve svátosti bylo jedinou silou a útěchou — zvláště v poslední válce — a nadějí zdeptané Francie.

Po kázání, při mši svaté, při níž jsme zpívali „O Srdce Páně nejsvětější“, přistoupili jsme ku sv. přijímání a při něm dotkla se láska Srdce nejsvětějšího také našich srdcí. Připomněli jsme si též, jak teskně by nám bylo, kolik milionů duší by denně zhynulo, kdyby nám Božský Spasitel k útěše a radosti nezanechal sám sebe v nejsvětější Svátosti.

Ke konci mše sv. zasvěcení nás a drahé vlasti naší Božskému Srdci. Se slzami v očích opouštěli jsme místo tak posvátné.

Ráno odjeli jsme na bojiště. Hluboké dojetí zmocnilo se nás při pohledu na řeku Marnu, kde byl zadržen německý postup do srdce

Francie — Paříže. Klidně proudila, ale v době bojů, tehdy vystupovala zkrvavena z břehů, přeplněna mrtvými ochránci Francie, mezi nimiž také umíral ne jeden syn české matky.

Za dvě hodiny rychlíkem expresním byli jsme v Remeši, kdysi městečko bohatém, dnes mrtvém, v němž dosud, až na málo domů, zpusťeno všechno, co se zničit dalo.

Ve zničené kdysi nejkrásnější světové katedrále, kde jest malý díl trochu upravený pro bohoslužby, uvítal nás remešský biskup, kardinál Luçon, který nám s pláčem francouzsky vyprávěl o utrpení jeho mučednice-katedrály.

Tak staříčkový a jak hrdinný! Když sto tisíc lidí město upustilo, on s hrstkou tam ještě zůstal, a když Němci jeho residenci rozstříleli, týden ze sklepa sledoval ničení kolem sebe. Musili jej násilím odvézt do Paříže.

Byl-li pohled na zpustošené, na mnoha místech se zemí srovnané město, na katedrálu, kde každý kámen byl uměním a nyní stojící jak mučednice smutný, došlo mnohem více bojiště. Poušť, poušť, poušť...

Jen zřídka za rychlé jízdy auty uviděli jsme domky uprostřed políček, s námahou toho roku osetých. Po celé délce, šířce, nikde ani jednoho stromu... Samý pahýl, poušť... Místo krásných lesů a vinic divoké houštiny. Místy pásy zahrnutých zákopů, podle cest dosud převržené tanky, letadla, ohromná kola stočených drátěných plotů. Půda samý kámen, železo, rozryta až do hloubky. Také několik hřbitovů jsme viděli, před každým se poženali křížem... Vzpomněli jsme na české matky a rodiny, jejichž synové na nich jsou pochováni.

Rozesmůtnění a deštěm prostydli vraceli jsme se do Remeše. Po večeri usedli do vlaku dvě noci a celý den jeli domů... A když únava zmizela, zapomenuty strasti cestování, vrátila se do duší slast a radost, načerpaná v Lurdech u Neposkvrněné a Božského Srdce. A vrátí se mi, kdykoliv uslyším píseň lurdskou a její: „Ave, ave, ave. Maria! Zdrávas, zdrávas, zdrávas, Maria!“

Dr. Miklík:

Nové pohádky o Ježíškovi.

16. Z á z r a č n á ž e ň.

Kdysi byl sv. Josef ve veliké bídě. Práce už dávno nebylo žádné a světec starostlivě přemýšlel, jak uživí sv. Rodinu. Panna Maria vypravovala o tom Ježíškovi a ten slíbil, že pomůže.

Nedaleko sv. domku bylo malé políčko, které patřilo sv. Josefu. Tam odešlo sv. Dítě a zaseto trochu obilí. Netrvalo ani 14 dní a na poli vlnilo se zlaté obilí. Lidé se chodili z daleka dívat na jeho veliké klasy. Když je požali, utržili tolik, že měli dlouho po bídě.

Drahé dítě! Také do tvého srdceka zasel Ježíšek zrní dobrých napomenutí, ale práce se mu nedaří. Místo pěkných květů ctností rostou v tvém srdci samé hříchy! Budeš ještě tak zlý? Na co si dáš nejvíce pozor?

17. Prapory se sklonily.

Jednoho krásného jitra hrál si Ježíšek s ostatními dětmi v Nazaretě. Náhle zaslechli hudbu a než se nadáli, vcházelo do městečka římské vojsko. Vpředu prapory, za nimi ostatní řady. Jejich odměřený krok rozléhal se hlučně v těsných uličkách.

Za chvíli došli až k domku, před kterým stál Ježíšek. Jaké však bylo jejich překvapení, když prapory se sklonily až k zemi a vzdaly čest. Důstojník se domníval, že někdo si dovolil špatný žert. Proto kázal zastavit a předvolal praporečníka. Přísně mu vytýkal jeho opovážlivost a hrozil přísným trestem. Ale voják se nedal. Směle prohlásil, že prapory se sklonily samy. Rozhněvaný důstojník dal se do pustého smíchu a vytrhl mu prapor.

Však co to? V tom okamžiku sklonil se prapor opět před Ježíškem. Pln úžasu přistoupil důstojník k neobyčejnému Dítěti a tázal se, jak se jmenuje. Místo odpovědi usmál se Ježíšek a pravil: „To ti povím až později.“

Pro mncha letech stál tento důstojník na Kalvárii pod křížem Kristovým a hluboce dojat bil se v prsa a volal: „Jistě Syn Boží byl tento!“

Drahé dítě! Kolikrát jsi již šlo vedle svatého kříže a snad ani nepozdravilo? Snad se i stydělo? Buď moudřejší, aby se jednou Ježíšek nestyděl také za tebe!

18. Moudrý učitel.

Kdysi viděl Ježíšek, jak několik dětí se rvalo o jakousi maličkost. Bylo mu jich opravdu líto, že tak velice milují pozemské věci a při tom zaponínají na Pána Boha. Zavolal je k sobě, a když se posadili do stínu košatého stromu, vypravoval jim tuto událost:

„Tři bratři vraceli se domů a cestou našli veliký poklad. Protože měli hlad, poslali nejmladšího do města, aby koupil něco k jídlu. Šel a přemýšlel, jak by bratry o poklad připravil. Brzy se rozhodl. Koupil jedu a přimíchal jej do jídla. Ale také druzí dva bratři nebyli lepší a umínili si, že ho usmrtí a o peníze se rozdělí. Když se vrátil, přepadli jej a zabili. Plni radosti, že se jim lup podařil, dali se do jídla a zemřeli — otravou. Na druhý den našli je lidé. Byli již mrtví, ale zlato leželo uprostřed.“

Tak vypravoval Ježíšek a děti ani nedýchaly. Na konec dodal: „Tak odplácí svět svým služebníkům. Jak mohli býti šťastni, kdyby byli zůstali věrni Pánu Bohu a poslouchali jeho příkázání!“

Milé dítě! Zamysli se samo nad sebou! Snad již také zapomínáš na Boha a stále jen myslíš na svoje hry a zábavy! Co ti to jednou pomůže, až přijde Ježíšek, aby tě soudil, a otáže se na tvoje dobré skutky? Kolik jich bude?

19. Zázračný kuchař.

Kdysi odešel sv. Josef do práce; také Matka Boží tkala právě

u sousedky. Ježíška nechala doma. Jenom mu poručila, aby před polednem rozdělal oheň a uvařil prostínek oběd, který mu přichystala.

Ale co se nestalo? Sotva odešla, vystoupil Ježíšek na plochou střechu domku, klekl na kolena a počal se modlit. Hodina utíkala za hodinou, ale svaté Dítě rozmlouvalo neustále se svým nebeským Otcem a prosilo za naše spasení. Zdálo se, že úplně zapomnělo, co mu jeho Matička nakazovala.

K poledni vrátila se Panna Maria a byla velice překvapena, když uviděla studené ohniště. Teprve po chvíli našla Ježíška a udiveně se tázala, proč nezatopil. Jenom se usmál a klidně pravil: „Neboj se, Matičko! Bůh se postará.“

Sešli dolů a vkročili do světnice. Na stole bylo již prostřeno a z talířů se kouřilo. Ještě nikdy jim tak nechutnalo, jako dnes. S vroucími díky zasedli za stůl a pojedli, co jim přichystal Bůh. —

Milé dítě! Pamatuješ, že také tobě posílá jídlo dobrotivá ruka Boží? Či se snad ani nepožehnáš? Jak bys bylo nevděčné ke svému největšímu dobrodinci!

V. S.:

Katolíkem i při jídle.

Napoleon I. staral se jako císař pramálo o církevní a Boží přikázání. To ukazuje tento případ. Jednoho dne, na který připadal církevní půst, pozval ke slavnostní hostině jistého státního úředníka. Když tento se představil a pravil: „Co si přeje, Vaše Veličenstvo? Já jsem katolík!“ odpověděl císař: „Teď nejste v kostele, jste u mé tabule!“ Úředník však zmužile pravil: „I při jídle jsem katolíkem!“ obrátil se zády k císaři a — odešel.

Tak se to patří! Takových katolíků kéž by nám dal Bůh, zvláště za dnešních poměrů. Zmužilých, nebojácných dívek i hochů, kteří hledají a čerpají sílu u Ježíše ve svatostánku, a nebojí se vyznati před soudruhy a družkami, že jsou katolíky, a kteří též podle učení církve jednají a žijí.

DÍT KO MARIÁNSKÉ

Březen — měsíc sv. Josefa.

Měsíc březen je zasvěcen sv. Josefu, jako blahoslavené Panně Marii květen. Miluje-li kdo opravdu Pána Ježíše a Pannu Marii, miluje jistě a ctí také toho, jemuž svěřil Otec nebeský, co měl nejdražšího — svého jednorozeného Syna a jeho Matku — miluje a ctí sv. Josefa.

Sám Ježíšek, to první dítě mariánské, zde na zemi sv. Josefa jako svého otce, pěstouna, ochránce a živitele ctil a miloval a byl mu ve všem poddán; nyní pak v říši blaženců — v nebi, mu ničeho neodepře.

Ani vy, drahé děti, nemůžete si vyvolit lepšího a spolehlivějšího ochránce pro svůj dětský i pozdější věk nad tohoto světce. Nyní v nebi nemusí se již sv. Josef starati o Pannu Marii a o Ježíška, nyní chce býti a bude vaším strážcem, vaším pěstounem, neboť ve vás dítkách Panna Maria vidí obraz božského Dítěte...

Nenaplnuje-li tato myšlenka vaše srdceka radostí a dětinou důvěrou? Svěřte se jen úplně sv. Josefu a zcela v něho důvěřujte! On vám může vše vyprositi. Zasvěťte se mu v den jeho svátku, uctívejte ho denně aspoň kratičkou modlitbičkou, přednášejte mu všechny své potřeby, snažte se ho v celém svém životě následovati v jeho panické čistotě, skromnosti a zvláště často vzývejte ho jako patrona dobré smrti. Vždyť sv. Josef jediný ze všech lidí byl tak šťasten, že zemřel v náručí Božského Spasitele a Matičky Boží a má moc i těm, kdo ho ctí, vyprositi též svatou a blaženou smrt.

Jak velikou moc má sv. Josef v nebi, o tom nám vypráví následující legenda: Zemřel jistý člověk, který na světě vedl velice hříšný život. Pouze jediný dobrý zvyk si ze svého útlého mládí zachoval, že každodenně uctíval sv. Josefa krátkou modlitbou. Sv. Josef pustil ho proto na jeho prosby do nebe. Všichni v nebi nad tím užasli, jak mohl se tam dostat člověk v tak nečistém rouchu. Tázali se sv. Petra, zdali on ho tam pustil, ten však o ničem nevěděl. I poslal sv. Petr andělíčky, by prohlédli celé nebe, nenacházejí-li se tam někde ještě nějaká vrátka. A skutečně! Byla tam ze dřeva vyrobená branka, u které byl sv. Josef. I bylo to žalováno Pánu Bohu. Pán Bůh poručil, aby onen člověk byl ihned poslán pryč. Sv. Josef umínil si tedy, že nebe rovněž opustí a půjde se svým ctitelem. Žádal však na Pánu Bohu, by si směl s sebou vzíti, co mu patřilo. Bylo mu to povoleno. Vzal si tudíž Matičku Boží. Teď však chtěl si vzíti s sebou také vše, co Matičce Boží patřilo. Také to bylo mu dovoleno. I začal svolávat: „Královno andělů...“ a všichni andělé přidávali se k Matce Boží a ke sv. Josefu, by opustili nebe. „Královno archandělů...“ pokračoval sv. Josef, a všichni archandělé následovali příkladu andělů. „Královno proroků...“ a již se všichni sv. promoci řadili v průvod s ostatními, by s P. Marií a sv. Josefem opustili nebe. „Královno mučedníků...“ Královno vyznavačů... Královno panen...“ volal dále sv. Josef, a již skoro celé nebe kupilo se kol své Královny a sv. Josefa. Již chtěl sv. Josef říci: „Královno všech svatých“, vtom ale Bůh pravil: „Zadrž, Josefe, ponech si tedy v nebi svého ctitele, jinak mi celé nebe vyprázdníš!“

Uctívejte tedy i vy, drahé děti, sv. Josefa, aby svou mocnou přímlovou vyprosil vám u Boha všech potřebných milostí, zvláště pak, až dostaví se vaše poslední hodinka, milost šťastné smrti.

Sv Josefe, oroduj za nás!

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svátosti oltářní.

Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

Ročník XI.

Duben 1924.

Číslo 8.

Allons Glos:

Soucítný Toník.

V Prostějově mají lidé ve zvláštní úctě svatý kříž. Kříž stojí ve mnoha ulicích, skoro v každém domě na chodbě visí a ve světnicích také. Ve farním kostele je nad hlavním oltářem veliký svatý kříž a každý rok v září konají se k němu veliké poutě. I ve škole je na chodbě a ve třídách skoro ve všech.

Malý Toník má 3 a půl roku. Je to docela malý hoch. Sedává ještě nejraději na zemi nebo na stoličce. Má mnoho hraček od tatínka, od maminky a od strýčka stoláře všelijaké špaličky dostal na vojáky. Má slona, koně, psíky a kočky, balon, kladiva, rýče, motouzy, pruty a mnoho jiného. Má s tím dosti práce a zábavy. A umí si hrát. Tluče kladivem, jezdí s koňmi, křičí na vojáky, běhá s bubnem, střílí do dveří a jezdí se stoličkou po světnici.

Nic nedbá, že mamince překáží a že ji vyrušuje.

„Ale Toníku, jsi sám a křičíš za deset.“

Maminka má Tonika velice ráda. Jedináček!! Všechnu maminčinu lásku má sám. Jak je to dobře! Ovšem, když zaslouží, vezme maminka nebo tatínek dutky a když mu rovná zadeček, nemůže ty rány nikomu dát, protože je sám. Toník dostal zřídka, protože rád poslouchá. Na příklad hned v postýlce se ráno sám modlívá, vítá andělíčka strážného, posílá mu pusy a dívá se při modlitbě na kříž, co visí na zdi nad stolem.

„Mami, já už jsem pomodlený.“

Vyskočil z postýlky a zrovna mamince do náruče.

„Ale jdi, takový veliký chlapec! Snad ne zas chovat?“

„Jenom pusenku mamince.“

„No tak pojď, můj cukroušku!“

Ovinul se jí kolem krku a hlavu přitisknul na skráně.

„Toníček se nají a bude doma hlídat. Maminka musí na chvílečku do města!“

„Mami, a kde je tatínek?“

„Ten už je v továrně!“

„A to já jsem zaspal?“

„Ano, Toníčku, andělícci ti dlouho drželi očenka.“

„Jé, maminko, a kdyby tak andělícci ty oči nedrželi, to bysem nespal...? To bysem hleděl...?“

„To bys měl očenka otevřeny a všechno bys viděl... Ale již si vezmi tady mlíčko... Udělej „Otce“ — — křížiček — — tak... Amen — — a papej... Maminka se jde spravovat do města.“

Toníček se pěkně usadil na stoličku, skryl celou hlavu do velkého plecháče a spokojeně jedl. Někdy mu i něco mléka uteklo na košilku. Již nemůže. Musí oddychovat a odpočívat... A při tom jeho oko zabloudilo na stěnu a na svatý kříž.

„Mami, a ten Ježíšek na kříži nebude papat?“

„Toníčku, on na kříži musí pořád viset. Židé ho tam přibíli.“

„A bolí ho to?“

„Bolí, Toníčku“

Toníček se smutně zahleděl na svatý kříž. Když ono ho to bolí! Teprv za chvílečku si vzpomněl, že má ještě v hrnku mléko, vyzvedl hlavu a pil, ale očima hleděl na zeď, kde byl kříž. A že nedával pozor, vylil si trochu víc mléka na košilku.

„Ale, Toníku, jak to jíš? Podívej, celý se pobryndáš!“

„Mami, já se dívám na Ježíška.“

Mamince to bylo velice divné, že se Toník dnes tolik o Ježíška na stěně zajímá. Nikdy mu ani nenapadlo ptát se na jeho rány! Vzala chlapce, pomodlila se s ním a spravila ho. Hošík si snesl všechny své hračky doprostřed světnice a již si ničeho a nikoho nevšímal. Jen hračkám náležela celá jeho pozornost. Již volá na koně, hafká za psy, potláčí a potahuje vůz, šfouchá do slona, aby se pohnul, křičí, volá — zpívá.

Maminka zatím odchází do města.

„Toníčku, já se brzy vrátím.“

Kdyby mu nebyla dala velikou pusu, ani by nevěděl, že již jde, nebo že již odešla. Právě se rozhodnul, že sveze na svém voze tatínkovy boty. Již je nakládá, psíky na ně, vojáky na to a teď: „hotó“... „hotó“... „nemožem uvést“ — — — udeřil do fúry rukou a náklad se rozházel po podlaze. Toník nechal vozu a vymýšlí novou hračku. Ohlíží se, ručky spíná za hlavou, zvedá oči a uviděl svatý kříž... zas ho vidí... Dívá se dlouho na Ježíška a zesmutněl...

Ježíšek má rány, v rukou a nohou hřebíky. Maminka říkala, že ho to bolí. Nemůže se pohnout, ani chodit, ani jíst, ani si hrát. Kdyby tak nebyl přibitý!... Hned bych mu ty hřebíky vytáhl.

Toník přiskočil ke zdi a zvedá ruce, zda dosáhne: Ó ne! Tak na stoličku! Taky ještě ne.

„Já vylezu na stůl. Ale ne, na stůl nesmím.“ Ani kocour nesmí sedávat na stole. Ne, to nesmí. A je to vysoko! Nikdy tak vysoko nevystoupil! Tak jak to přece udělat, aby mohl kříž rukou dostat a sdělat na zem? Dal prst do úst a přemýšlel. Už to má! „Udělám si hromadu“ — A přistavil stoličku ke zdi, na ni dřevo, tatínkovy boty, vozík, koně, slona, bič — potom donesl krabici s mamčiným kloboukem a všechno nakladl ke zdi. To stačí. A nyní vzhůru ke kříži. Toník opatrně leze. Už stojí na stoličce, již stojí na botách. Tu se začíná jaksi klátit. To nic nevadí. Jen výš! Ještě na krabici a potom už to bude... I leze opatrně, stoupá, zkouší, slon se mu svalil, bič se zlomil. Toník nic nedbá. Už je jednou nohou na krabici — klátí se to jaksi — — musí to podložit. Tatínek to tak dělá, když se klátí stůl. Ale nesmí se hnout dolů pro žádnou podložku, nechá to raději tak a poleze dál... Již je i druhou nohou na krabici, Toník si těžko oddychuje. A nyní se musí opatrně narovnávat, zvedat, potom zdvihne ruce a chytne kříž. Jak si radil, tak dělal. Ale když se narovnal, stoupl doprostřed víka papírové krabice, víko se probořilo a noha je v krabici. Smáčkla mamčin klobouk. Toník se ulekl, ztratil rovnováhu, celá hromada se řítí dolů a Toník s ní a již sedí na zemi. Ó ten nešťastný hoch! Div, že nepláče nad nezdařeným plánem. Ztichnul, dal prst do úst a ohlédl se, zda ho někdo vidí. Podíval se i na kříž. Jak se k němu dostat? Tatínek by ho dostal hned. Ale přece! Dám si židli ke zdi, vylezu na ni. — Přitáhnul židli a po stoličce vystoupil na židli. Ještě je to nízko. Vždyť to už jednou udělal. „Ale počkej. Já vylezu na okno.“ Už je v okně. Křížek je blízko okna. Trochu se nahnul, jednou rukou se držel rohu a druhou již sahá a drží sv. kříž. Tře se mu ruka strachem. Ale odvaha přemohla strach. A odvaze pomohla radost. Již pomůže Ježíškovi od těch hřebíků, on mu je vytáhá z rukou i nohou. Vždyť ho ty hřebíky musejí bolet a dřevo tlačí. Celý den, celou noc, pořád na kříži.

Už je křížíček dolů! Toník si ho snáší na zem. Opatrně sestupoval napřed sám a sv. kříž pak bral za sebou na židli, na stoličku a potom, — — — jé, — — — potom si ho nesl přes všechno to haraburdí,

přes ty koně, slona, přes krabici a všechny hračky doprostřed svět-nice. Tam si položil sv. kříž uctivě na zem a sednul si k němu.

„Tady je přibitý“ — — — „tady je přibitý“ — — — „a tady taky — — —“ Hladí Ježíška po tváři, po ranách a po celém těle. Potom zkoušel rukou hřebíky. Nepovolily. Tonika to mrzí. Nepředstavoval si, že věc bude tak nesnadná. Vzpomněl si, že hřebíky se tahají kleštěmi. Tatínek to tak dělává. Což kdyby to zkusil? Kleště jsou ve stolku. Umí s nimi tahat. Onehdy tahal jimi tatínkův knoflík u kabátu a utřhl ho dobře. Však za to i dostal. — Hned našel kleště a přisedl opět ke kříži. Napřed pravou ruku. Několikrát zachytil, potáhnul a zavíklal. Ještě nic. To si musím k tomu kleknout. Tahá znovu, viklá oběma rukama, tahá a zas viklá. Zas táhne, nahýbá se hluboce k zemi, táhne ještě víc a víc, je celý červený a najednou to náhle povolilo a Toník leží na zemi... Podívá se... hřebík je venku. To je dobře. Vyskočil a přešel k levé ruce. Opět nasadil, viklal, táhnul, viklal, táhnul — — již to povoluje — — ještě trošičku, ještě zatáhnout a zavíklat a již je druhý hřebík venku. Takový dlouhý!

„Ručenka díravá, to bolelo, Ježíšku.“ Hladí tvář i ruky jeho.

„Nebude bolet. Musím ještě z noženky vytáhnout.“

Přisedl k nohám a dal se do práce. Obě byly přibity jedním hřebíkem. Táhl, ale kleště se mu několikrát vysmekly a svezly. Zas se svalil na zem. Již je také unavený a zapocený. Ale setřel pot, osušil nos rukávem a ruce otřel o šatečky a pustil se s novou chutí do práce. Kleknul na kříž a táhl vši silou. Hřebík skutečně povolil a brzy byl venku. Toník si z hluboka oddechnul. Na tváři mu hrála radost a spokojenost.

Nyní vzal Ježíška do náruče.

„Chudáčku, bolelo to moc? Já ofoukám — fff — ff — — a pohladím“ Toník vřele tiskne Ježíška ke tváři. Potom mu dal pěknou pušu a pravil:

„Ježíšek půjde do postýlky a bude hajat s Toníčkem.“ Zanesl si ho do své postýlky, zakryl peřinou, aby spal a neměl světlo na očích. Potom vzal Toník kříž a zanesl za skříň schovat, aby to žádný nenašel a nepřibil na něj jeho Ježíška.

„On by měl zas bó. Musíme schovat a hřebíky také.“ Hodil je pod postel a šel se podívat na Ježíška, jak se mu v postýlce leží. Ale, když vtom přišla maminka, běžel jí ke dveřím naproti, zvedá ručky a křičí vesele:

„Mamí, Ježíšek nemá hřebíky, Toníček vytáhal“ — Běží pro kříž, ukazuje a vesele se při tom usmívá. Měl radost z dobrého skutku, který Ježíškovi udělal. Maminka hledí hned na kříž bez Ježíška a hned zas na Toníka. Pořád nechápe, co ten Toník za její nepřítomnosti udělal s křížem? Na zemi plno věcí, kleště, Toník celý uválený, zlomený bič, promáčknutá krabice — Co to všechno znamená?

„Co jsi, Toníčku, zas podělal?“

„No, aby Ježíšek neměl bó.“

„A kam jsi dal toho Ježíška?“

„On je v mojí postýlce, má bolavé ruce a nohy; on musí být v teple

— však, myslím, spí — — — Ale, mamí, on je jak mrtvý, nehýbe se, myslím, je umřítý...!"

Maminka se už trochu vzpamatovala. Poznala, že Toník chtěl Ježíškovi pomoci s kříže dolů, že jeho dětské soucitné srdečko nemohlo snést, jak dobrý Ježíšek musí viset na kříži.

„Ty jsi hodný, Toničku, že máš s Ježíškem soucit. Nech ho ještě v postýlce a ukážeš ho potom tatínkovi, až se vrátí z továrny. Tatínek ho dá zase na zeď. Musíme se k němu modlívat.“

„Ale, mamí, vždyť ho to bude zas bolet!“

„Když budeš hodný, nebude...“

Toníček slíbil, že bude vždy velice hodný, kýval si při tom hlavíčkou, poskakoval a tleskal rukama. Zatím nechal Ježíška ve své postýlce. Maminka byla velice ráda, že má s Ježíškem soucit. Odputila mu i promáčkнутou krabici a pokrčený klobouk. V poledne pak přišel tatínek a taky se podívil divnému nápadu hochovu. Vzal si chlapečka na klín a Toník mu musil všechno vyprávět, jak se to stalo. Zatím maminka nachystala oběd a ještě při něm. Toník vyprávěl, co udělal.

„A aji jsem spadl a bác na zem a potom jsem to udělal.“

Vojtěch Zapletal:

První i poslední sv. přijímání.

Skupina dítek školních schází se v bytě staříčkého kněze k náboženským výkladům; také dnes před večerem usedá mládež kolem zkušeného sluhy Páně, jenž začíná vypravovati tuto skutečnou událost ze života.

Kněz vypravuje: „Událctst, kterou vám chci vylíčiti, sběhla se asi před 30 roky na ostrově Levuka, kde misionář P. Josef Y. již drahně let získával pracně duše domorodcův evangeliu Kristovu. Když jednou večer znaven vracel se do své chudé chýšky, zaslechl pojednou tlumené vzdychání. Kněz se ohlédl a uzřel pod banánem chatrně oděného as desíletého chlapce.

„Co jest, proč pláčeš?“ tázal se soustrastně. „Moje matka zemřela, odešla k Velikému Duchu,“ hořekoval chlapec. I otec je mrtev.“

„Samoa,“ pravil kněz sirotkovi, „pojď se mnou; budu tě milovati jako matka tvá a naučím tě Pána Boha znáti.“

Upokojen něžnými slovy, následoval chlapec misionáře do jeho chýšky. Sirotek přilnul ku knězi celou láskou své dětské duše a vznešená a sladká víra křesťanská byla mu radostí; vždyť i on, opuštěný, má v nebi Matku nebeskou.

Samoa činil v náboženství utěšené pokroky, byl již pokřtěn a v brzku měl přijmouti první sv. přijímání. Jednoho dne vrátil se P. Josef ze své misijní cesty po ostrově velmi zemdlen, a v noci dostavila se prudká, nebezpečná horečka. Chvillemi i smysly nemocného opouštěly, Samoa ztrápen, ošetřoval svého dobrodince a modlil se k P. Marii o pomoc. Misionář sice nezemřel, ale těžkou nemocí síly

jeho byly zlomeny a byl donucen, zanechatí těžké misijní práce. Mladý kněz byl poslán na jeho místo, P. Josef měl se vrátiti do Francie. „Co se Samoou?“ přemýšlel starostlivý kněz; „zde nemohu opuštěného sirotka v bídě zanechatí, vezmu jej s sebou, všude naleznou se duše šlechetné, které pomohou“!

Za čtyři týdny vystupuje namáhavě bělovlasý kněz na loď, aby přeplavil se do své vlasti. Loď označena nápisem sv. Kolumbán. Kněze doprovází mladičký Samoa. Kapitán dal znamení k odjezdu, staříčkový misionář znamená se křížem a rukou otírá zvlhlé oči; s těžkým srdcem opouští ostrůvek, na němž přes 20 let pracoval. Samoa tleská rukama, těší se na dalekou cestu, duše jeho osvětlená pravdami sv. evangelia, rozplývá se štěstím.

Moře bylo klidné, nebe jasné, loď šťastně urazila polovici cesty. Starý námořník, drsného sice vzezření ale srdce dobrého, Jan Braz, oblíbil si opuštěného sirotka. Samoa prodlel většinu dne ve strojovně, naslouchaje rozmanitým napínavým výkladům zkušeného lodníka.

Jedného dne zatáhlo se nebe temnými mraky, které věštily blízkou bouři. Loď zmitána byla jako míč mohutnými vlnami, stožár lodní byl poškozen a dravé vlny odplavily i jeden ze záchranných člunů. V poledne utišila se bouře a zdálo se, že nebezpečí pominulo. Než vůle Boží usoudila jinak. Loď narazila na skalisko, byla poškozena a trhlinou začala vnikati voda do spodní prostory lodní. Pumpy lodní pracovaly, ale otužilé páže námořníků přece nestačily zdolatí mocný živel.

„Čluny na moře!“ velel kapitán. Ihned byly spuštěny, — a nyní nastal zmatek k nepopsání. Každý viděl, že čluny nestačí pojmouti všech, kteří se zachrániti chtěli. P. Josef a Samoa násilně byli odstrkováni, kapitán mocným hlasem udílel rozkazy — marně — hlas jeho zaníkal v šíleném zmatku. V několika minutách odrazily přeplněné čluny od lodí, na niž zůstali toliko kapitán a několik lodníků, kněz misionář a Samoa.

„Kapitáne,“ tázal se kněz, tisknoucí k srdci sv. hostii, „kolik minut asi trvati bude ještě náš život pozemský?“

„Nezachrání-li nás Bůh zázračně, potopí se loď jistě v desíti minutách,“ odvětil kapitán.

„I obrací se kněz vážně k sirotku a praví: „Samoa, musíme zemřítí — chtěl bys před smrtí přijmouti božského Spasitele?“

„Jak rád, otče!“ jása nadšeně Samoa, klesá na kolena, ruce spíná, smrt neděsí slabé dítko, jehož touha nyní bude splněna: spojen bude po prvé s milým Spasitelem!

Kněz jest dojat až k slzám a vybízí dítko k modlitbě: „Modli se, Samoa, modli se k Otci nebeskému a k Matičce Boží! I vy, přátelé, modlete se za něho, modlete se za sebe, a vaše myšlenka poslední budiž myšlenka na Boha!“

Staří námořníci klečí a prosí: „Otče, požehnej nás dříve, nežli umřeme!“ A již vznáší se nad nimi starostlivá ruka, která jim uděluje poslední rozhřešení. Příval vody dere se nezadržitelně do tonoucí lodí.

„Pospěšte, otče,“ volá kapitán na kněze.

Nastává velebná chvíle, za hučení vln slyšeti je slova misionářova: „Tělo Pána našeho Ježíše Krista, zachovej duši tvou k životu věčnému!“

Veliké tajemství dokonáno jest, Samoa spojil se se svým Spasitelem. O Ježíši, božský Mistře náš, s jakou láskou pohlížel jsi na Samou, který na onom světě, tam na nebesích, své díkučinění Ti vykonal! — — — —

— Voda zasáhla již palubu, námořníci naposledy se žehnají, naposledy zvedá se ruka misionářova a loď se potopila.

Všichni zahynuli, marně byste hledali jejich hroby, jediný kapitán se zachránil na anglickém křižáku, který připlul na místo neštěstí. Ten kapitán stal se později knězem — a ten kněz jsem já!“

Vypravující kněz se odmlčel. Všichni byli dojatí jeho vypravováním a mnohé oko zaslzelo, vzpomínali zajisté na svoje první přijímání a na to poslední i první sv. přijímání Samoy. — Vzpomínejte, děti, často na své první sv. přijímání, blaze těm, kteří na ně vzpomínají se slzami radosti; jací jsme byli tehdy, jací jsme nyní?

Dr. Miklík:

Nové pohádky o Ježíškovi.

20. Zvláštní pohřeb.

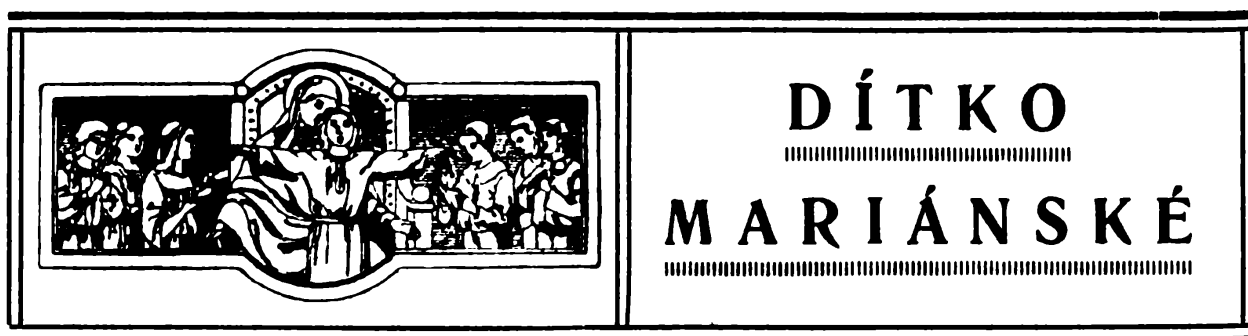
Kdysi šel Ježíšek se sv. Josefem po ulici. Najednou zaslechli hudbu. Zastavili se, aby se podívali, co bude. Za chvíli došel k nim pohřební průvod.

Za márami kráčely tři malé děti a usedavě plakaly. Matka jim umřela před rokem a otce právě vynášeli. Byly sirotky a kdykoli si na to vzpomněly, stékaly bohaté slzy po jejich bledých tvářičkách. Pln soustrastí díval se na ně Ježíšek. Najednou se zachvěl a dal se do pláče. Poznal, že jsou to děti, s kterými si rád hrával a občas jim něco donesl.

Již nemohl déle odolati. Šel a zastavil průvod. Všichni se udiveně ohlédli. Ale svaté Dítě pozvedlo oči k nebi a potom pravilo: „Otče, vstaň!“ Sotva Ježíšek domluvil, otevřel mrtvé oči a usmál se. Všichni se dali do hlasitého křiku, mnozí Ježíška radostně objímali a líbali. Bylo po pohřbu. —

Drahé dítě! Kolikrát byla již tvoje dušička mrtvá! Po každé, kdykoli udělala veliký hřích. Měla za to býti pochována v pekle. Ježíškovi bylo tě líto a proto ti všechno odpustil. Budeš ho ještě hněvati? Chceš, aby tě nechal opravdu umřít ve hříchu?

Velký pátek . . .

Pod křížem stojí Matka, ta silná žena, jejížto srdce meč bolesti pronikl. Její pohled setkává se se zmirajícím pohledem Spasitelovým. Maria vidí muka svého Syna. Její láska však nemůže prchající život Vykupitelův zadržeti. Srdce Ježíšovo, srdce nejlepšího Syna, má dotlouci na kříži v největší haně a potupě.

„Aj, já dívka Páně, staníš se vůle Tvá, Pane,“ modlila se duše Mariina.

A Maria vytrvala u paty kříže až do konce. — „Dokonáno jest,“ šeptaly po něm také čisté rty Mariiny. Její oddanost do vůle Boží učinila ji na věky královnou mučedníků.

Krásný příklad následování Matky Boží v její bezmezné oddanosti do vůle Boží podává nám následující událost: V jisté koleji více chlapců-sodálů podniklo odpolední výlet k moři. Koupali se tam, vesele se smáli a žertovali, netušíce, že čeká tu na ně smrt. Při odlivu vystoupil hřeben, jenž byl na dně mořském, takže si mohli naň sednouti a koupati nohy ve vodě. Sedíce takto, bavili se pohledem na sluncem ozářenou hladinu. Ke všeobecnému zděšení však z nenadání přivalily se velké vlny, které strhly hochy s sebou. Osm jich utonulo. Mezi tonoucími byl také chlapec jménem Emanuel Freed. Jeho bratříček Jan šťastně vyplaval, když však ale viděl bratra svého dosud zápasiti s vlnami, vrhl se zpět do moře, připlaval k němu, avšak — ó běda! — tu opustily ho síly a oba bratři v náručí mizí ve vlnách.

P. rektorovi připadla nyní těžká úloha zpravit nebohou jejich matku o neštěstí. Ubohá matka! V jedné minutě ztrácí svoji jedinou radost, veškeré svoje životní štěstí a útěchu. Slzy derou se jí násilně v oči, nereptá však vůči nebi, nýbrž plna odevzdanosti ve vůli Nejvyššího a božskou Prozřetelnost, opakuje jen slova: „Díky Bohu.“ Když pak doprovázela P. rektora na nádraží, šli mimo sochu bolestné Panny Marie. Přemožena bolem klesá tu matka u její paty a praví: „Teď Tě chápu, Matko, bolestí!“

Družinské zprávy.

Dětská družina u sv. Ignáce, Praha II. Ctihodné sestry alžbětinky vydrží u Praze Na Slupí nemocnici z almužen. I napadlo kterési sodálce z družiny služebných uspořádati akademii v jejich prospěch. Pozvaly nás, abychom účinkovaly společně s dívčí družinou. Zahrály jsme tedy věčně krásnou hru: „Sodálka u brány nebes“. Že nám tleskali, ani nepovím. Jen když se to naši nebeské Matičce líbilo. Pak byla: „Cesta ctihodné Mladé Přemyslovny do Říma a do nebe“ se světelnými obrazy. Sodálky z dívčí družiny při některých obrazech přednášely a zpívaly. Bylo to pěkné. Ctihodná Mlada byla dcerou Boleslavovou a neteří sv. Václava. Šla do Říma, by tam vyprosila pro Čechy povolení k založení biskupství. Stala se řeholnicí a založila klášter sv. Jiří na Hradčanech. Letos je tomu 930 let, co zemřela. Ani jsme nevěděly, jakým je Mlada pokladem pro český národ. Pak jsme se zahrály ještě čajem, který nám podaly sestry alžbětinky. Více ještě však zahřívalo nás v duši vědomí, že svou hrou přispěly jsme k vydržování chudých nemocných a že z výtěžku akademie matka představená zase nějaký naléhavý účet zaplatí.

Vychází měsíčně. — Celoroč. předpl. Kč 2. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpověd. red. Fr. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svátosti oltářní.

Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

Ročník XI.

Květen 1924.

Číslo 9.

J. B.:

Nejkrásnější květ.

Pustou, nevlídnou naši zemi zdobí steré květiny. Zdá se, jako by byly stvořeny jen proto, aby se třeptily leskem, aby působily radost a rozlévaly kolem sebe vůni.

Sv. Terezie pravila, že květiny jsou úsměvy dobrého Boha. V pravdě, Bůh nás miluje v květech, nejen aby nám prospíval, ale aby nám působil radost.

Ale znám květ, jenž jest opravdovým úsměvem Pána Boha, květ, jenž rozkvétá na našich oltářích. Svatá hostie, toť nejkrásnější úsměv dobrého Boha na zemi.

A tento úsměv vábí více než veškeré květy, právě všem, kdož potřebují lásky: Pojdte ke mně!

Ó vy, kteří milujete květy, nezapomínejte na květ nejkrásnější!

Vpravdě, jak smutným by bylo, nemíti ani místečka v srdci pro tento úsměv dobrého Boha.

Milujme tento květ božský, jenž se rozvíjí ve Svátosti oltářní a jenž se skrývá ve svatostánku. Milujme květ nejkrásnější!

Den prvního sv. přijímání.

V jednom městě opodál krásného gotického chrámu, zasvěceného Panně Marii, stojí výstavný, starodávný dům, jehož zevnějšek prozrazoval, že obyvatelé jeho jsou zámožní a vážení občané. Na veliké mosazné lesklé desce nalevo od hlavního vchodu můžete čísti jméno majitele: Dr. Josef Válek, lékař.

Vstupme do domu. Zámožnost hledí na vás se všech stran. V prvním poschodí zastihneme dcerušku lékařovu, která má dnes po prvé přijati Pána do srdečka.

Matka upevňovala právě dcerušce do světlých vrkočů myrtový věneček a závoj a pak děla rozechvělým hlasem: „Tak, Mařenko, nyní již můžeš jít do kostela.“ Mařenka klekla si před matku, pohlédla na ni se zářícím zrakem a zašeptla: „Ještě o tvé požehnání prosím, matičko. Bez něho bych váhala přistoupiti ke stolu našeho Pána a Spasitele.“ Oči paní Elišky zvlhly, když modlíc se vložila ruce nad dítě a když znamenala jasné čilko dívčino sv. křížem.

Dívka povstala. „A teď k tatínkovi,“ pravila. „Vid', pojede s námi do kostela?!“ Přes matčin obličej přelétl mráček; ústa její poněkud bolně se stáhla, což bylo podivné v tak radostné chvíli. „Doufám, mé dítě,“ odvětila; „dnes v tak slavný den neodmítne tvou prosbu.“ Oko její vzhledlo k nebi, jako by prosila Boha o něco velmi naléhavého. „A pak, milé dítě,“ pokračovala matka, „nezapomeň po svatém přijímání pomodliti se za tatíčka; pros snažně Ježíška, aby drahému tatínkovi daroval milost pravého poznání víry.“

Marie přikývla. Byla sice ještě nezkušená a světa neznalá, ale přece ji napadlo, že otec nechodí do kostela, ani se společně nemodlí, ačkoliv jinak byl znamenitý člověk, výtečný lékař a něžný manžel a otec. Nemluvil s ní sice ani slova o náboženství, nekladl též překážek jejím a matčiným náboženským úkonům, ale Marie přece cítila a postřehla, že otec smýšlí o náboženství jinak, nežli matka.

Marie vyšla z pokoje a hupkala po schodech do přízemí, kde měl otec pracovnu. Byl to ctihodný, vzrostlý muž; značně již prokvetlé vlasy a jemné, oduševnělé rysy obličeje dodávaly mu cosi vznešeného, vábily každého k sobě.

Marie vlétla mu do náručí. „Již jsem hotova, tatíčku!“ plesala, „a jdu již pro tebe. Pojď, pojedeme do kostela!“ Něžně hladil lékař vlásy svého jedináčka. „Chceš již tedy jeti s maminkou, Mařenko?“ vyhýbavě pravil. „Nuže, přeji si, aby ses opravdu duševně potěšila!“

Leč dívka nedala se tak snadno odbýti. „Tatíčku,“ lichotivě pravila, „pojď, rychle se převleč; již musíme vyjet.“ — „A což, přijdou-li ještě nemocní?“ — „Chodí až odpoledne mezi čtvrtou a pátou hodinou, nikdo nebude tě nyní obtěžovat a bavit.“ — „A moji těžce nemocní mají přijíti o mé ošetření?“

Mařence zalily se oči slzami. „Ale, tatíčku!“ zavzlykla, „nepůjdeš-li se mnou, budu zcela nešťastná. Tolik roků jsem se na to těšila, že

půjdeš dnes zase s maminkou a se mnou do kostela — a teď?" Zvedla prosebně ruce, rty se jí chvěly, uslzené oči prosebně se zadívaly na otce. Lékaři tlouklo prudce srdce. Měl odmrštiti prosbu dítěte v nejkrásnější den jeho života? Ale co tomu řeknou přátelé, poruší-li svou zásadu a půjde-li do kostela? Okamžik bojoval, ale přece zvítězilo srdce a láska k Marii. Políbil ji na bledé líčko a pohnutě děl: „Dobře tedy, dceruško; pojedu s vámi, a po bohoslužbách navštívím své nemocné ve městě.“

Marie zaplesala: „Díky, tisícere díky, můj tatíčku!“

Zazněly hlasy zvonů; bouře varhan vítala vstupující dítky a silný sbor na kůru jásavě pěl: „Nechte nevinných dítek, ať přijdou ke mně.“ Byl to dojemný okamžik; mnohým zaslzely pohnutím oči.

Dr. Válek zasedl s chotí do lavice, odkud mohl dobře sledovati obřady u oltáře. Lékař byl jaksi podivně rozechvěn, cítil v duši neklid. Přivedl jej z míry svátek jeho dítky, či pohled na tisíce lidí všech stavů a hodností, kteří klečíce obcovali zbožně posvátným úkonům? Když hleděl na toto zbožné množství lidu, proniklé věrou, zdálo se mu, že přece chybně soudil, domníval-li se, že lidé chodí do kostela jen k vůli tomu, aby si oblékli nové šaty a jimi se pochlubili.

Slavnost prvního sv. přijímání byla dojemná, chvílemi až uchvacovala. Nadšená promluva důstojného kněze k dětem tak byla krásná a povznášející, že dojala i lékařovo srdce. A podivuhodná věc! Byla to náhoda, nebo řízení Boží? Kazatel mluvil o víře, která jest největší milostí Bcží; ale jen pokorným bývá propůjčena, kdežto pyšné duše ji ztrácejí. Napomínal a zapřisahal dítky, aby věrně po celý život opatrovaly tento nejvyšší poklad a tak aby došly nejen věčné slávy, nýbrž i radosti v tomto pozemském životě. „Neboť jen věřící člověk,“ pravil farář, „jenž s důvěrou a nadějí dovede patřiti k nebi, překoná obtíže tohoto pozemského života, kdežto nevěrec často nenalézá žádného východiště.“

Rozrušení dra Válka vzrůstalo. Což znal farář jeho nitro a věděl, že často již zkusil na sobě pravdu jeho slov?

Nejvýš dojemně působilo, když farář vybízel dítky, aby obnovily křestní slib, aby se zasvětily Bohu a odřekly ďábla. Jako andělské hlasy vlnily se pod klenbou něžné dětské hlásky; jako varovné volání doléhalo k uchu dra Válka ujišťování dítek: „Přisahám, slibuji, odříkám se.“

Vždyť také kdysi slíboval a přisahal, avšak sliby své porušil! Jak šťastné byly dítky, které teď přisahaly, jak jim zářil zrak blahem a spokojeností! Dr. Válek z hluboka vzdychl. Jeho nitro zalila neuvěřitelná touha po štěstí, jakého požíval v mládí, kdy byl ještě zbožný, kdy ještě věřil.

Zatím nastal okamžik, kdy dítky po prvé přijímaly svého Spasitele. Tichounce šveholily varhany, diváci byli hluboce dojatí. Vzlykání a vzdechy ozývaly se se všech stran. S hlubokou vroucností blížily se dítky ke stolu Páně; blaho srdeček zářilo jim z očí. Zvláště dojemně vedla si Marie Válkova. Jako anděl vznášela se k mřížce, s nebeskou

radostí ve tváři vracela se na své místo. Když poklekla v lavici, hledala zrakem rodiče; lékaři se zdálo, jako by četl v jejím oku kromě nevýslovného blaha též úpěnlivou prosbu. Při tomto pohledu zarosilo se mu oko. A když slyšel, jak jeho paní hlasitě vzlyká, když viděl, jak na něho prosebně pohlédla, jak vroucně líbala křížek na růženci — udeřila i pro něho hodina milosti. Umínil si, že důkladně prozkoumá své názory o křesťanství a že se poradí s vážným, rozumným člověkem. Jak ho občerstvil již tento úmysl! Tiše plížil se do jeho srdce šťastný klid a pokoj, a když po bohoslužbách radostí zářící Marie vlétla mu do náručí a ho ujišťovala, jak byla blažená po sv. přijímání, a že svého miláčka prosila i za tatíčka, lékař teprve změkl.

„Tvá modlitba nevyzní na prázdno, mé dítě,“ pravil, hladě ji po zrůžovělé líci. „Vynasnažím se, abych tvé dobré matce a tobě poděkoval tak za modlitby.“ Paprsek radostí vytrysklý z oka dra Válka, přesvědčí dcerušku i matku, že jeho úmysl jest upřímný; obě velice se z toho radovaly.

„Díky, můj drahý Josefe, za tato slova!“ pravila paní Eliška a dojata stiskla muži ruku. „Srdečné díky! Kéž ti Bůh pomůže a tvému úmyslu požehná!“

„Budeš se mnou spokojena,“ odtušil lékař rovněž pohnut. „Tvé slzy, doufám, netekly za nehodného.“

A paní Eliška byla opravdu spokojena.

Dne 28. července na první svátek Mariin po prvním jejím sv. přijímání přistoupil s chotí a dcerou ke sv. svátostem.

Od té doby byla Bílá neděle v rodině dra Válka vždy mimořádně oslavována. Lékař říkával: „Jest to den, kterého jsem opět nabyl milosti víry, proto třeba, abychom jej obzvláště oslavili.“

Dr. Miklík.

Nové pohádky o Ježíškovi.

21. Podivný průvodce.

Kdysi šel Ježíšek do lesa na jahody a s ním mnoho dětí. Právě byly v nejlepším, když z nedaleké houštiny vystoupil lev a zařval. Jako hrom nesla se mezi stromy ozvěna jeho hlasu. Děti se polekaly a chtěly utéci, ale hrůzou jim nohy zdřevěněly a nemohly se ani hnouti. Proto se daly do hlasitého pláče.

Také Ježíšek uviděl strašné zvíře, ale zůstal klidný. Šel velikému dravci naproti a ku podivu! Lev se položil na zem a olizoval jeho svaté nohy. Dal se obejmuti a radostně šlehal mohutným ohonem. Ponenáhlu přiblížily se také ostatní děti a hrály si se lvem jako s koťátkem.

Teprve k večeru vraceli se domů; lev s nimi. Lidé se hrůzou zastavovali, hleděli za Ježíškem a udiveně se tázali: „Čím je asi toto dítě, že ho i lvové poslouchají?“ Konečně došli až k Nazaretu. Na kraji vesnice se Ježíšek zastavil a podíval se na lva. Hned sklonil

hlavu až k zemi a pozorně vyslechl rozkaz, aby již žádnému člověku neublížil. Teprve potom směl odejít. —

Drahé děti! I divoký lev poslouchal Ježíška, protože v něm poznával svého Boha. A ty? Kolikrát jsi již přání Ježíškova neposlechlo a se mu protivilo? Uděláš to ještě?

22. Obdaroval svého zrádce.

Když bylo Ježíškovi dvanáct roků, šel po prvé na pouť do Jerusalema. Nedaleko chrámu uviděl mladého žebráka. Nastavoval prosbě ruku, ale nikdo mu nedával. Jeho divoký pohled a rozčuchaný vlas každého odpuzoval. Když ho Ježíšek uviděl, prosil P. Marii, aby mu dala nějakou almužnu. Ochotně uposlechla a svaté Dítě doneslo mu samo tento dárek.

Když se vracel, dal se Ježíšek do hlasitého pláče. Lidé se ohlíželi a svatá Matka se ho tázala, co se mu stalo. Dlouho nechtěl říci a jenom bohaté slzy stékaly po jeho tvářičkách. Konečně objal svou Matičku a šeptal jí do ucha svoje bolestné tajemství: tento žebrák bude jednou jeho apoštolem a prodá jej na smrt za 30 stříbrných. Proto prý mu dal almužnu, aby ho před takovým zločinem varoval. Ale jeho výstraha bude nadarmo! —

Drahé dítě! Jistě se hrošíš, kdykoli čteš o Jidášovi a jeho nešťastné smrti. A snad ani nevíš, kolik takových Jidášů žije ještě dnes! S hříchem v srdci přistupují ke sv. přijímání a zrazují tak Ježíška samému ďáblu. Budeš také svatokrádežně přijímat? —

B. S.:

Pevná vůle všechno zmůže.

Venku zářilo májové sluníčko. Na kvetoucí jabloni ve školní zahradě seděl kos a vesele hvízdal. Okna školní světnice byla otevřena a vábení kosího zpěvu doléhalo až k ouškům neposedných dětiček — ne, to není pravda — dětičky seděly tiše a pozorně poslouchaly pana faráře. Byla první hodina náboženství po prvním sv. přijímání. Pan farář napomínal šťastné dítky, aby byly povždy statečnými křesťany. Pak pravil: „Ať vstanou ti, co mají jít na rok k prvnímu sv. přijímání.“ Bylo to 12 hochů a 14 děvčat. Všem zářila radost z obličeje. Ze všech nejveselejší byl malý Aleš. Byl synek chudíčky matičky. Již brzy musil zvykat odříkání, ale ještě dříve modlitbě. A přece byl Aleš

stále veselý. Matička uměla mu vše vynahraditi. Čítala s ním v tatínkových knihách a maminka a tatínkovy knihy byly mu ze všeho na světě nejmilejší.

Nyní náležel k čekatelům prvního sv. přijímání. To ho naplňovalo hrdostí a štěstím. Po vyučování běžel domů a s výskotem vrazil do dveří. Matička seděla u práce. Nastala upřímná zábava. Byl to celý svět přání a plánů. Leč, když byl Aleš venku, zaplakala matička. „Ubožátko — misionářem chce býti. Ach, nemožno. Kde sehnati peníze na studie. Jak jen přišel na tu myšlenku?“

Zvláštní dítě byl tenhle Aleš. Raději odtrhl si svačiny a jiné přilepšení od úst, jen aby mohl zaplatiti příspěvek dětského misijního spolku. Tak přišel na myšlenku stát se misionářem.

Ale malý bosonožec netrápil se prozatím myšlenkou nemožností. Žádný příkop nebyl mu dosti široký, strom dosti vysoký a pak že je něco na světě nemožného!

Večer hovořila matička vážně s Alešem. Líčila mu truhlářské řemeslo, že by ho příbuzný vzal zdarma do učení atd. Aleš nechtěl matinku zarmoutiti, ale slzičky stály mu v očích. Tu si vzpomněl, že jím pan farář kladl na srdce, že si Spasitel ničeho tak nepřeje, jako dobré vůle. Tu že musíme ukázati. I obět, přeje-li si toho. Nuže, matička chce, aby se učil truhlářem, nuže, přinese Pánu Bohu tu obět — své sny a přání. Večer slíbil to Pánu Ježíši. Ale co budou dělati ubozí černoši? Nemůže pro ně krom příspěvku více učiniti? Kdyby tak mohl za jednoho černoška zaplatiti; jednoho, aspoň jednoho. Ale musí to býti ještě před prvním sv. přijímáním. Ihned vyskočil z postýlky, vzal svíčku a šel se podívat do sklepa. Tam v koutku ležel jeho poklad — hromádka kostí. Honem se podíval, jak je velká. Vtom zavolala ho matička. Vrátil se na lože a vypravoval mamince nový plán, že chce sbírat hadry a kosti a každý haléř strádati, aby mohl před prvním sv. přijímáním zaplatiti výchovu aspoň jednoho pohanečka a pak že se půjde učit truhlářem.

Aleš byl nejpilnější žák z celé třídy. Nyní byl též nejhorlivějším „sběratelem“. Prohledal všechny kouty a pátral po hadrech a kostech. Dokonce i s psíky se tahal o kořist. Lidé dověděli se o Alešově zaměstnání a sami schovávali mu kosti. Pomalu množily se haléře a koruny.

Blížila se Bílá neděle. Aleš dával si všemožně záležeti, aby přinesl Pánu čisté srdcečko vstříc. A čím více se blížil památný den, vzrůstala i Alešova sběratelská činnost. Nyní ulovil též celý balík upotřebených zátek. Letěl přímo k starému Židu Karpelesovi. Žid nasadil vážně brýle, odpočítal zátky a dal Alešovi celou korunu. „Viš, jinému bych tolik nedal, ale ty jsi hodný, šetrný chlapec. Opatruj tě Pán Bůh!“ Vítězoslavně letěl domů. Měl již celých 24 K. Tolik se platí za černoška. Honem běžel k matičce a vysypal jí do klína své bohatství. Matička odpočítala peníze, dala je do čisté obálky a poslala Aleše s nimi k panu faráři. Dobrý kněz slzel nad touto obětavostí, ale když po dlouhém vyptávání dověděl se o namáhavém způsobu, jak chlapec

peníze sebral, poklepal mu na rameno a pravil: „Chlapče, ty můžeš v životě ještě něco udělati. No, však to spravíme. S Bohem!“

Jedním z nejšťastnějších dětí na Bílou neděli byl Aleš. Spasitel přijal jeho obět. Vrátil se pln záře domů. Úzká světnička neviděla vzácných darů ani hostů. Ale přece nic Alešovi nechybělo — byl tolik, tolik šťasten. Již se šel, když vstoupil pojednou do pokojíka pan faráře. Asi hodinu mluvil s matičkou Alešovou. Na konec padl jí synek kolem krku: vždyť — půjde studovat! Pan farář se o vše postará. Nazítří má přijít na první hodinu latiny. Na prahu pak pravil kněz k šťastné matce: „Potřebujeme zde i tam za mořem žhavá, obětavá srdce. A chlapec je má. Jsem jist, že dojde cíle, neboť pevná vůle všecko zmůže.“

Jak v Janově oslavovali nejsvětější Svátost.

Každoročně koná se někde obrovská slavnost na počest nejsvětější Svátosti. Sjedou se k ní hosté z celého světa. Loňského roku v září konala se tato slavnost v italském městě Janově. Abyste viděli, jak jinde milují a oslavují Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti, čtěte, jaké to tam bylo:

Město leží na břehu moře, proto byl průvod uspořádán na lodích po moři, což stálo na miliony korun. Bylo přítomno na šest set tisíc lidí. V průvodu bylo třicet pět tisíc jinochů s 1500 praporů, mužské spolky měly 600 praporů, ženské spolky 400 praporů; dále 100 biskupů, 17 arcibiskupů, 2000 kněží. Průvod trval jedenáct hodin, a bylo v něm na třistapadesát tisíc lidí.

Země i moře jásaly božskému Spasiteli vstříc, lidé zpívali, děla hřměla, malé lodičky s dítkami jely kolem velikých lodí. Účastníci toho všeho píší, že dojem ten nedá se vůbec vypsati, když najednou na znamení nastalo naprosté ticho, a jen stříbrný hlas zvonku ohlašoval, že Pán žehná zemi, moři a lidem. Večer pak lodí, věže chrámů a město zazářily tisíci elektrických světél, a vše volalo: Klaníme se Ti. Králi slávy!

DÍT KO MARIÁNSKÉ

Královna máje.

Proč hlaholí zvony v květnu tak mile a jasně? Proč zdobí tolik světél oltář Matičky Boží a proč kvetou květiny v máji mnohem krásněji, než v ostatním roce? Protože všechno, zvony, světla, květiny a celá příroda chce Královně máje vyprávět o své lásce. To nejkrásnější, co v sobě mají, podávají Ji, by Ji tím uctily. Vím, že i v srdcích dítek Mariiných, jak v těch velkých, tak i malých hoří světlo, které v těch krásných májových dnech vydává ze sebe větší a jasnější záři, než kdy — je to láska k Matičce Boží. Po celý den nejraději zpívaly byste písně k Její počtě. Přinášíte čerstvé květiny pro svůj májový oltáříček. Modlíte se v těchto dnech také mnohem vroucněji a kdyby vaše srdce mohla mluvit, s každým úderem by opakovala: „Matičko naše, máme Tě tolik, tolik rády!“

Vy činíte však ještě více. Nepřicházelo vám často za těžko, měly-li jste se přemáhati, poslechnouti, mluvit pravdu? Ale když jste si řekly: „Z lásky k Matičce Boží,“ šlo to hned snadněji, že ano?

Vidíte, tak pomáhá nám láska. A poněvadž všechno nabývá mnohem větší ceny, co činíme z lásky, snažme se, abychom byly v lásce k Panně Marii pravými hrdiny. Měsíc květen je k tomu nejvhodnější. Hleďme denně co nejčastěji mysliti na Královnu máje. Čím více a častěji budete se v duchu s Ní zabývati, tím více budou se vaše srdceka rozehřívati láskou k Ní. Ještě více však roznítí se, budete-li se přičiňovati, abyste se Ji staly podobnými. Jako mnohé děti podobají se své matce, tak také dítky mariánské mají se podobati své Matce nebeské. V mnohém srdci zakořeněno je ještě mnoho škodlivých bylinek a různých chyb. Proti těmto chybám musíme podstoupiti otevřený boj, tyto škodlivé bylinky musíme všechny ze zahrádky svého srdce vypleti. I když bude se nám to někdy zdáti těžké, neztrácejme odvahy, ale bojujme s chutí a udatně. Vždyť netřeba nám bojovati samotným. Matička Boží bude nám při tom pomáhati. Je tak dobrotivá a čeká jen, až k Ní přijdeme a budeme Ji prositi o Její přispění. Utikejme se tedy hodně často s plnou důvěrou do Jejího mateřského náruči a slibme Ji, že nedopustíme, by to světlo lásky někdy v našem životě uhaslo, že se naopak přičiníme, aby hořelo v nás věčně, aby svítilo nám nejen až se naše oko navždy zavře pro tento svět, nýbrž aby svítilo nám bez přestání po celou věčnost.

Májový kvítek.

Byl měsíc květen. Každého večera zpívána byla v malém farním kostelíčku při májové pobožnosti mariánská píseň ze zpěvníku všeobecně tam užívaného. Tu jednoho dne přicházejí tři sodálové z družiny chlapecké k panu řediteli se žádostí, aby jim prodal jeden zpěvník. Překvapeně táže se kněz, pro koho ho potřebují, neboť věděl, že každý z těchto hochů má již svůj vlastní zpěvník.

Avšak žádný z chlapců neměl se k odpovědi. Teprve po delším zdráhání přiznal se jeden z nich: „Chtěli bychom ho darovati jednomu chudému dělníku. Stojí vždy při májové pobožnosti vedle nás a při modlitbě i zpěvu dívá se vždy do našich zpěvníků. Smluvili jsme se tedy spolu a šetřili jsme, abychom mu zpěvník mohli zakoupiti. Ať má také svůj vlastní, aby mohl lépe Marii Panně k radosti zpívat.“ Nebylo to hezké od těch hochů?

PÁN PŘICHÁZÍ

Časopis katolické mládeže věnovaný úctě nejsvětější
Svatosti oltářní.

Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

Výpravna: Olomouc, Wurmova ulice 16.

Ročník XI.

Červen 1924.

Číslo 10.

Srdce.

Kdo není hodný k druhým, o tom říkáme, že nemá srdce. Kdo rád druhým pomůže, odpustí, o tom říkají, že má srdce pro každého.

Pán Ježíš nám ukazuje v měsíci červnu na své srdce, abychom si všimnuli, jak on měl srdce pro všechny lidi. A chce, by děti měly srdce pro Pána Ježíše, by jej měly rády. Tu lásku krásně ukážete Pánu, když budete ochotně pomáhati druhým. Strýček vám na prázdniny poví o dětech, které měly srdce pro druhé, abyste věděly, nač máte o prázdninách pamatovati. Jsou to skutečné případy, o nichž jsem letos slyšel.

Dvě děvčátka šla ze školy, a potkala muže a ženu, kteří s velikou námahou táhli naložený vozík. Anna praví Marii: „Pojď, zatlačíme kousek cesty, aby si ti chudáci trochu odpočinuli.“ Hned ze všech sil tlačily vozík, a když jejich cesta odbočila k domovu, pravil muž u vozíku: „Přece jsou ještě na světě hodné děti.“ —

Při vyučování dal se najednou hoch do pláče. Na otázku, proč pláče, odpovídá, že tatínek je nemocen, že nemají doma co jísti, že dnes vůbec nejedl. Hned mnohé děti natahovaly ruce s chlebem, jablíčkem, houskou . . a hošíkova tvář se jen usmívala. Něco z dáreků vzal pro sebe, ostatní schoval: „To vezmu bratrovi a sestře.“ — Příštího dne přišly děti nápadně brzo do školy, a kutily cosi kolem místa hladového hochy. Přinášely dárky, lavice jeho byla jich plná. Chtěly jej radostně překvapiti, až přijde a uvidí tolik potravin. Od toho dne neměl hladu, protože vždy dvě děti se s ním rozdělily o jídlo.

Ve velkém městě byly poslány dvě děti od rodičů do vzdálené části města a dostaly peníze, by jely elektrickou pouliční drahou. Cestou k elektrice přišly na slepého žebráka. Daly mu všechny peníze a dalekou cestu vykonaly pěšky.

Tak, děti; podobně můžete vždy potěšiti srdce lidí a srdce Pána Ježíše, kdykoliv ukážete, že máte dobré srdce.

A zachovejte si milující srdečko i k svému časopisu, ať je vás po prázdninách kolem strýčka aspoň tolik, jako letos. Pán Ježíš vás opatruj, a vy opatrujte svou dušičku.

Fr. Tomášek:

Dívy lásky Boží.

Milé děti, kdybych se vás tázal, máte-li rády Pána Ježíše, jistě byste otevřely oči a podivně se na mne podívaly! Čtu ve vašem zraku odpověď: „Jak pak bychom Pána Ježíše neměly rády! Vždyť víme, iak On nás má rád! Vydal se za nás na smrt a nyní stále s námi přebývá na oltářích v nejsv. Svátosti oltářní. Tam můžeme k němu chodit a svá srdečka mu otevřít, ano, pověděti mu leccos, co bychom snad žádnému nepověděly!“

Nepochybuji o vaší lásce, již také z toho důvodu, že rády o Pánu Ježíši ve svém milém časopisku čítáte: o jeho lásce, o jeho dobrotě a milosrdenství k hodným dětem a jejich lásce k němu.

Abyste ho ještě více milovaly, povím vám, kterak Pán Ježíš ve svatostánku miluje děti celého světa, i nehodné, nejen u nás, nýbrž i tam daleko za mořem, děti afrických černochů, amerických Indiánů..., slovem, všechny.

Slyšely jste již zajisté o indiánských, rudých dětech, o dětech černých, které se lesknou, jako by je vyleští, a jiných dětech pohanských. I ony jsou dítky boží, mající nesmrtelnou duši, předrahou krví Vykupitelovou vykoupenou. Přemnohé z těchto dítek, jakmile poznají lásku Spasitelovu, dobrotu jeho nejsv. Srdce, tak k němu láskou zahoří, že zahanbí i mnohé děti evropské. — Ve škole se jim s počátku valně nelíbí. Ký div, vždyť ani vám tam někdy není volno a podíváte se někdy po očku oknem ven, zvláště na jaře, kdy po tuhé zimě slunko mile hřeje, a vaše oko se sveze na Karlíka nebo na Tomdu, s nimiž míváte po škole „partii“ někde na návsi nebo za vesnicí na zelenajícím se trávníku. Ovšem, že pokušení přemůžete a dáváte zase hezky pozor na výklad p. katechety nebo p. učitele a ponecháte si hru až po škole.

Indiánské a černošské děti mívají pokušení silnější, jemuž i často podlehnou; vyklouznou ze školy, ze dveří a již letí jako plák k lesu, kde se honí za motýlí, zajíci a jinou zvěří, šplhají po stromech jako opičky..., a misionáři, znajíce povahu těchto malých, ještě neúplně zkrocených tvorů přírody, také s nimi opatrně jednají. Vědí, že otce jejich jsou vášniví lovci, kteří mnohdy od rána do večera, ba

i po nocích slídí v lesích po zvěři, a táž lovecká krev koluje i v žilách jejich dětí.

Poslyšte o některých takových malých Indiáncích, o nichž jsem nedávno v „Katol. misiích“ četl, zvláště o jednom hochu, jménem Isman Loman. — Hoch již neměl rodičů na živu. Toulával se po lesích, spával v lese nebo někde za křem, za stodolou; čím vlastně se živí, ani se nevědělo. To uhadnete snadno sami, až více o něm uslyšíte. Byl ještě pohan a jeho tvář byla úplně zdivočilá, výraz to divoké duše. Jednou ho přiměl asi hlad nebo zvědavost — vpravdě byla to milost Boží — že se připlížil do školy ctih. sester. Usedl do lavice beze všech okoliků a po nějakou dobu sedě, pozoroval své okolí. Sestra učitelka se ho táže po jméně, odkud je, co chce, ale hoch se divoce dívá a neodpovídá; neuměl ani mluvit, jen jakési zlomky řeči uvázly mu v paměti z dětských dob. Musela se tedy s ním posuňky dorozumívati. Konečně se jí podařilo vyzvědět jméno: Isman Loman. Svých rodičů neznal, nevěděl jak je stár, ani kde se narodil. Docházel nyní častěji do misijní stanice, poněvadž obdržel vždy něco k jídlu. Jednou mu podal kněz-misionář nějaký zákusek. Hoch se toho chopil a nacpav si ústa a kapsy, prchl do křoví, aby tam vše nerušeně mohl požíti.

Ani dospělí Indiáni v obci nemohli o něm podat bezpečně zprávy. Věděli jen, že před časem vodíval jakéhosi slepce. Po jeho smrti živil se, jak mohl. Odevšad ho zaháněli, bojíce se ho. Jen v misijní stanici chovali se k němu laskavě a přívětivě, proto se mu tam zalíbilo. Poučovali ho, až se vycvičil, že se s ním mohli dobře dorozumět. Používali ho k domácím pracím a různým posilkám; byl silný a k práci schopný. Když měl chuť, pracoval, brzy však se „unavil“ a vyprávěl sestrám, že prý znal muže, který od práce umřel. Za to ovšem nedostal nic k jídlu a tu zase štípal dříví, nosil vodu..., ale vždy „s podmínkou“, aby mohl potom do lesa na zajíce. A ku podivu, ač neměl ani luky, ani šípů, jen dlouhou holi dovedl uloviti zajíce a často přinesl dva až tři s chloubou sestrám do kuchyně.

Ponenáhlu se zušlechtoval a ač se nikdy nevyznamenal přílišnou pílí, přece konal ochotně, co mu misionář nebo sestry uložili. Brzy se počal jeho rozum otvírati, takže se mohl učiti čísti a náboženským pravdám z katechismu. Mnohem více však se přiučil od svého okolí. Všeobecně se nyní mluvilo o „zázraku“, jaký se s hochem stal. Byl pokřtěn a obdržel jméno Josef Patrik; ale Indiáni ho jmenovali i potom Isman. Sestry měl velmi rád, a odpověděl někdy i na otázku, jak se jmenuje, „Isman sester“.

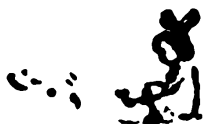
Josef prospíval i ve zbožnosti a nezadal si tu nijak před ostatními indiánskými dětmi. Proto se odvážil též jíti k misionáři s prosbou, aby ho mechal ministrovati při mši sv. Misionář mu dovolil a hoch posluhoval u oltáře s takovou úctou a zbožností, že se celá obec podívovala a na něm vzdělala. Hoch radostí celý zářil a zajisté že i vroucně s ostatními dětmi přijímal svého Spasitele, přítele dětí, jenž ho ze stavu zpustlosti přitáhl k svému laskavému Srdci a učinil dítkem božím. Pán použil laskavosti, trpělivosti a tichosti svého

sluhy kněze-misionáře a sester, aby tuto zanedbanou duši proměnili v krásný lesklý drahokam.

Milé děti, pozorujete ten div milosti boží? Buďte též tak přívětivé k svým spolužákům a spolužačkám, tiché v obcování s jinými, pokorné a poslušné ve škole a ke svým rodičům. Stojí vás to snad námahy; oběťte ji za pohanské děti, aby poznaly svého Spasitele, ale i za nezdárné dítky křesťanské, aby Pána Ježíše milovaly a jeho hodně a zbožně přijímaly ve sv. přijímání.

Takových obrázků mohli by křesťanští misionáři, nebo řeholní sestry, v misiích působící, vyprávěti celé řady. Zprávy jejich vyprávějí o vzácných ctnostných skutcích a příkladech malých obrácených Indiánků, o sebezapírání hříšných pudů a pokušení, jakož i o vroucí lásce k Pánu Ježíši. Chcete věděti, jakých prostředků k tomu užívají a jak se posilňují? Mnohé z vás uhodnou. Některé zprávy jsou věru až dojemné. Byli hoši, kteří odešli v noci a šli několik mil k misijní stanici, aby v kapli přijali tělo Páně k posile, aby se nedali svést k tanci, jež měli za hříšný. Jiné děti — hoši i dívky jdou 10—12 mil (ovšem, jsou to kratší míle než naše), aby mohly na první pátky v měsíci, přistoupiti ke stolu Páně. Jedno z nich, ač mrzáček, nemohouc dostati koně, konalo celou cestu pěšky! Jisté děvčátko, uslyševši o preveliké lásce Pána Ježíše, takovou horlivou láskou bylo k němu naplněno, že se nemohlo dosti o něm naposlouchat. Pak chodilo od jednoho stanu k druhému a vyprávělo o Pánu Ježíši jiným, i pohanům, vybízejíc je, aby přijali sv. křest. Nemohouc nic spravit jednou s nějakým zatvrzelým starým hříšníkem, běželo s pláčem k misii žalujíc jak prý někdo může nemilovati Pána Ježíše! — Jiná dívka byla stále trýzněna od své matky, poněvadž chodila k sestrám do školy. Matka, ještě pohanka, jež milovala velice své dítě, bála se, aby prý dcerka, chodíc k sestrám, nepozbyla lásky k svému rodnému domku a k domovině. Ale dívka nepovolila. Vědouc, že by bez posily, již čerpala z obcování s řeholními sestrami a s katolickými ostatními dětmi, utrpěla škodu na své víře a duši, ježto jí bylo doma obcovati s pohanskými příbuznými, odmítala vytrvale všeliký pokrm, až matka, bojíc se, že si děvče hladem ublíží na zdraví, povolila, aby mohla volně k sestrám docházeti. Co na to říkáte? Nejsou to vzácné důkazy milosti boží a lásky božského Dítka v nejsv. Svátosti oltářní, které tyto divy v malých srdečkách indiánských působí? Činí to ke své cti a slávě a spáse ještě tisíců, ba milionů jiných, které ještě dlí v pohanské temnotě. Vyberte si z tohoto vypravování nějaké zrnko pro sebe a uložte ve svém srdci, aby vzešlo, vzkvetlo a vydalo krásné ovoce vroucí lásky k Pánu Ježíši.

*Nechyť se
přiznám*

Nové pohádky o Ježíškovi.

23. Potrestaný posměch.

Kdysi šel Ježíšek do blízkého města Sefory. U brány seděl malý mrzáček a žebal. Nemohl se na nohy ani postavit a pouze se vlekl po zemi.

Ježíšek se zastavil a chvíli pozoroval ubohé dítě. Bylo mu ho opravdu líto a umínil si, že mu pomůže. Vtom příběhlo několik rozpustilých hochů a počali se nelitostně malému trpiteli posmívati. Jeden z nich zvedl dokonce kámen a mrzáčka uhodil.

Ježíška taková neláska velice zbolela. Proto přistoupil a počal jim jejich chybu vyčítati. Nezbedové dali se mu do smíchu a kdosi vykřikl: „Řekni ještě slovo a uvidíš!“ Rozhněvaný Ježíšek se k němu obrátil a vážně pravil: „Abys poznal, jak velice bolí v neštěstí posměch, přejde na tebe nemoc ubožákova!“ Sotva dopověděl, zakřivily se jeho nohy a počal se plaziti po zemi. Nemocný byl v tu chvíli uzdraven.

24. Zázračný pomocník.

V Nazaretě žilo malé děvčátko. Bylo velice nemocné a mnoho trpělo. Chudá matka hleděla, jak mohla, mírniti jeho bolesti a osladiti mu jeho smutný úděl. Jedenkrát koupila dítěti malého ptáčka, kterého pověsila v kleci nad lůžkem. Vesele poskakoval a svými písněmi obveseloval nemocné dítě.

Občas přišel Ježíšek nemocnou navštívit a po každé jí přinesl nějaký dárek: jednou květinu, jindy ovoce anebo kousek medu. Ale jednoho dne zastihl nemocnou velice smutnou. Ležela na lůžku a usedavě plakala; hojné slzy stékaly po její bledé tvářince. V rukou držela mrtvého ptáčka; právě před chvílí dokonala.

Ježíškovi bylo dítěte opravdu líto. Když se dověděl, co se stalo, těšil ji slovy: „Neplač, maličká! Ptáček neumřel; on jenom spí.“ Vzal ho do rukou, pohladil jeho hlavičku a hle! ptáček otevřel oči a vesele zazpíval. Radost dítěte není možná ani vypsati. Vděčně líbalo ručku Ježíškovu a děkovalo mu za jeho dobrotu.

25. Veliký zázrak.

Kdysi šel Ježíšek s dětmi na procházku. Trhali kvítí a pletli z něho věnečky, které pouštěli po vodě.

Najednou zaslechli hlasitý pláč. Zastavili se a dívali se, co se stalo. Na břehu potůčku sedělo děvčátko a plakalo. Marně ji hleděli potěšiti. Konečně přistoupil Ježíšek, položil jí svou ručku na hlavinku a tápal se, co se jí stalo.

Maličká vypravovala, že jakási paní ji poslala do města, aby cosi koupila. Když přeskakovala potok, upadl jí peníz do vody a nemůže

ho najít. A bolestně dodala: „Nyní bude paní myslit, že jsem jí peníze ukradla a nebude mi věřit.“

Tu byla dobrá rada drahá — ale Ježíšek uměl pomoci. Jenom pravil: „Neplač! To nic není“ a postavil se na břehu. Zatleskal ručkama a hle! v tom okamžiku připlavala rybka a v její hubě leskl se ztracený peníz. Když ho Ježíšek vzal, rybka sebou mrskla a zmizela. Bylo po bolesti.

Drahé děti! Pro letoší rok končím pohádky o Ježíškovi. Skoro se mi zdá, že se vám už přestaly líbit. Mám po prázdninách zase psát? Až uvidím, kolik dětí bude o ně prosit. Buďte hodné a hleďte, abyste Ježíška žádným hříchem nepohněvaly. Abyste věděly, kam máte psát, přidávám svoji adresu: Josef Miklík, v Obořišti u Dobříše, Čechy.

Metod:

Jarní večer.

Před úhledným domkem v malé zahrádce sedí matička se třemi dětmi. Nejmladší Jiřinka, sedí mamince na klíně, Karlík a Pepička sedí vedle ní a tulí hlavičky k matce. Teplý jarní větérek přináší na svých perutích odkudsi noc, která vždy hustším a hustším závojem zahaluje nejprve vzdálené hory, pak přichází blíž a blíž, již mizí pod jejím hustým závojem i luční květy, na něž je od chaloupky rozhled, a konečně již nevidí dítka ani na svou matičku. Tulí se úžeji k ní, a cítí tlukot jejího srdce, jenž je vždy přesvědčuje, že jest s nimi. Na obloze vyskočilo tisíce hvězdiček.

Karlík a Pepička se připravují na první svaté přijímání. Proto je vodí matka každodenně již po celý týden po denní práci ven do zahrádky, aby je učila čísti ve hvězdičkách Boží krásu a dobrotu a poukázala na nesmírnou lásku Toho, jenž pouhým slovem všechno stvořil, a přichází v nejsv. Svátosti pod způsobou chleba do našeho srdce.

Matička vykládá o kráse Boha a nebeského dvora. Děti upírají zraky k obloze a snaží se nahlédnouti aspoň nějakou skulinkou a přesvědčiti se o pravdě matčiných slov. Téměř ani nedýchají.

„Ty hvězdičky, ta celá oblcha,“ vykládá matka, „to jest jenom rub nebeské krásy uvnitř. Po přerozkosné zahradě nebeské, v níž jest plno překrásných květů, nad níž vládne stálé jaro, zpěv ptáčků mísí se se zpěvem nebešťanů, rozléhají se zvuky dojemné hudby, jež vyluzují cherubíni a serafíni a jiní andělové na zlaté harfy. celý nebeský dvůr plesá, zpívá a raduje se z přítomnosti Boha, jehož vidí, před nímž si zakrývají z úcty tváře a klanějí se jemu.“ Na konec dodala: „Pamatujte si, děti, že tam přijdou jenom hodní lidé!“

Nejmladší pětiletá Jiřinka šeptá mamince: „Matinko, přijdu já s tebou do nebečka?“

„Musíš býti poslušná,“ odvětila matka, „a potom přijdeš.“

Jiřinka se dala do pláče: „Já už tě budu, matinko, vždy poslouchat,“ vzlykala malá kajícnice a přiklonila hlavičku ke tváři matčině. Teprve matčin polibek ji utišil.

Též Karlík a Pepíčka zvážněli a přemýšleli o matčiných slovech. I oni poznávali, že často chybovali a uráželi tak dobrého a krásného Boha, a bylo jim toho líto a umiňovali si, dobře se vyzpovídati a nikdy více Boha neurážeti.

Zvonilo klekání. Matka povstala, sepjala ručky Jiřince a předříkávala: „Anděl Páně.“ Zbožnou modlitbu zanášel tichý větřík k nebesům a přinášel v odpověď svatý mír do srdcí modlících se.

„Matinko, ta hvězdička se na mne směje,“ řekla radostně Jiřinka, když byli hotovi, a zatleskala ručkama.

Pojednou se zdálo všem, že se na ně hvězdičky usmívají a jim kynou na rozloučenou: „Dobrou noc.“

„Mamínko, já se velice těším na svaté přijímání,“ řekl Karlík. „Já též,“ přisvědčila Pepíčka. Dveře zapadly, šťastná rodina odebrala se na odpočinek.

*Ně se hádat,
raději zpívat.*

La:

Kytička.

Děti si hrály před školou u kříže, Julinka držela v ruce kyticíku blatouchů. Nevím, chtěla-li je dáti ke kříži, viděla jsem jenom, že z nich měla velikou radost. Očka se jí jen smála na žluté kališky a tak opatrně držela celou kyticíku, aby se ani lísteček neulomil.

Liba se na ni dívala úkosem. Ozývala se snad v jejím malém srdcečku závist? Myslíla si snad: „Já nemám květů, nemusí je mít ani ona?“ — Nevím.

Liba náhle přiskočila a — cáp! Zrovna do prostřed kyticíku zabořila zlobně ruku a tolik hlaviček urvala najednou. Pak se postavila, hotova jsouc k boji. Julinka se však nenadála podobného útoku. Překvapeně zvedla hlavičku a podívala se tak smutně, tak vyčítavě na Libu, že tato se opravdu zastyděla. Podívala se rozpačitě po ostatních, pak na pohozené hlavičky blatouchů a ta tam, už byla pryč. Julinka smutně rovnala svou kyticíku. Bylo jí do pláče, ale vlídnost ostatních dětí ji utišila.

Proč to píší? Často jste slyšely, že ctnosti jsou jako krásné květy. Květy jsou čisté a krásné, dokud jsou šetřeny rukou lidskou a dokud vítr je nezanesie prachem cest. Bůh obdaroval člověka ctnostmi, jako louku květinami. Bůh stvořil vše dobré a krásné a dal vše člověku. Duše člověka jest jako louka, jako zahrada, v níž byly Bohem nasázeny ctnosti, jako květinčky ráje. Tyto květy, jsou čisty a krásny, dokud jsou šetřeny, dokud jsou pečlivě opatrovány.

Ale pod zlobou nedobré vůle vadnou. Kdo je pyšný a nemá lásky, rve jim hlavičky a lži jsou jako větrem zanášeny do prachu nepoctivosti a klamu.

„Šetřte květů!“ bývá nápis v sadech, a tento nápis by si mohla každá z dětských dušiček zapsati také do srdce, aby nezapomínala na své květy ctností, aby si je šetřila, aby je pěstovala, aby — až Pán bude požadovati kyticíku z těch květů,

které nasadil, mohla Mu ji podati rozvítou a čistou. Jakou radost bude mít Pán — a naopak, jak by Jej zarmoutila duše, která by mu nemohla podati více, než hrst pošlapaných květů, k nepoznání zničených.

Měsíc červen — měsíc Božského Srdce.

Milé děti! Zjistěte že každé z vás máte obrázek Božského Srdce Páně. Záhleďte se dobře na něj. Víte, proč Spasitel na něm rukou ukazuje na své Srdce? Chce nám tím říci: „Miluji vás z celého srdce!“ A víte, proč jeho Srdce je ovínuto trnovým věncem, proč nad ním vyčnívá kříž a proč v jeho Srdci zeje tak veliká, otevřená rána? Tyto nástroje jeho utrpení a tato rána jeho Božského Srdce opakují to, co Spasitel previl kdysi sv. řeholníci: „Srdce Mé oplývá takovou láskou k lidem, že se tím samo stravuje, aby jim svou láskou ukázalo.“

Touto řečí mluví obraz Božského Srdce Páně ke všem lidem, především ale k vám, milé děti. Dokud zůstáváte hodnými, jste miláčky Božského Srdce. Z lásky k vám, aby se vám stal podobným, přišel na svět jako malé dítě a když pak dospěl a nastoupil svůj úřad učitelský, tu bývalo po celodenním kázání a únavě jeho osvěžením, bráti přicházející k Němu děti do náručí a žehnati jim.

Jak můžete Spasiteli Jeho lásku odplatiti? Tím, že v měsíci červnu, Jeho Božskému Srdci zasvěceném, připravovati Mu budete hodně radostí. Nenechte minouti jediného dne, abyste Božské Srdce nepozdravily aspoň kratičkou modlitbou. Přinášejte Mu malé oběti. Spojte se s Ním často ve sv. přijímání a přemáhejte z lásky k Němu své chyby. V Tyrolích žila jistá zbožná matka, která své děti s největší pečlivostí vychovávala. Nedovedla však u své dcerušky vymýtit stále vzrůstající náklonnost ke hněvu a vzdorovitosti, což působilo jí mnoho starostí. Co udělala tedy zasmoucená matka? Zavedla vzdorovitou Lidušku před obraz Božského Srdce, visící na stěně. Pod obrazem visel něžný košíček. Matka vzala Lidušku za ruku a pravila jí: „Pohleď, dítě moje, zde je obraz Božského Srdce, které tě tolik miluje. Nechtěla bys z lásky k Němu svůj hněv přemáhati? Budeš-li po celý den hodná, smíš to napsati vždy na lísteček a vhoditi do košíčku. Božské Srdce bude mít z toho velkou radost a bude ti za to denně žehnati.“ Návrh ten byl dívkou s radostí přijat. Liduška snažila se od té doby úsilovně svou hlavní chybu přemáhati a často tázala se již před polednem nesměle své matky: „Matinko, smím dnes vložit lísteček do košíčku?“ Netrvalo dlouho a dívka svou náklonnost ke hněvu a vzdorovitosti úplně přemohla. Čiňte to také tak, milé děti.

Na co se jedna z našich čtenářek táže Božského Spasitele. Předě mnou leží psáničko, psané prostým, dětským způsobem. Prozradím vám jeho obsah: „Milý Ježíšku! Mám velice mlsný jazyček a musím mít kávu slazenou vždy třemi kousky cukru. Bude-li však po celý měsíc červen pít kávu hořkou, bych tím lásku Tvého Srdce uctívala: „Budeš mít z toho radost, můj Spasiteli?“ Vezmu-li do ruky kousek dortu, pohladím ho se všech stran, žádostivě k němu přivoním, ale pak z lásky k Tobě ho odložím, aniž bych ho ochutnala: „Bude Tě to těšit, můj milý Spasiteli?“ Pozvednu-li ruku k ústům s kusem čokolády nebo sladkou mandlí a nechám-li ji z lásky k Tobě zase klesnouti: „Udělám Ti tím radost, můj nejsladší Ježíšku?“ — Jakou odpověď, myslíte, milé děti, že dá Božské Srdce Ježíšovo na tyto otázky?